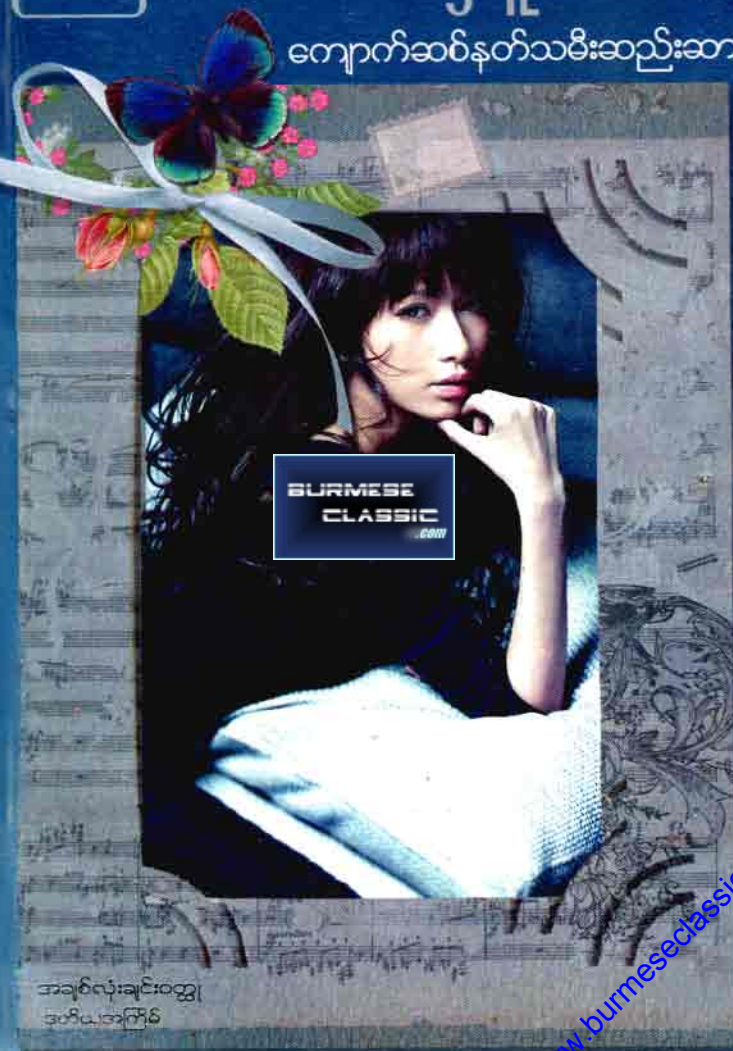

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကျောက်ဆင်နတ်သမီးဆည်းဆာရီ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု
ဒုတိယအကြိမ်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ကျောက်ဆင်နတ်သမီး

ဆည်းဆာရီ

၄ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

နှမ်းရော်နေတဲ့
သခင်ပျစ်ပျစ်တစ်ခက်ကို
ရိုးတံညာမှ ဆွဲခါလိုက်သလို /
သူ့လက်ကြမ်းက
ပရမ်းပတာ ဆုတ်ဖြီ ရက်စက်ခဲ့တယ်....
ကမ္ဘာမြေမဟီ ထက်ခြမ်းတဲ့
တောတောင် ရေမြေတွေ ထက်ခြမ်းကွဲ
သဲကမ္ဘာရတွေ ထက်ခြမ်းကွဲ
မီးတောင်မြို့တစ်ခုရဲ့ နံရိုးနဲ့
ဂျပန်ရွာလေးတစ်ရွာရဲ့ ကံကြမ္မာလို
နဂါးတစ်ကောင် ကင်းစောင့်တဲ့
ပင်လယ်အသေထဲက ပင်လယ်ငါးတွေလို
စိုးကောင်းကင်ဆီ မျှော်ရင်....
သက်တံ့တွေဆီ မျှော်ရင်....
သမုဒ္ဒရာဆီ မျှော်ရင်....
တောင်တန်းတွေဆီ မျှော်ရင်!
ကျွန်မဘဝက....

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၅

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
ပြီးစလွယ်
စကားတစ်ခွန်းဟာ
ကြယ်စင်မှူးဝေတစ်ယောက်ပဲ
ချွန်းမြဲ
မှသာဝါဒတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီး
မီးလောင်ပြာကျသွားတော့မလား....

သခင်ရီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပိုင်း (၁)

နွေနေ့လယ်ခင်းက တံလျှပ်ခိုးတို့ တဝေဝေ...

သို့ပေမယ့် ရွက်ခြောက်တို့ကြွ ရွက်နဝေစ အချိန်အခါ
လေးပေမို့ အရိုးအပြိုင်းပြိုင်းတို့ပေမယ့် နုသစ်လတ်ဆတ်မှုများ
စွာဖြင့် အလှပဆုံး ရာသီလေးပါပဲ။

ကြည့်လေရာရာမှာ တစ်တောလုံးရှင်း၊ တစ်တောင်လုံး
လင်းနေသည်ကိုက လှပတဲ့နိမိတ်ပုံတစ်ခုပေါ့။

ယခုမှ ကားမောင်လိုင်စင်ရကာစ 'အေးခန့်စည်'တစ်
ယောက် လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခု၊
ဝန်းကျင်အသစ်တစ်ခုမှာ ကစားစရာအသစ်ရသည့် ကလေးပိစိ
ကွေးလို ကြည်နူးရွှင်ပျ။ ရယ်ဟဟ၊ သွားတောင် ပေါ်လှမတတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောက်မြန်မာပြည်သားလေး အေးခန့်စည်တစ်ယောက် လူကြီးတွေအလစ်မှာ ရန်ကုန်-မန္တလေးအဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် တစ်ယောက်တည်း သုတ်ခြေတင်း နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ကားဖြူလေးကို ကားခိုးမောင်းနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူက မြို့လမ်းတွေထဲမှာ ခိုးမောင်းခဲ့သေးတာ၊ ယခု လို လူရှင်းကားရှင်းသည့် အဝေးပြေးလမ်းကြီးမှာဆို ပိုလို့တောင် မကြောက်သေး။ အိပ်တောင် မောင်းလို့ရသည်။ အဲ မျက်စိမှိတ် တော့ မှိတ်မမောင်းရဲ။

သူ့အတွေးတောင် မဆုံးသေး...

အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်၍သာ တော်တော့သည်။ သူ့ ကားဘေးနားတွင် ခွေခေါက်လဲကျနေသည့် ကလေးမလေးတစ် ယောက်။

“နို့... နေပါဦး၊ နင့်အရွယ်က ဘာလဲ၊ နင့်အမေက ရိုက်လို့လား၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို မုန်းရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ ကဲ ကဲ... ထ၊ ငါ နင့်အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ် ကားပေါ်တက်၊ ဘာလဲ၊ မထနိုင်တော့ဘူးလား၊ မယ်မင်းကြီးမ မူယာမာယာများမနေနဲ့၊ ငါက သနားလို့ လိုက်ပို့မှာ၊ မောင်းပြေးလည်း ရသားပဲ၊ ထလေ ဟာ၊ ဆေးခန်းပြပေးမယ်၊ အဲ... နေဦး”

ထိုင်ငိုနေသည့် ကလေးမလေးကို သူ့ဆွဲထူလိုက်တော့ လက်ကလေးကာရင်း မျက်ရည် အဆက်မပြတ် စီးကျနေသည့် ကောင်မလေးက ခေါင်းခါလိုက်သည်မှာ သူတောင် မူးချင်ရော။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မပြန်ဘူး၊ မပြန် ချင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ အိမ်မရှိဘူး”

ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်သွားသည့် တံတောင်ဆစ်လေးကို လက် နှင့်ဖိရင်း လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ကြေကွဲနေသည့်ကောင်မလေးပုံစံက အရွယ်နှင့်မလိုက်။

ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်ခံစားနေရပါလိမ့်။ အဝတ်အစားလေးတွေကလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်း။ အေးလေ၊ ဒီအရွယ် ဆိုတာ ဘာမှန်းညာမှန်းမှ သိတာမဟုတ်ဘဲ၊ အရုပ်မရတာလောက် နှင့်လည်း သေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

သူ ခေါင်းကို တဖျင်းပျင်းကုတ်မိလိုက်သည်။ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်မလေး။

“ဦး... ဦး သွားပါ၊ မောင်းထွက်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်မ ကို ထားခဲ့”

အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း အဖတ်ဆယ်မရသည့် မျက် နှာလေးထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်စုံတစ်ခုက အထင်းသား။ အဲ

တော့လည်း သူ ထားမပစ်ရက်ခဲ့။

ခြေထောက်တွေဘာတွေများ နာသွားသလား။ ပွန်းပဲ့ ဒဏ်ရာများကိုလည်း ကုစားပေးချင်ခဲ့ပါသည်။ သူက လူသားဆန် သည့်လူ။ ကောင်မလေးကပဲ အတိုက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ အပြစ်ရှိ သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ။

အစက သူစိတ်ဆိုးပြလိုက်ပေမယ့် ကောင်မလေး ခေါင်း မာနေတော့လည်း သူချော့ရချေပြီ။

“ထ...ထ...ကလေး၊ ဦး...အဲ”

သူရယ်ချင်သွားပြန်သည်။ အိမ်မှာ ကျောင်းမှာ နေရာ တိုင်းမှာ ‘သားသား’ ‘လူလေး’ ‘မောင်မောင်’ ‘မောင်’နှင့် ‘ကို ခန့်’ ‘ကိုအေး’တို့သာ မိုးမွန်နေခဲ့ရာမှာ အခု ကောင်မလေးက တော့ ‘ဦးဦး’တဲ့။

ရယ်ချင်စရာကြီး။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ဦးစ လူငယ် လေးတစ်ယောက်ဟာ နေ့ချင်းညချင်း ဦးဦးဖြစ်သွားပြီလား။ နုနု ထွားထွား သူ့ပုံစံကြီးက ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ်နှစ်လောက်ရှိမည့် မည်းမည်းပိန်ပိန်ကောင်မလေးနဲ့ကတော့ ဦးဦးအရွယ်ကြီးပေါ့လေ။

အခေါ်အဝေါ်သစ်ကို ခံစား၊ သဘောကျရင်း သူ ချော့ ပြောမိ၊ မေးမိပြန်ပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလေးရဲ့၊ ဘာလို့ အိမ်မရှိရမှာလဲ။ လူမွန်ရင် အိမ်ရှိတယ်လေ။ ငှက်ကလေးတွေတောင် ဟိုမှာကြည့်၊ အိမ်ရှိတယ်၊ မေမေရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မမှာ အိမ်မရှိဘူး။ မေမေမရှိဘူး။ ဦးဦး သွားတော့။ ကျွန်မကို ထားခဲ့တော့”

“နင်က ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ မပြန်သေးဘဲနဲ့”

“ကျွန်မရည်ရွယ်ချက်မှ မပြီးဆုံး မအောင်မြင်သေးတာ”

“ဘုရားရေ!”

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သော ကောင်မ လေး၏စကားများကို နားထောင်ရင်း သူ ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်သွား သည်။

ဒီကောင်မလေးက မသေမချင်း ကားနင်းခံဦးမယ့် အရိပ် အမြွက်ပြနေခြင်းပါလား။ တော်တော်သေချင်နေသည့် ကောင်မ လေးပါလား။ သေသာ သေချင်သည်၊ လက်ထဲမှလွယ်အိတ်ကို လည်း တင်းတင်းဖုတ်ထားလိုက်သေးရဲ့။

အေးခန့်စည်တစ်ယောက်တော့ ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရ ချေပြီ။ ထားခဲ့လို့လည်းမဖြစ်၊ လိုက်ပို့လို့လည်း မရ၊ ပြဿနာမှ တကယ့်ပြဿနာ။

ပြီးစလွယ်လုပ်လို့တော့ မဖြစ်တော့။ မရတော့။ အသက်
တစ်ချောင်းဆိုတာ ကယ်ကောင်းပါသည်။ သို့ပေမယ့် လမ်းလယ်
ခေါင်ကြီးမို့ လူသွားလူလာတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့။ ပြီး
တော့ နေပူကြီးထဲ။ သူလည်း ပူလှပြီ။ ကောင်မလေးလည်း ပူ
လှပြီ။ ချောရပေတော့မည်။

“ကဲကဲ...ထ၊ ကလေး။ ဦးဦးကားနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့။
မင်းအကြောင်းပြောပြ၊ ပြီးတော့မှ မင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စေရမယ်။
သေနည်းတွေ အများကြီးပါကွာ။ လှလှပပကလေး သေတာ
အကောင်းဆုံးပေါ့။ ကားတိုက်ခံရတဲ့သေနည်းလောက် စုတ်ချာ
တာ မရှိဘူး။ မှတ်ထား။ ကဲ...လာလာ၊ ဦးဦးတို့အိမ်က စိတ်
ပူရော့မယ်။ အိမ်ကိုခဏလိုက်ခဲ့”

သူ့ဆွဲထူလိုက်တော့ ကောင်မလေးခြေထောက်တစ်ဖက်
က နိမ့်နင်း နိမ့်နင်း။ အကြောတင်သွားသလား။ အရိုးထိသွား
သလားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ရာရကလေးငယ်တစ်ဦး။ အရမ်းသေ
ချင်နေသည့် ကလေးလေးတစ်ဦးကို သူ မစွန့်ပစ်ရက်နိုင်။ မထား
ရစ်ခဲ့နိုင်ဘဲ အိမ်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။

“အမယ်လေး! အမယ်လေး! မသေကောင်း မပျောက်

ကောင်း သားရယ်... သားလေးရယ်”

ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနှင့်မလိုက်၊ သူ့ကိုပြေးလာဖက်သည့်
မေမေသို့ သူရယ်ပြ၊ ရုန်းထွက်လိုက်ရသည်။ လူများ ကလေး
လေးကျလို့။

“ကျွန်တော့်ကို တိုက်မိတာမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့။ တိုက်
မိတာက ဟိုထဲမှာ”

ကားထဲမှမထွက်ရဲဘဲ ထိုင်နေသည့်ကောင်မလေးကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်တော့ မေမေနှင့်မမတစ်ပြုံလုံးရဲ့အာရုံက
ကားသို့ရောက်သွားသည်။

“ဘယ်လဲ၊ ဘာလဲ... လျော်ကြေးတောင်းရအောင်
လိုက်လာတာလား”

အထင်နှင့်ရမ်းတုတ်၊ ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ကြတော့
ကုပ်ချောင်းချောင်းပါလာတာက ပုရစ်ကလေးလေး။ သူတို့က လူ
ကြီးကြီးမှတ်နေပြီး ပြောဆိုနေကြတုန်း ပုရစ်ကလေးကိုတွေ့တော့
အစိုးရိမ်တွေ ပြေကုန်ကြပြီး ရယ်မောကြတော့သည်။

“အမယ်လေးဟဲ့၊ ငါတို့ကတော့ လူကြီးကို ဝင်တိုးမိပြီး
လျော်ကြေးတောင်းရအောင် လိုက်လာတယ်မှတ်တာ။ ကလေးကို
တိုးမိတာဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ကဲ... ကဲ နောက်မှမေး

ချင်တာ မေးကြ၊ လောလောဆယ် သမီးကြီးက ဆေးထည့်၊
ကုသပေးလိုက်။ သားငယ်လေးနော်၊ နောက်တစ်ခါ မေမေတို့
မပါဘဲ ဘယ်မှမသွားရဘူး။ ကားမောင်းလိုင်စင်သိမ်းပစ်လိုက်လို့
ဒုက္ခရောက်သွားမယ်။ မေမေတို့မှာ ဘယ်လောက်ပူရပင်ရတယ်
မှတ်သလဲ။ နေ့လယ်လေး တစ်ရေးအိပ်မိပါတယ် နီးလာတော့
မတွေ့ဘူး။ သမီးတွေကလည်း အားမကိုးရဘူး။ ကိုယ့်မောင်လေး
တစ်ယောက်ကိုတောင် မပျောက်အောင် မကြည့်နိုင်ကြဘူး”

မြစ်တောက်မြစ်တောက်နှင့် မေမေက ဆူ၊ သူကတော့
မမကြီးဆေးထည့်ပေးနေရာသို့သွားပြီး ကြည့်နေလိုက်၏။

“ထိန်းလို့ရမလား၊ မေမေသားက အရုပ်မှမဟုတ်တာ။
အရေးထဲ ဖေဖေက ဆယ်တန်းအောင်တာလေးနဲ့ ကားတစ်စင်း
လုံး ဆုချ၊ မြင်းကိုချိုတပ်ပေးသလို ဖြစ်တော့တာပေါ့”

မမလတ်၏အသံကလည်း သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိ။ သူ့
လက်ထက်မှ စီးပွားရေးတွေ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာ
သည်မို့ သူ့ကို ကားဝယ်ပေးသည်ကို မနာလိုမရှုစိမ့်ရောထင်။
သူမယောက်ျားက ကားမဝယ်နိုင်သေးဘူးလေ။

“အာ... ဒီကောင်မလေး ကြီးလာရင် အတော်အကြော်
မာမယ့်ကောင်မလေး။ ဒီမှာကြည့်စမ်း! ဒူးခေါင်းကွဲတာကို ဆွဲဆွဲ

ချုပ်နေတာ မငိုဘူး။ တစ်ချက် အသံမထွက်ဘူး”

မမကြီးက ဆရာဝန်ပီပီ ကလေးကိုမြှောက်ပြောသည်
လား၊ တကယ်ပြောသလားတော့မသိ။ မျက်လုံးရွဲရွဲကြီးတွေ ငို
ရောင်သန်း၊ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းကိုက်ထားသည့် ပုရစ်ကလေး
ကိုသာ သူ့မှာ သနားနေမိတော့သည်။

အစိမ်းချုပ်တာပဲ၊ မနာဘဲရှိပါ့မလား။ ပွန်းပဲ့စုတ်ရှု အော်
ရာတွေကလည်း အများအပြား။ စပ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ သူသာဆို
မကြီးမငယ်ကြီးနှင့် ခပ်ခွဲခွဲအော်ငိုမိမလားမသိ။ ပြီး မေမေက
လည်း ခပ်သဲသဲ။

သူတို့မိသားစုက ရန်ကုန်ကဖြစ်သည်။ ယခု ဖေဖေရဲ့
ဇာတိရပ်ရွာဆီ ပြန်လာပြီး သူ့ကိုရှင်ပြုပေးကြခြင်းဖြစ်ကြပါ၏။
ဖေဖေရဲ့မိဘများ (သူ့အဘိုးအဘွား)ဆန္ဒအရ လာပြီး လှူဒါန်းကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကလေးမလေးကို ဆေးကုသပေးပြီးတော့ ဝိုင်းဝန်း အင်
တာဗျူးကြလေပြီ။

အံ့သြစရာ။ ကောင်မလေးက တစ်ခွန်းမျှပြန်မဖြေ၊ မိဘ
အမည်မေးလို့လည်းမရ၊ နေရပ်မေးလို့လည်းမပြော။ ခေါင်းလေး
ပုံပြီး ‘ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်’တဲ့။

၁၆ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဟယ်! ထော်ထော်ပေကပ်ကပ်နိုင်မယ့် ကောင်မလေးပဲ။ လူကြီးတွေမေးတာ ဘာလို့မဖြေသလဲ။ မင်းကို လိုက်ပို့ကြမလို့၊ ဝိုက်ဆံတွေလည်းပေးမယ်၊ မင်း ဆေးကုဖို့”

မမငယ်၏စကားကို နားထောင်ရင်း အဖြစ်မှန်ကိုပြောသင့်မပြောသင့် သူ့မှာ ချိန်ဆနေပြန်၏။ ဆုပ်လည်း စူး စားလည်း ရှူး၊ တကယ့်ပုရစ်ကလေး။ ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်လို့တော့မဖြစ်၊ ပြောလိုက်တာပဲကောင်းမည်။ သို့ပေမယ့် ပြောခွင့်တောင်းရဦးမည်။ သူက လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

“ဟေ့! ကောင်မလေး၊ ငါ နင့်အကြောင်းပြောလိုက်မယ်နော်”

ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည့် ကောင်မလေး။ တံခါးပေါက်ဝသို့ ပြေးတော့သည်။

“မပြောနဲ့... မပြောနဲ့”

ခြေထောက်တစ်ဖက်သာ နာနေသည်။ ပြေးလိုက်တာက တန်းခနဲ။ တောထဲက ယုန်ကလေး ခွေးလိုက်လို့ ပြေးသည်နယ်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... အို”

“ဟိတ်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၇

အာမေဠိတ်သံပေါင်းစုံထဲမှ တိုးထွက်ပြီး သူမကို သူအမိဖမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲသို့ တရားခံဖမ်း ပြန်ဖမ်းလာခဲ့၏။ သူမကတော့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်။ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်သို့ သူထိုင်ချလိုက်ရင်း ကောင်မလေးကဲ့လည်း ဘေးမှာထိုင်စေသည်။

“သူက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလို့ မေမေ”

“ဟေ!”

“ဘာ!”

မေမေနှင့်အတူ မမများ ဝိုင်းလာကြပြီ။ မိန်းမဆိုတာ အထူးအဆန်းသတင်းဆို စိတ်ဝင်စားကြသည်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သနားလည်း သနားတတ်ကြပါတာသနဲ့။

သူမကို ဝိုင်းဝန်းလွှဲပြောင်းရယူကြပြီး မေးကြ စမ်းကြတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာစိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိလို့လဲ၊ ဒီအရွယ်လေးနဲ့”

“မင်းမှာ အဖေအမေမရှိဘူးလား၊ သူများအိမ် ကပ်နေရတာလား”

“အမေက ရိုက်လို့လား၊ မုန်း...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈ □ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ပြောပြောမေးမေးနှင့် ကောင်မလေး၏ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အင်္ကျီများကို လှန်ကြည့်ကြ၊ မေးကြ။ ဘာမှလည်းမတွေ့။ ညှိပ်နီလိုသော ကိုယ်လုံးလေးကသာ သနားစွာ ထွက်ပေါ်။

ကောင်မလေးကလည်း မေးလို့မရ။ မျက်ရည်သာ တွင်တွင်ကျနေသည်။ အံလေးတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ထပြန်ဖို့ ပြေးဖို့သာ ပြင်ဆင်နေတဲ့ကောင်မလေး။ သူ မနေသာတော့။ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မေးရပြန်ပြီ။

“သူက သေချင်နေတာမေမေရဲ့။ လွှတ်လိုက်လို့တော့မဖြစ်ဘူး။ သူ့မှာ အိမ်မရှိဘူး။ မေမေမရှိဘူးတဲ့။ သားတို့မွေးထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အသက်တစ်ချောင်းကယ်တဲ့အနေနဲ့”

သူ့စကားကို မေမေကတော့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဟဲ့! ဟဲ့! အို... လူမွေးတယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့မရဘူးကွယ့်။ မိဘတွေဘာတွေ အုပ်ထိန်းသူတွေနဲ့”

“အို! မေမေကလည်း ဒါက တရားဝင်မွေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့အသက်ကိုကယ်တဲ့အနေနဲ့ မွေးမှာပဲ။ ကြည့်ပြီစိမ့်ပေ

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၉

ကြတာပေါ့”

မမကြီး၏စကားကြောင့် သူ အနည်းငယ်အားတက်သွားခဲ့သော်လည်း အလုံးစုံတော့ ဝမ်းမသာနိုင်သေး။ မမကြီးမှာက ကလေးငယ်လေးနဲ့။ ကောင်မလေးကိုခိုင်းဖို့ မွေးချင်မှန်းမသိ။ ဘာမှန်းမသိ။

“အင်း... ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးမွေးရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ လိမ္မာရင် တော်သေးရဲ့၊ မလိမ္မာရင် ကိုယ်ကျိုးနည်း”

“ဟာ... မေမေကလည်း သူများသားသမီးမွေးတာများ ရေရှည်တွေးပူနေရသေးတယ်။ မကောင်း ရျောင်းပေါ့။ ကောင်းအောင်တော့ မွေးကြည့်ပေါ့။ ခိုင်းဖို့ရတယ်၊ ခေါ်သာခေါ်ခဲ့”

မမလတ်စကားကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မညှာတာ။ သို့ပေမယ့် သူ့ဘာမှဝင်မပြောမိတော့ပါ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ သူကတော့ ပုရစ်ကလေးကို ဒုက္ခမှကယ်တင်လွှတ်မြှောက်စေလိုသည်။

“တို့လည်း မနက်စောစော ထပြန်မှာပဲ၊ ခေါ်သွားကြမယ်။ ကလေး... တို့တွေနဲ့နေမလား။ အဝတ်လှလှလေးတွေ ဆင်ပေးမယ်၊ အစားကောင်းကောင်းကျွေးမယ်”

၂၀ □ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ဒီစကားဝိုင်းမှာ မမကြီးကပဲ တက်တက်ကြွကြွ။ မဝံ့မရဲ
လေးတော့ ကြည့်လာသည့်ကောင်မလေးရဲ့မျက်ဝန်းများက အေး
ခန့်စည်ထံသို့သာ။

“ကျောင်းရော ထားပေးမလား”

အာကကောင်မလေးတည်း။ သူကတော့ သဘောကျသွား
ပြီ။ မေမေတို့တွေကလည်း ဘာမှကန့်ကွက်စရာမရှိ။

“ညည်းက ဘယ်နှုတ်နား ရောက်ပြီလဲ”

“လေးတန်းအောင်တယ်။ အောင်လက်မှတ်လည်း ရှိ
တယ်။ မနှစ်ကတည်းက အောင်ထားတာ။ ဒေါ်လေးက ကျောင်း
ထားမပေးဘူး”

စကားစွန်းစကားစတော့ ရချေပြီ။ ဒေါ်လေးတို့ ကျောင်း
ထားမပေးဘူးတဲ့။ သိပ်များဆင်းရဲလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူမကို
မချစ်ကြတာလား။

“မှန်း... ပြစမ်း အောင်လက်မှတ်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူမရဲ့လွယ်အိတ်ဟောင်းလေးထဲ
မှ အောင်လက်မှတ်ကို ထုတ်ပြရာသည်။

အဖအမည် ဦးဘခက်...

ကောင်မလေးအမည်က ဆည်းဆာရီ... တဲ့။

“ဟ! ကဗျာဆန်လှသည်လား။ နင့်ကို ငါတွေ့ခဲ့တဲ့မြို့
လေးက သေးသေးလေးပါ။ နင့်အမေက ကဗျာဆန်လှသည်လား”

“ကျွန်မတာသာ ပေးထားတဲ့နာမည်။ အရင်နာမည်က
အဆိပ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားလိုက်သလဲ။ အတန်းဖော်တွေ
က အစိတ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပြား၊ သေမင်းတဲ့။ အမျိုးမျိုးလှောင်ကြ
တယ်။ မေမေကတော့ အေးတာပေါ့။ ကျွန်မမှာသာ တတိယတန်း
ရောက်တော့ ကျွန်မနာမည် ကျွန်မ ပေးလိုက်တယ်။ မေမေ့ကို
အရမ်းအောင်းမေ့တယ်။ မေမေ့နာမည်က ဒေါ်သဇင်ရီ၊ ကျွန်မ
နာမည်က ဆည်းဆာရီ”

ရောက်စတုန်းကလို သူနှင့်တွေ့တုန်းကလို မျက်ရည်
များ မကျတော့ဘဲ မျက်ရည်ခိုးဝေရုံ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးဖြင့်
ပြောနေသည့်သူမ၏ရင့်ကျက်မှုကို သူတို့အားလုံး တအံ့တဩ။

မေမေတဲ့...

မေမေကတော့ အေးတာပေါ့... တဲ့။

မေမေ့ကို အရမ်းအောင်းမေ့တယ်... တဲ့။

အလုံးစုံဖွင့်မပြောသော်လည်း ပြောသမျှထဲက အနည်း
အပါးသိရချေပြီ။ ဒါဆို သူမမှာ မေမေမရှိတော့တာ သေချာတာ
ပေါ့။ သူမရဲ့အဖို့မေမေဟာ သေသွားတာလား။ ခွဲစွာသွားတာလား။

သနားစရာကောင်မလေးရယ်၊ ပုရစ်ကလေးရယ်။ သူမ
ရဲ့ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မျက်လုံးထဲမှာတော့ ထိုးထွက်နေတဲ့ဉာဏ်
ပညာတွေ၊ အရည်အချင်းတွေ။

သူတို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကောင်မလေး
ကို ခေါ်သွားဖို့။

ရောင်စုံဖြာနေတဲ့ မေမေရဲ့ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရေလောင်းနေ
တဲ့ကောင်မလေး၊ ဆည်းဆာရီ။

နံနက်ဦးရဲ့အရုဏ်အလင်းထဲ ပန်းခင်းလေးထဲ လေညင်း
များ မွှေးပျံ့။ လိပ်ပြာလေးတွေ မွှေးပျံ့။ ငှက်ကလေးတွေ မွှေး
ပျံ့။ တစ်လောကလုံး မွှေးပျံ့ယှက်ဖြာ။

ရေပိုက်ကလေးရဲ့ထိပ်ဖျားကို လက်နဲ့ဖျစ်ညှစ်၊ ရေပန်း
သဖွယ် ပန်းပင်လေးများကို ဆွတ်ဖျန်း။ သူမအနှစ်သက်ဆုံးသော
အလုပ်က ပန်းပင်ပြုစုတဲ့ဥယျာဉ်မှူးအလုပ်ပဲ ထင်ပါရဲ့။

သူကတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ် စာဖတ်ခြင်းအလုပ်သာ အနှစ်
သက်ဆုံး။ တတ်နိုင်လျှင် ထမင်းတောင် ထမစားချင်။ ကိုယ်လက်
လှုပ်ရှားဖို့တောင် တင်းနစ်မရှိဘဲ။ ရေမကူးချင်။ ကျောင်းလည်း

မဟက်ချင်။

ကျောင်းဆိုလို့ သူမ စာလည်းတော်သားပဲ။ သူမတို့
လူမွေးများ မှားခဲ့ပြီလား။ ရှစ်တန်းသို့တိုင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်
ဆယ့်ငါးနှစ်သမီး ဆည်းဆာရီပုံစံကလည်း တသွေးတမွှေး။

ရှည်သွယ်သောအရပ်နှင့် ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေပေမယ့်
အလှဆုံးဖြစ်လာမည့် ပန်းကလေးတစ်ဖူးသဖွယ် အပျိုရည်အပျို
သွေးများက ငွားစွင့် ထွက်ပြူနေချေပြီ။ ဒါတောင် သူမတို့က
တယုတယထားသေးတာမဟုတ်လို့။

ဖိမိနိပ်နိပ်၊ သိပ်သိပ်ထိုးထိုးထဲက အုတ်ကြားမြက်သဖွယ်
ထိုးထွက်ရှင်သန်လာခဲ့တာ။

“သူ့ကိုမွေးပြီး သုံးနှစ်လောက်လည်းရှိရော သူ့မအေ
သဇင်ရီလည်း ဆုံးတာပါပဲ။ တပ်နိပ်နိပ်တညှိုးညှိုးနဲ့ သက်ဆိုးမရှည်
တော့ပါဘူး။ သူ့အဖြစ် သူ့ရှက်ရင်လည်း ရှက်မှာပေါ့။ တစ်ခါ
အဒေါ်နဲ့ဆက်နေရတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး ခုနစ်နှစ်သမီးလောက်
ကျတော့ သူ့အဒေါ်လည်း အဆိပ်သောက် သေသွားခဲ့ပြန်တယ်၊
မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဗိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်သုံးလနဲ့”

“ဟယ်!”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ပါပဲ။ ရုပ်တွေကတော့

ချောပါရဲ့၊ ကြောက်စရာလေ။ လှလေ ခက်လေဆိုတာ အဲဒါမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့။ အငယ်မ စပယ်ရီက ပိုတောင်ကျောသေးတယ်။ သူတို့ ဖအကြီးကလည်း သူတို့ကြောင့် အသက်တိုသွားရတော့တာပေါ့။ နောက်တော့ အဆိပ်ကို သူဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲအိမ်က ခေါ်မွေး ထားရတာပေါ့။ ကောင်မလေးလည်း နောက်တော့ ပျောက်သွား လိုက်တာ။ အခု မမတို့ဆီထဲမှာ ပြန်တွေ့ရတော့ မျက်စိတောင် လည်သွားတယ်။ သူဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေသိရင် လာပြီးခေါ် ကြမလားပဲ။ မခေါ်လည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တော့ လုပ်ကြဦးမယ် နဲ့တူတယ်။ သူဦးလေးက လူရှုပ်ပဲ။ အရက်ပုန်းရောင်းတယ်”

ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းတွေကြောင့် အေးခန့်စည်တစ် ယောက် စိုးလည်းစိုးရိမ်၊ အော်ဂလီလည်း ဆန်သွားခဲ့သည်။

“နို့ နေပါဦး၊ ဆွေမျိုးရင်းခြာတော့ မရှိတော့ဘူးမဟုတ် လား”

ဇာတ်တွေပေါ်၊ ဇာတ်ရည်တွေလည်ပြီး ကောင်မလေး ကို ပြန်ခေါ်သွားမှာမျိုးတော့ သူမတို့ မလိုလား။ ကောင်မလေး က တော်တော်အားထားနေရပြီ။ ခိုင်းကောင်းစေကောင်း ဖြစ်နေ ပြီမဟုတ်ပါလား။ ပြီး ငယ်မွေးခြံပေါက်လို အားကိုးရသေးသည်။ မခင်ချစ်ကလည်း အလည်အရှုပ်၊ ဖိုးသူတော် မျက်စိ

လည်လေ၊ ဆွမ်းဆန်ရလေဆိုသည့်အစားထဲကမို့ ပိုပိုသာသာ။

“အရင်းတွေမရှိတော့ပေမယ့် အတူနေ ဦးလေးတစ်ဝမ်း ကွဲနဲ့ သူ့မိန်းမရှိသေးတယ်လေ။ တူမကို ခုလိုလောက်လောက် လားလားကြီး ပြန်တွေ့ရင် ဝမ်းသာရှာမယ်”

“အမယ်!”

ပစ်ထားတုန်းက ပစ်ထားပြီး ခုမှ ရတနာပုံဆိုက်နေကြ မလို့ ဆိုပါလား။

“ကဲကဲ... မခင်ချစ်၊ ညည်း စကားလျှောက်မဖွာနဲ့၊ ရော့... ဈေးသုံးယူသွားလိုက်၊ ဒါပဲနော် ညည်းကြောင့်ပေါ်သွား ရင် ညည်းယောက်ျားလည်း အလုပ်အပြုတ်ပဲ။ တို့ဆီမှာ ကောင် မလေး အေးအေးဆေးဆေးနေရှာပါစေအေ”

စကားဝိုင်းမှ ကပျာကသီထရပ်၊ သူမ ဦးတည်လိုက်တာ က မေမေဆီသို့ပါ။

ခုချိန်ဆို မေမေ ဆိုင်ကပြန်ရောက်ရောပေါ့။ အိမ်မှာ လူစုံနေလောက်ပြီ။

အိမ်ရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ လူစုံတက်စုံ။

ဝင်းခန့်စည်ပြောပြသည့်သတင်းအတွက် အားလုံး မျက်ကလဲဆန်ပြာတွေချည်း။ အေးခန့်စည်တစ်ယောက်ကတော့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်လောကသို့သာ ဝေးကြည့်နေ၏။

“ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ သေချင်နေတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအထိတော့ ဘဝဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့”

အရွံ့ကြီးရွံ့ အကြောက်ကြီးကြောက်ကြီး တို့ကို ကိုင်မိထိမိသည့်နှယ် မေမေပုံစံက ယူကြိုးမရ။

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ မေမေ”

ဒါက သမီးလတ် သင်းခန့်စည်ရဲ့စကား။ သူ့အသွင်ကလည်း ဆည်းဆာရီက ချိန်ကိုက်ပုံးတစ်လုံးသဖွယ် သူမတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဝါးမျိုသွားတော့မည့်နှယ်။

“သူက ကလေးပဲ၊ ကြီးလာတော့ရော ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။ သူ့ခမျာ သူ့ဘဝနဲ့သူတောင် လမ်းပျောက်နေရတာ”

သူဝင်ပြောပစ်လိုက်တော့ ကျန်ရှိသည့်လူစုံလူကုန်မှာ နဝေတိမ်တောင်မျက်နှာများနှင့် အချင်းချင်းတီးတိုးတီးတိုး။

သူဘာမှမသိချင်တော့ပါ။ ပုရစ်ကလေးကို လူတွေမုန်း

သွားကြပြီလား။ သူရော မုန်းသွားမိပြီလား။ ဆိုဖာဆက်တီမှာ ကျောမှီခွေခေါက်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းတွေ မဖွင့်ချင်မိအောင် လေးလံနေခဲ့ပြီ။

ဘယ်မှာ ပုရစ်ရဲ့အပြစ်တွေ ပါသေးလို့လဲ။ ဒါဖြစ်ပြီးသား ကိစ္စတွေမဟုတ်လား။ ပုရစ်က သူမရဲ့ဘဝကြမ်းတမ်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့သူ။ ရုန်းထွက်ခဲ့သူတစ်ယောက်သာ။

နင့်ဘဝက အရွယ်နဲ့မမျှလိုက်တာ ပုရစ်ရယ်။ ပုရစ်တဲ့။ ဒါက သူတစ်ယောက်တည်း ချစ်စနိုးခေါ်သည့်နာမည်။ မျက်စိမှိတ်ထားသော သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ သနားစရာ ပုရစ်ရဲ့ရုပ်ပုံလွှာလေးတွေ။

စိုးရွံ့ကြောက်လန့်သည့် ရုပ်ကလေးထဲမှာပဲ ဘဝကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်တော့မည့် သရုပ်သကန်တွေ။

သူမရဲ့တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ဟာ ပညာဟုများ ခံယူထားသလားတော့ မသိ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ၊ စာကတော့ အမြဲကြိုးစားသည်။

တစ်လျှောက်လုံး ခြေသုတ်ပုဆိုးလို နေလာခဲ့သည့်သူမ ထံမှ သတ္တိခွန်အားတစ်စကို သူတွေ့ခဲ့ရသည်။

ခွေးတောင်မှ ချောင်ပိတ်အရိုက်ခံရရင် ပြန်ကိုက်တတ်

ကြသေးတာပဲလေ။

“ဒီနှစ်တော့ ဆည်းဆာရီကို ကျောင်းမထားတော့ဘူးဟေ့။ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ထပ်ဆင်မယ်၊ ညည်းမှာ အခု နားကပ်နဲ့ လက်စွပ် ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ ဆွဲကြိုးထပ်ပေးမယ်၊ ကျောင်းမတက်နဲ့တော့၊ အိမ်မှာပဲ အလုပ်လုပ်၊ ဆိုင်မှာတော့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ နိုင်ပါတယ်။ အိမ်အလုပ်တွေက အရေးကြီးတယ်”

စီးကရက်တဖွာဖွာ၊ စိန်နားကပ် တခါခါနှင့် ဒေါ်တင်တင် အိပ်ပုံစံက အတည်ပြောနေတာလား။

မေမေ့စကားကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တိပို့ထိုင်ကြည့်နေကြသည့် ကျန်အိမ်သူအိမ်သားများ မည်သို့မှဖြစ်သွားကြသော်လည်း ဆတ်ခနဲတွန့်သွားကြသူများက သူနှင့်ဆည်းဆာရီ။

“ဟာ! မေမေကလည်း ပုရစ်က ငယ်ပါသေးတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိတော့ ကျောင်းတက်ပါစေ။ အောင်ပြီးတော့မှ အခြေအနေအရပေါ့။ လက်တိုလက်တောင်းလည်း မကပါဘူး မေမေရယ်။ ပုရစ်က အားကိုးရသားပဲ၊ ဆယ်တန်းပြီးတဲ့အထိတော့ ထားလိုက်ပါ”

“အမယ်! သားက ရှေ့နေလိုက်နေ၊ မထားတော့ဘူး။ မိန်းကလေးပဲ၊ ဘာများဖြစ်လာမှာမှတ်လို့။ ဟုတ်လား ဆည်းဆာရီ။ ညည်းကျောင်းမတက်နဲ့တော့။ မိန်းကလေးပဲအေ၊ ကြီးတော့လည်း ယောက်ျားက ရှာကျွေးမှာပေါ့။ ငါ သုံးမတ်သား ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဆင်မယ်၊ အလုပ်ပဲ စောက်ချလုပ်တော့”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မိနီတို့ ညိုပြာတို့နှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်မှီကပ်နေသည့် သူမပုံစံက ပိုပြီး ခွမ်းခွေ ပျော့ဖတ်သွားသည်မှာ အရိုးမရှိသည့်ပေါက်ဖတ်လေးတစ်ကောင် လူတက်ပြီး နင်းခံလိုက်ရသည့်သဖွယ်။

“မေမေကြီး၊ ဒီမှာ ဆည်းဆာရီတော့မယ်”

ညိုပြာရဲ့အသံက အလန့်တကြား။ သူတို့က သဘောကောင်းသူလေး ဆည်းဆာရီကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ကြသူများဖြစ်သည်။

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျောင်းမထားဘူးဆိုလို့လား”

သင်းခန့်စည်ရဲ့အမေးကိုလည်း သူမ မဖြေနိုင်။

“ညည်းတို့ကလည်းအေ၊ ကလေးကို ဝမ်းနည်းအောင် အလကား”

ဒါက သူတို့ရဲ့ဖေဖေ အညာသားကြီး ဦးဘိုခန့်ရဲ့အသံ။

“ဖအေကြီးနော်၊ ရှင် ဝင်မပါပါနဲ့။ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေရတာ မလည်ဘူး၊ သိလား။ မာလီထားရလောက်အောင်ကလည်း ခြံက မကျယ်၊ မိနီနဲ့ညှိပြာနှစ်ယောက်တည်းနဲ့လည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေး ဖွတ်ရေးလျှော်ရေးက လိပ်ပတ်မလည်။ သမီးကြီးရဲ့ကလေးနဲ့ ယောက်တာဝန်က ရှိသေး။ လူထပ်ငှားဖို့ကျတော့လည်း စိတ်မချရ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွန်မမှာ ခေါင်းကို ခဲနေတာပဲ။ ရှင်တို့ အေးတယ်”

မေမေ့ဖြစ်တောက်ဖြစ်တောက်အသံကြောင့် သူတို့အလုံး မလှုပ်ငုံ့စွာ ငြိမ်ကုပ်နေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ပုရစ်ကို ကျော့ဆက်တက်စေချင်တာတော့ အမှန်။

သည်စကားက အတည်ဖြစ်တော့မှာလား။ သူကတော့ စိုးစိုးရိမ်ရိမ်။ ကာယကံရှင် မပုရစ်က မလှုပ်တော့လည်း သူတိုက်ပွဲက ဆင်နွဲ့ရမှာ အားမရှိ။ အေးလေ၊ ခမျာလေးကလည်း ထားရာနေ၊ စေရာသွားဘဝမှာ ဘာများ စောဒကတက်စရာစကား ရှိတော့မှာတဲ့လဲ။ မျက်နှာပြာနေရတယ်ဆိုကတည်းက သူ့သဘောမတူလို့ပေါ့။ သူ ဘာများဆက်လုပ်ပေးရမှာလဲ။ ကျော့ဖွင့်ဖို့ကလည်း လိုပါသေးတယ်လေ။

အလုပ်နားရက်ပေမယ့်လည်း ဆယ်လူလာနဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ပေဖေနဲ့မေမေ။ စီးပွားရေးကို အဓိကထားပြီး ဘာလို့ ဒီလောက်ကျိုးရုံးရှာနေရပါလိမ့်။ သူကတော့ အလိုရမ္မက်ခပ်နည်းနည်း။

မိဘများ ပုံစံချပေးထားသည့် လုပ်ငန်းယန္တရားတွေမှာ အလိုက်သင့် ပါဝင်စီးပွားနေတာကိုက မိဘများ စိတ်ချမ်းသာစေရန်သာ။ ပြီး မိဘများ အနားယူတဲ့အခါ စိတ်ချရအောင်လို့လည်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်တော့မှမအားရမည့် လုပ်ငန်းခွင်များထဲမှာ တစ်ခါတလေတော့လည်း အနားယူပေးကြရမည်မဟုတ်ပါလား။ ဒါတောင်မှ စိတ်အေးလက်အေးမနားရ။ ခရီးသွားဟန်လွှဲတွေသာ နားရသည်။

“ဟဲ့! ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

သူမော့ကြည့်လိုက်တော့ ပုရစ်။

“ဟင်!”

အဝတ်ဟောင်းလေးတစ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး သူမ ပါလာတဲ့လွယ်အိတ်အနွမ်းကလေးကို လွယ်ထားကာ၊ မေမေနဲ့ဖေဖေရှေ့မှာ ပျပ်ဝပ် ရိုကျိုးစွာ ဦးချ ရှိခိုးနေသည့် ပုရစ်ကလေး။

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

မေမေ့အသံကလည်း တော်ရုံတန်ရုံလူဆို လန့်ဖျား ဖျား နိုင်လောက်သည့်အသံ။

သို့ပေမယ့် ပုရစ်ကတော့ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲဆင်နွှဲတော့ မည့် ဘုရင့်နောင်ရဲ့ပုံစံအလား။ တစ်ချက်မှ မဖြူ။

“ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည့်မေမေ့ပုံစံက ကိုယ့်မေမေ့မို့ ညာညာတာတာပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သူတို့တောင် လန့်တုန်သွား ခဲ့ရသည်ဆိုတော့ ကာယကံရှင် ပုရစ်ခမျာ နလုံးရောဂါသာရှိလျှင် ခေါက်ခနဲသေသွားချင်စရာ။

“အောင်မယ်၊ အောင်မယ်၊ လူကြီးက သင့်တယ်လို့စီမံ တာ၊ ညည်းက ငါ့ကိုအာခံတယ်ပေါ့လေ။ ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်းမှာ အိမ်မရှိဘူးဆို၊ မအေမရှိဘူးဆို၊ ဘယ်ကိုပြန်မှာမို့လဲ၊ ပြန်စရာနေရာမရှိဘဲနဲ့ ညည်းကိုယ်ညည်းများ ကလေးမှတ်မေ သလား။ ဒီအရွယ် လမ်းပေါ်တက်ရင် ဟိုနေရာပဲ ရောက်သွား မယ်”

ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပစ္စည်းမာန်၊ အလှမာန်၊ သားသမီးမာ၊ ခင်ပွန်းမာန်တွေ တက်ခဲ့ရသူမို့ မေမေ့စကားတွေကတော့

ကြမ်းကြမ်း။ ရင့်ရင့်သီးသီး။ ပြီးတော့ ဆည်းဆာရီဆိုတာ သူခိုင်း စေနေတဲ့ အခိုင်းအစေ။ သူမွေးကျွေးထားတဲ့ အိမ်မွေးခြံပေါက် မဟုတ်လား။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်းမှာ ပြန်စရာအိမ်ရှိလို့လား”

မေမေ့အမေးစကားကို နူးညံ့တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ တိုးလျှ အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည့် ပုရစ်ရဲ့အသံက သူများ နား ကြားလွှဲရောသလား။

“လမ်းမပေါ်မှာ ကားတွေအများကြီးပါ” တဲ့။

ဒါ... ဒါ သူမကိုယ်သူမ ကားနင်းခံပြီး သတ်သေမယ် လို့ ပြောတာပေါ့။ အတိတ်တစ်ခုကို ပြန်လည်သတိရ၊ သူ ခုန်ထ လိုက်မိပြီ။

“မေမေ... ဒါ”

သူ့ရဲ့အသံက လိုတာထက် ပိုပြီးများ စိုးရိမ်သွားမိလေ သလား။ မေမေနှင့် ရှိသမျှလူအားလုံးလည်း စိုးရိမ်သွားကြသည် ပါပဲ။

“ဟဲ့၊ ညည်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ၊ စားဖို့မပူရ၊ ဝတ်ဖို့မပူရ။ မြင့်စေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်ထား၊ ငရဲပြည်ခုန်ချဆို တာ ညည်းလိုမိန်းမစားအေး”

မမကြီးဝင်းခန့်စည်ရဲ့စကားက တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆန်
လွန်းပေမယ့် သူဘာမှမပြောလိုက်သေး။

“ကျောင်းမနေရဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ ဆက်
နေရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမလဲ။ အစကတည်းက ကျောင်းထား
ပေးမယ်ဆိုလို့ ပြီးတော့ ဦးဦးလည်းရှိနေလို့ ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့
တာ။ ရတယ်၊ ကျွန်မဘဝက သေမထူးနေမထူးပဲ။ ဘဝမှာ ဟို
အတန်းတော့ ဘယ်တော့မှအရောက်မခံဘူး။ ယုတ်ညံ့စွာ ရှင်
ခြင်းထက် မြင့်မြတ်သောသေခြင်းကိုပဲ ကျွန်မ ခံယူသွားမယ်”

ထောင်းလမောင်းကြေ ရေမြေလေးတစ်ဦးရဲ့စကားက
ဩဇာရပါပဲလား။

အားလုံး ကြက်သေ သေသွားကြသည်။ သူတို့ ဆည်း
ဆာရီကို အထင်မသေးရဲတော့။ သူတို့ ဆည်းဆာရီကို အနိုင်
မကျင့်ရဲကြတော့။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း
ဒီတစ်ပွဲတော့ လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ကြသည်။

ဆည်းဆာရီဆိုတာ သူတို့အတွက် ကျွမ်းကျင်အလုပ်
သမားတစ်ဦးမဟုတ်ပါလား။ သာမန်အိမ်ဖော်နှစ်ယောက် သုံး
ယောက်စာလောက် အိမ်အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူလည်း ဖြစ်
သည်။

ပုရစ်ခေါင်းမာတာကို ပြန်တွေးရင်း သူပြုံးယောင်သန်း
မိစဉ် မကြာသေးခင်ကမှ အဖြစ်အပျက်က ခေါင်းထဲဝင်လာခဲ့ပြန်
ပါပြီ။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်လောက်က ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်
ကျတာ ဆယ်နှစ်နှစ်လောက်ရှိပေမယ့် မိဘနှင့်အတူ အိုးမခွဲအိမ်
မခွဲနေလာခဲ့သည့် မမကြီး ဝင်းခန့်စည်က ယခု အိမ်ခွဲတော့မည်။
နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတော်သင်သွားနေသည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း
သမားတော်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ပြန်လာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ဝယ်ထားခဲ့သည့်အိမ်မှာ တစ်အိုးတစ်အိမ် သွားရောက်
နေကြတော့မည်။ အဲဒီအိမ်က ဆေးခန်းများနှင့်နီးသည်မို့ အဆင်
ပြေလှသည်။ ပြဿနာက သူ့အိမ်အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်
ထမင်းချက်မည့်သူ အဝတ်လျှော်မည့်သူ ကလေးထိန်းမည့်သူ။

နေရာတကာအစိုးရိမ်ကြီးသည့် ဝင်းခန့်စည်တစ်ယောက်
သူ့အိမ်အတွက် အလုပ်လုပ်မည့်သူကို သူစိမ်းထဲက မခေါ်လို။
အကောင်းဆုံးကတော့ ဆည်းဆာရီပဲပေါ့။ အလုပ်လည်း
ကောင်း၊ ပိုက်ဆံလည်းမပေးရ၊ သားနဲ့သမီးအတွက်လည်း စိတ်
ချရ။

ပထမ ဆည်းဆာရီကို အဝတ်အစားနှစ်စုံသုံးစုံလောက်

အသစ်ချုပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီး ဆွဲကြိုးခပ်ပါးပါးသေးသေးလေးတစ်ကုံး ပေးသည်။ ဆည်းဆာရီက မယူ။ နောင်ကြိုးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေရှိနိုင်သည်ဆိုတာ သူမပဲ သိတတ်နိုင်လွန်းရဲ့။ ငြင်းပယ်ပုံလည်း ကြည့်ဦး။

“ကျွန်မ ရွှေငွေစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မေမေကြီးတို့ပေးတာမဟုတ်ဘဲ ဘာကိုမှမယူပါရစေနဲ့”

ဒီတော့လည်း မေမေ့ဆီအပြန်ပြီး သူမကို ဗီတိုအာဏာနှင့် ခေါ်ယူတော့သည်။ မေမေကလည်း သူမကိုမပေးလိုပေမယ့် ကိုယ့်သမီးအရင်း မြေးအရင်းတွေအတွက်ဆိုတော့လည်း ပေးတော့မည်ပေါ့။

“ကဲကဲ... မရွှေဆည်းဆာရီ၊ အဲဒါ ညည်းကံကောင်တာပဲ။ ညည်းမမက ငါ့လောက် ဖီဖာမကြောင်ဘူး။ ငါတို့အိမ်လောက် အလုပ်မရှုပ်ဘူး။ သူတို့အိမ်မှာ သားအမိ သားအဖလေးယောက်တည်းရယ်။ ဒရိုင်ဘာပါပါမှ ငါးယောက်စာပဲ ညည်းချက်ပြုတ်ရမှာ။ ညည်းက အလုပ်မြန်မြန်နဲ့ဆိုတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အားနေတော့မှာပဲ။ အခု ကျောင်းလည်း ပိတ်နေတုန်း အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် အဲဒီကနေပဲ ကျောင်းဆက်တက်ပေတော့။ ကဲ... သိမ်း သိမ်း... ညည်းအဝတ်အစား

တွေ သိမ်း။ လက်စွပ်နဲ့နားကပ်က ငါပဲဆင်လိုက်ပါမယ်အေ။ ညည်းမမက ကျန်တာတွေ ဆက်ဆင်ပါလိမ့်မယ်”

မေမေ့စကားက အပိုင်ချည်ပြီးတုပ်ပြီ။ သူ ပုရစ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပုရစ် လိုက်သွားမှာလား။ မမကြီးတို့က မနက်ဆိုရင် ပြောင်းတော့မှာ။

သူ့ယောက်ျားကဖြင့် တစ်နေ့လုံးနေလို့လည်း စကားတစ်ခွန်းမပြော။ သူ့လူနာတွေနှင့်တော့ စကားပြောမပြော မသိ။ မမကြီးကလည်း ကပ်စေးနဲ့။ သူ့သားနဲ့သမီးကလည်း ခပ်ကဲကဲ။ ပုရစ်တော့ သေတော့မှာပဲ။

ထိုစဉ်...

“ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး မမကြီး။ ဟိုဘက်မှာပါ သွားပြီး လုပ်ပေးပါဆိုရင် ဧည့်သည်သွား ဧည့်သည်လာ ကျွန်မလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာပဲနေမယ်”

အားလုံးမျက်လုံးပြူးကြပြန်ပြီ။ မေမေကတော့ အာဏာမီဆန်ရပါ့မလားရှယ်လို့ အံတကြိတ်ကြိတ်။ ပုရစ်တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အဝတ်အစုတ်ကလေးတစ်စုံလို ပျော့ခွေ အစွယ်ကျိုးနေပေမယ့် လိုအပ်သည့်အချိန်တိုင်းမှာ ပြန်လုပ် တင်ပြသတ္တိကတော့ အာကသတ္တိ။

ပြောလို့သာ ပြောသည်။ ဆည်းဆာရီရဲ့ခေါင်းမာမှုက သူတို့အားလုံး သိကြ ကြုံဖူးကြသည်မို့ ထပ်ပြီးလေကုန်မခံကြ တော့။

ဒါတောင် မေမေက နည်းနည်းအတွန့်တက်လိုက်သေး သည်။

“နေပါဦး... ဘယ်မှာနေနေ အဆင်ပြေရက်နဲ့ ညည က ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ ငါ့ကို အာခံရ ပြီးရောဆိုပြီး လုပ်တ လား။ ငါ့သားသမီးတွေဟောင် ငါသေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ခဲရတာ ညည်းကျမှ ငါအရှုံးပေးရမှာ သိက္ခာကျတယ်၊ မရဘူး... လို ရမယ်”

မြင်ရခဲသည့် အေးစက်စက်မျက်နှာလေးမှာ နှုတ်ခံ ထောင့်စွန်းလေး ကွေးရုံပြီးလိုက်ပြီ။ မိနာလီဇာထက် နက်နဲသ အပြုံး။ အေးစက်သည့်အပြုံး။ မရတော့။ ဒါ ဘယ်လိုပြောလဲ မရဆိုတဲ့သဘော။

“မေမေ မလုပ်နဲ့၊ မကြမ်းနဲ့။ ဒီကောင်မလေး အကြွ မာတာ မေမေသိသားနဲ့”

မမလေး ပြုံးခန့်စည်က စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းတားပြီး ထံသို့ စစ်ကူလှမ်းတောင်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သ

သူကဖြင့် ပုရစ်ကို မသွားစေလိုသူပါ။ ရှေးမဆွကတည်းက။

“သူ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါစေ မေမေရယ်။ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာပေါ့။ ပုရစ်က ဟိုမှာပြေးလုပ်လိုက်၊ ဒီမှာ ပြေးလုပ်လိုက် လုပ်ပေးမယ်ပြောသားပဲ၊ ပြီးရောပေါ့။ မမ ကြီးကလည်း ဒီကြားထဲမှာ လူရအောင်ရှာ”

စကားနည်းရန်စဲ သူဝင်ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်က တော့ မကောင်းပါ။

သူ့အိမ်သားတွေ လွန်ကို လွန်ကြပါသည်။ ပုရစ်ကိုများ ခိုင်းဖို့ထားသည့်စက်ရှပ်တစ်ရှပ်လို သဘောထားနေကြရောလား မသိ။

အပိုင်း (၂)

ဥယျာဉ်လေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမို့ ပန်းပင်လေးများခမျာ ပြည့်ကျယ် ပင်ချင်းယှက်နေရသည်ကိုက အပွင့်ချင်းဆိုင်း၊ အရွက် ချင်းပြိုင်။ လှပလှနိုင်လွန်းလှသည်။

အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ မအား အားအား၊ ပန်းပင် လေးတွေကိုတော့ သူမ ဘယ်တော့မှပစ်မထား။ အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ၊ အဖြူ၊ အသွေးအရောင်စုံတို့ဖြင့် ဖူးရာမှ ငုံ၊ ငုံရာမှ ပွင့် လာရသည့် ပန်းကလေးများကို အလေးဂရုပြုစုရင်း သူမဘဝက မိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်။

ဥယျာဉ်လေးတစ်ခုလုံး ချေတွေ စိစိရွှေ့၊ ပန်းဖူးလေးတွေ အေးမြရွှန်းစိုတော့မှ သူမ ရေပိုက်ကို မိတ်လိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးရာသီရဲ့ နောက်ပိုင်းကာလများပေမို့ ရှင်နေမင်းက ပူပြင်းလှပါသည်။ ဆောင်းဆိုပေမယ့်လည်း ဆောင်းက မပီ၊ ချမ်းလည်း သိပ်မချမ်း။

မချမ်းတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ ငှက်ကလေးတွေလို ခိုလှုံစရာ မေမေ့ရင်ခွင်မရှိတဲ့သူမက ဆောင်းတွေနှင့်တွေ့ကာ ဘယ်သို့ နှစ်သက်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အောက်ထပ် ထောင့်ကျွေးလေးရဲ့ အခန်းကျဉ်းမဲမှောင်လေးထဲမှာ ပူပူအေးအေး၊ လောကကို တစ်ယောက်တည်း ရပ်ဆိုင်းနေရတဲ့ကလေးမတစ်ယောက်အတွက် ဆောင်းက ဘာတွေများ လက်ဆောင်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အိမ်ထဲမှ နာရီထားရာသို့ သူမလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုနာရီခွဲ။ သူမအဝတ်တွေ လျှော်ရဦးမည်။ နှစ်သုတ်တက်ကျောင်ပေမို့ သူမရဲ့ကျောင်းတက်ချိန်က နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ညဇင်းနာရီအထိ။

လုပ်စရာအလုပ်တွေကတော့ တန်းစီနေသည်။ သို့မဟုတ် သူမ မပျင်းပါ။ အားလုံး လူစေ့တက်စေ့ အလုပ်လုပ်နေကြသည့်ခေတ်ကြီးထဲမှာ သူမကလည်း သူမလုပ်နိုင်တာ လုပ်ရမည်ပေါ့။ မည်သူမျှမရှိသည်မို့ နားတော့ အအေးသား။

အိမ်မှာ မိနီရယ်၊ ညိုပြာရယ်၊ သူမရယ် သုံးယောက်တည်း။ ထမင်းချိုင့်လာယူမည့်ဒရိုင်ဘာအတွက် အမိချက်ပြုတ် ကူညီရဦးမည်။

ရေလောင်းရာမှ သူမအပြေးလေး (ရေချိုးခန်းသို့)ဝင်လာခဲ့ပြီ။ မီးဖိုဆောင်သို့လှမ်း၍...

“မမနီနဲ့ မမညိုရေ၊ ကူရဦးမလားဗျ၊ ဘာလိုသေးလဲ။ ဒီမှာလည်း အဝတ်တွေတစ်ပုံကြီးမို့”

“လျှော်... လျှော်... ကလေး၊ ဒီမှာ မမတို့နိုင်တယ်။ ကလေးသာ ကျောင်းသွားရဦးမှာလေ။ မြန်မြန်လုပ်။ အအေးမိဦးမယ်။ လေးတာကြီးတွေ ချန်ထားရင် ထားခဲ့။ မမညို၊ ပြီးတော့ လျှော်လိုက်မယ်”

အိမ်ကြီးရှင်တွေက မညာမတာ ခိုင်းရက်ကြပေမယ့် သူတို့အချင်းချင်းတော့ ကြင်ကြင်နာနာ။

“ရတယ် မမ၊ ကျွန်မ အကုန်လျှော်နိုင်တယ်”

ကျောင်းဖွင့်ရက်ထဲမှာတောင် မနည်းမနော လျှော်ခိုင်းလိုက်သည့်အဝတ်တွေ၊ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ပေးမယ့်လည်း လှမ်းရပြုရ၊ စောင်လိုခြင်ထောင်လိုမျိုးကြီးတွေကျတော့ အဝတ်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။

အဝတ်တွေလှန်းပြီး သူမ ရေကဗျာကယာချိုးလိုက်၏။
 အရေးတကြီးအဝတ်များကို မီးပူတိုက်ပေးခဲ့ရဦးမည်။ ကျားကြီး
 ခြေရာကြီး လူနေမှုအဆင့်အတန်းမြင့်မားလေ အလုပ်က ရှုပ်လေ။
 မီးလာရဲ့လား။ မီးမလာရင် မီးသွေးမီးပူနဲ့များ တိုက်နေ
 ရမလား။ တစ်အိမ်သားလုံးရဲ့အဝတ်တွေက တောင်ပုံယာပုံ။ ဝတ်
 လည်း ဝတ်နိုင်ကြပါရဲ့ကွယ်။

သူမ မီးပူတိုက်ပြီးတော့ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီ။ ကျောင်း
 သွားဖို့က ကားနှစ်မှတ်တိုင်လောက် စီးရသည်မို့ သူမကတော့
 ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်မှာ အိမ်က ထွက်ချင်စပြု။ သို့ပေမယ့်
 အလုပ်တွေက လက်စမသတ်သေး။

စောင့်နေသည့်ဒိုင်ဘာအတွက် ထမင်းချိုင့်များ ကူထည့်
 ပေးနေရသေးသည်။ ဟင်းတွေကတော့ သုံးမျိုးလေးမျိုး။ သူမ
 တို့တော့ အကုန်မစားရ။ သည်ကြားထဲကတောင် ဟင်းခိုးစား
 သလားလို့ အစစ်အမေးခံရတာ ခဏခဏ။

သူမကတော့ လျှာမြက်ပေါက်ရင် ပေါက်ပစေ၊ သူတစ်
 ပါး မသထားသည့်ဟင်းလျာများကို အဆိပ်လို့သဘောထားလိုက်
 သည်။ လှည့်မကြည့်တော့။ ကျွေးချင်တာနဲ့ပဲကျွေး။ အာဟာရ
 ဖြစ်အောင်တော့ စားရချေမည်။

“လာ... ကလေး၊ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲကျော်ပြီ။ ကျောင်း
 မမီဘဲ နေဦးမယ်။ ထမင်းစားလှည့်”

မမညိုပြာ၏စကားကြောင့် ထည့်သိုပြီးသည့်ထမင်းချိုင့်
 များကို မမနီသို့ လှမ်းပေးရင်း ခူးပြီးခပ်ပြီးထမင်းပန်းကန်လေး
 ကို ဆွဲယူစားသောက်လိုက်ရသည်။ ပန်းကန်ထဲမှာ ငါးဟင်းနဲ့
 ဟင်းရွက်ကြော်။

“မမ၊ ငါးဟင်းက ကျွန်မတို့စားခွင့်ရှိလို့လား”

မမညိုက မျက်စောင်းထိုးသည်။ လျှာရှည်ရန်ကောဆို
 သည့် မျက်စောင်းလေး။

“သူတို့အကျွေးသာစောင့်ရင် တို့တွေ ဒုက္ခရောက်ချေ
 ရဲ့။ နည်းနည်းပါးပါတော့လည်း စားဦးမှပေါ့ဟာ။ သူတို့ ဆူလည်း
 လေပဲ”

“ဟာ! မမ၊ ကျွန်မ အဲလိုကြီးတော့ မစားချင်ဘူး”

“စား... စားမှာသာ စားစမ်း။ နင်က ပိန်လွန်းတယ်။
 ဒီထက် နည်းနည်းပြည့်မှ ပိုလှမှာ”

မမညိုစကားကြောင့် သူမ ပြုံးယောင်သန်းရင်း ထမင်း
 ကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ခပ်စားနေမိသည်မှာ ကျောင်းမမီမှာ စိုး
 ရှိဖြစ်သည်။ သူမဘဝက ဘာမှစိမ်ပြေနေပြေ လုပ်ခွင့်မရှိ။

“ဟော!”

သည်စဉ် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရ၍ သူမတို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဦးဦးရဲ့ကား။

“ဘာတွေနဲ့စားနေသလဲဟေ့၊ ငါထမင်းစားမလို့ ပြန်လာတာ။ ဟင်! ဟိုကောင်မလေး ကျောင်းမသွားရသေးဘူးလား။ ကိုးတန်းကြီးများတောင် ရောက်နေပြီနော်၊ မပေါ့နဲ့”

သူကတော့ ထမင်းစိုင်းကို ဝင်လာပြီး သူမ ထမင်းစားရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟင်! ဘာဟင်းမှလည်းမရှိပါလား၊ လာပြန်ပြီ၊ အိမ်က လူတွေကို စေတနာနည်းကြတယ်။ လူလူချင်း မညှာတာကြဘူး။ ပုရစ်၊ နှင့်ကို မုန့်ဖိုးရော ပေးကြရဲ့လား။ အေးဟာ... ငါကလည်း အလုပ်ကများများ။ လာ... ဒီမှာ လာစား”

ဪ! ဒီလိုကြုံတော့လည်း မေးဖော်စမ်းဖော် ရသာ။ ဆည်းဆာရီရဲ့ နှင်းစက်ကလေး ဦးဦးရယ်။

“နေပါစေ ရတယ် ဦးဦး၊ ကျွန်မ ကျောင်းသွားရဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမ လွယ်အိတ်ပြေးယူလိုက်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားဖို့ ပြင်ရတော့သည်။

ဆင်မယဉ်သာခြေလှမ်းတွေ သူမ လျှောက်တတ်သားပဲ။ သို့ပေမယ့် သည်ခြေလှမ်းမျိုးသည် သူမအတွက်မဟုတ်။ သူမ လှမ်းကြည့်ခွင့် စမ်းကြည့်ခွင့်မရသေး။

အချိန်ကလည်း ဆယ်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်ငါးမိနစ်အလို၊ ဦးဦးလိုက်ပို့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ သို့ပေမယ့် သူမလို တစ်ဆင့်နှိမ့်ဘဝက အိမ်ကြီးရှင်ဦးဦးကို ဘယ်သို့တောင်းဆိုရဲမှာလဲ။

“ဆည်းဆာရီ”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အသံကြီးကတော့ သူမကိုလိုက်ပို့ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် တစ်ခုခုအမှားအယွင်းရှိလို့ မာန်ချင်မဲချင်သည့်အသံပဲဖြစ်ရမည်။

“ရှင်”

အိမ်ရှေ့သို့မပြေးအားသေးဘဲ ထမင်းစားခန်းသို့ သူမ ပြေးဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။

“ဘာလဲ ဦးဦး”

ဒုက္ခပါပဲ။ ကျောင်းနောက်ကျတော့မှာပဲ။ ကျောင်းတက်နေခါမှ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်နေရသည့်သူမကို ဆရာမက မျက်မှန်းကျိုးလှပြီ။

“ရှုပ်ကိုက ရှုပ်တီးရှုပ်ပြာနဲ့ ဣန္ဒြေကို မရဘူး၊ ကျောင်း

သွားတာ ဘာလို့ မင်းသမီးရှုံးအောင် ပြင်ဆင်သွားရတာလဲ”

“ရှင်!”

ဦးဦးစကားကြောင့် သူမခမျာ နဝေတိမ်တောင်။ သူမ ဘာတွေပြင်ဆင်ထားမိလို့ပါလဲ။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်စဉ်းစား။

သနပ်ခါးရေကြိုကို ကပျက်ကချော် ပွတ်ပြီး၊ ခေါင်းဖြိုး ရှုံ့ပြီး၊ ဆံနှိပ်နှင့် နှိပ်ချထားသည့်ဆံပင်တို့က တင်ပါးပေါ်ထိ ဝေ ဝေဆာဆာ။ အင်္ကျီအဖြူရယ်၊ လုံချည်စိမ်းရယ်၊ သူဌေးအိမ်ကလူ မို့ အဖြူအစိမ်းတွေကတော့ အရောင်တောက်တောက်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ သူမ ဘာတွေပြင်ဆင်ထားလို့လဲ။

ခါတိုင်းလည်း ဒီအတိုင်း။ ဒီနေ့လည်း ဒီအတိုင်း။ ကျွန်မ ကို တစ်ခါမှငုံ့မကြည့်ဖူးဘူးလား ဦးဦးရယ်။

“နုတ်ခမ်းနီ ဘာလို့ဆိုသလဲ၊ မျက်ခုံးမွေး ဘာလို့ဆို သလဲ၊ ထဘီကို တင်းနေအောင် ဘာလို့ဝတ်သလဲ၊ ရုပ်ကိုက ကောက်ကြောင်းမပေါ် ပေါ်အောင်”

ခြယ်တာ သတာ တစ်ခုမှမပါပါဘူး ဦးဦးရယ်။ သဘာဝ နဲ့ ခြယ်သရုပ်ကို မခွဲတတ်ဘူးလားကွယ်။ ဦးဦးတော့ မျက်မှန် လိုပြီထင်ပါရဲ့။ သူမ ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။

“သွားတော့၊ နောက် ကျောင်းသွားရင် ရိုးရိုးပဲ သွား”

ပြင်တာဆင်တာတွေ မမြင်ချင်ဘူး။ ပညာမလိုချင်တော့ဘူးလား။

ပြဿနာ တစ်ခုခုဖြစ်သံကြားရင် ကျောင်းမတက်ရတော့ဘူးမှတ်”

အခြောက်တိုက် ကြိမ်းမောင်းနေသော ဦးဦးရှေ့မှ သူမ အပြေးလေး ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ပို့မှ ကျောင်းမိတော့မှာပေါ့ ဦးဦးရဲ့။ နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘူး နော်။

လမ်းသွယ်လေးထဲမှ သူမ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြေးထွက် လိုက်တော့ ကားလမ်းမကြီးသို့ ဘွားခနဲရောက်ရှိသွားသည်။ မှတ် တိုင်နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသည်မို့ သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက မာရ သွန်ပြိုင်းပွဲ ဝင်နေရသည့်သဖွယ်။ ထိုစဉ်...

“အမေ့!”

ကားဖြူလေးတစ်စင်းက အနားသို့ ကပ်ရပ်လိုက်သည် မို့ သူမ အထိတ်တလန့်လေး ခုန်ရှောင်လိုက်တော့ ကားထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဦးကို”

ဒေါက်တာ ဦးကိုကိုဘလင်း။ သူမရဲ့သူငယ်ချင်း မေနှစ်

လင်းရဲ့ ဦးလေးအငယ်ဆုံး။

“ခုတိ ကျောင်းမရောက်သေးဘူးလား။ လူလည်း ချွေးတွေနဲ့။ လာ... တက်”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထိုးထည့်လိုက်မှုကြောင့် ငြင်းဆန်တော့မည်ပြုစဉ်မှာပဲ ကားလေးက လေးညှို့မှလွှတ်သော မြားတစ်စင်းနယ် ပြေးထွက်ခဲ့ပြီ။ ကားပေါ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပုရစ်ကလေးတစ်ကောင်သဖွယ် ပြူးကျယ် ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းလေးက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ။

ကျောင်းမမီနိုင်တော့ဘူးလား။ ဆရာမက ပြောလိုက်သည့်စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။

“ဆည်းဆာရီ၊ ညည်း ကျောင်းစည်းကမ်းဖောက်ဖျက်လွန်းလှတယ်။ မနက်ဖြန် ကျောင်းမမီရင်တော့ ဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်။ ခုံပေါ်တက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေရမယ်”

ဆယ့်နှစ်ရာသီ တင်းမာချင်ယောင်ဆောင်ထားရသည့် သူမရဲ့စိတ်က ဘာတွေများ ဝမ်းနည်းနေမိပါလိမ့်။ ဦးဦးလိုက်မပို့လို့ သူများကားမှာ ပါလာရတာရှင်။

“ဘာလို့ ငိုနေရတာလဲ”

ဦးကိုပြောမှ သတိရ။ သူမမျက်ရည်တွေ ပါးမို့ပေါ်မှာ

စုံရွဲလို့ပါလား။

“ဟို... ကျောင်းမမီမှာ စိုးလို့ပါ။ ဆရာမက ဒဏ်ပေးမယ်တဲ့”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဦးပြောပေးပါမယ်။ မင်းတို့ဆရာမက ဦးနဲ့သူငယ်ချင်း။ ကဲကဲ... မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်”

“ဟုတ်”

မွှေးပျံ့သန့်ရှင်းလှသော ဦးကိုဆီမှ အကြင်နာရနံ့တို့ တိုက်ခတ်ပေးရှာပါလား။ ကျောင်းသို့ ကားလေးထိုးဆိုက်လိုက်တော့သူမ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြေးဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာညာတွေ မပြောတော့။ သူမဘဝမှာ နောက်ထပ်လူသစ်တွေကို ကျေးဇူးမတင်ချင်တော့။ ရင်ထဲမှာတော့ သတိရနေမှာပေါ့။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမှာပေါ့။

“ဟိတ်! နေဦး၊ ဦးလိုက်ပို့မယ်”

ဆရာဝန်ကြီးခမျာလည်း မနေသာမထိုင်သာ။ စားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုမိပြီ။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာတော့မဟုတ်။ ထမင်းစားပြန်ရင်း ဒုက္ခသည်စခန်း ဖွင့်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူမကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့ဌေးအိမ်ကဖြစ်လင့်ကစား

သူဌေးအိမ်ရဲ့အခွင့်ထူးခံမဟုတ်တာ၊ မွေးစားသမီးမဟုတ်ဘဲ အနိုင်
အစေသာသာပဲရှိမည်ဆိုတာ သူရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ သနားစရာ
ကလေးလေး။

မေရီလင်းရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို လိုက်လာဖူးသည်မို့ သူမက
တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းပွဲဖူးသည်မို့ မြင်ဖူးဆုံဖူးရုံပင် ရှိသော်လည်း
သူ သူကလေးကို သနားဂရုဏာသက်မိပါသည်။ သူမရဲ့လက်ထဲ
ဆွဲရင်း ကျောင်းခန်းဆီသို့ ချီတက်ခဲ့တော့ သူမက တွန့်ဆုတ်
တွန့်ဆုတ်။

“မဖြူရေ... ပလိစ်၊ ကဲ... သွား၊ ကလေး”

သူ ဆည်းဆာရီရဲ့အတန်းပိုင်ဆရာမ (သူငယ်ချင်း) က
လှမ်းခေါ်လိုက်ရင်း ကလေးကိုလည်း အတန်းထဲသို့ ဝင်စေလို
သည်။

“ဘာလဲ... ဆို၊ ဘယ်နှယ် တူမတွေကလည်း မ
လှချည်လား”

သူမရဲ့ဆရာမ ဒေါ်ဖြူဖြူခိုင်လင်းကို သူမရဲ့အကြောင်း
ပြောပြလိုက်တော့မှ ဆရာမခမျာ ဇာတ်ရည်လည်သွားတော့

“ဪ... ငါက ဒီကောင်မလေး သက်သက်မွေ
တေနေတယ် မှတ်တာ” တဲ့။

“ညွှံ့ပါဟာ၊ ဆရာမတစ်ယောက်လှုပ်နေပြီး။ ကလေးက
သနားစရာလေးပါ။ အလုပ်တွေ ကြူးရုန်းလုပ်ပြီး ကျောင်းမိအောင်
မနည်းပြေးလွှားနေရတာ။ အခုလည်း နေပူထဲ ချွေးသံရွှဲနဲ့ တစ်
ယောက်တည်း မာရသွန်ပြေးနေလို့ ငါလိုက်ပို့လိုက်ရတာ”

“သူ့အိမ်က ဖယ်ရီလေးဘာလေး စီစဉ်မပေးဘူးလား”

“ထမင်းကျွေးထားတာတောင် လွန်လှပြီ”

သူထင်တာတွေပါ အမြင်နှင့်ရောစွက် ခပ်သာသာလေး
ပြောချလိုက်သည်က သူကလေး အဆူအမာန်မခံရစေချင်လို့ဖြစ်
သည်။

ဆရာမကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူပြန်ဆင်းခဲ့တော့ မေရီလင်း
နှင့် သူမက လှမ်းကြည့်ပြီးပြရာပါသည်။

အပိုင်း (၃)

လျှပ်စစ်မီးမလာသည့်နေ့တိုင်း ဘုရားရှင်ကို ဆီမီးဖြင့်
ပူဇော်လေ့ရှိသည့်အလေ့အထက အေးခန့်စည်တို့မေမေရဲ့ ရှေး
ဆန်သော ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သည်။

တာဝတ်သနတ်ပြည်မှာ အမိကျေးဇူးကို ဆပ်သည့်
အနေဖြင့် တရားသွားဟောကြားသော ဘုရားရှင် လူပြည်သို့ပြန်
အဆင်းမှာ လူများ နတ်များ ဗြဟ္မာများက ဆီမီးများနဲ့ ပူဇော်
ကြပါသတဲ့။ ဆီမီးတိုင်လေးတွေလှူမှ ပိုပြီးကုသိုလ်ရပါသတဲ့။
ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသည့်မေမေပင် ဖြစ်လင့်ကစား အစွဲအလန်းကြီး
သည်။ တစ်ယူကလည်း သန်လိုက်ပါတိ။

အခြားကာလသားများကဲ့သို့၊ ယောက်ျားများကဲ့သို့ ည

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘက် လည်တာပတ်တာ သူဝါသနာမပါ။ အိမ်မှာနေပြီး စာဖတ် တိဗ္ဗိကြည့်ရင်ကြည့်၊ ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးပေါ့။ မြို့ထဲ ဘာလို့ လျှောက်ပတ်နေတော့မည်လဲ။ တစ်နေ့လုံးနီးပါး အလုပ်ကိစ္စများ နှင့် အပေါင်းအသင်းများနှင့် သွားလာဆက်ဆံ စားသောက်ခဲ့ရ ပြီးပြီလေ။

ဘုရားရှိမခိုးခင် ဘုရားကျောင်းဆောင်သို့ သူ ကြည်ညို လေးမြတ်စွာ လက်အုပ်ချီရင်း ဖူးမြော်နေမိသည်။ နှင်းဆီပန်းများ ရောင်စုံဖြင့် လှပဝေဆာလှသော ဘုရားပန်းများက ဘုရားရှင်သို့ ရည်စူးကပ်လှူ ဆည်းဆာရီရဲ့အလုပ်တာဝန်များပဲဖြစ်သည်။

ပြာလဲ့တောက်ပသော ဆီမီးတောက်ရဲ့ရှေ့မှာ၊ ဝဲမှာ၊ ယာမှာ၊ အထဲမှာ ဖျစ်ဖျစ်မြည် လောင်ကျွမ်းနေကြသည့် ပိုးဖလံ လေးတွေ။ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးလို့၊ ကိုယ့်ခန္ဓာ၊ ကိုယ့်အသက်ကို ဆုံးရှုံးခံပြီး ဘာဖြစ်လို့များ မီးလျှံနှံစတေး၊ ဆော့ကစားချင်ကြရ တာလဲလို့ ပိုးဖလံလေးတို့ရယ်။

“သူ့မအေနဲ့ သူ့အဒေါ်က လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကိုယ် ဝန်ရှိ သူ့ကိုမွေးခဲ့သတဲ့။ မိမစစ်ဖမစစ် မျိုးရိုးမကောင်းဘူး။ မာယာ နဲ့လုပ်စားနေတဲ့မျိုးရိုးမှာ ပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ်တွေ ဝတ်မှုန်တွေ အစွမ်း ကုန်လှပတာ အံ့ဩစရာမရှိဘူး။ ဒါ သဘာဝပဲ။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီကောင်မလေးလည်း ကြည့်၊ တစ်နေ့တခြား လှလှလာတယ်။ လူတိုင်းက သနားအောင် နေတတ်ထိုင်တတ်တယ်။ သူ့ကိုစွန့် ပစ်ရအောင်လည်း သူ့မှာ အပြစ်မရှိသေးဘူး။ လက်ခံသိမ်းဆည်း ထားရတာလည်း ခါးပိုက်ထဲမှာ မြွေတစ်ကောင် ထည့်ထားရသလို ပဲ။ သား သူ့ကိုအရေးတယူ မဆက်ဆံပါနဲ့။ သား သူ့ကိုအရေး လုပ်တဲ့တစ်နေ့ သူလည်း ဒီအိမ်က လွင့်ပျောက်ရတော့မှာပဲ”

မေမေ့စကားများကို ကြားယောင်၊ မြင်ယောင်၊ သူ့ရင် ထဲမှာ ဝေဒနာ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ လူသားတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဖြူစင်စွာ မချစ်ခင်ကြရတော့ဘူးလား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆို တာ ဂုဏ်ရည်တူ၊ လူရည်လူသွေး တူမျှမှတူလား။ အခါတိုင်းလို တောင် မဆက်ဆံရတော့ဘူးတဲ့။ စကားတောင် မပြောရတော့ ဘူးလား မေမေ။

အခါတိုင်းကလည်း သူမ လိုအပ်ချက်တွေသာ တစေ့ တစောင်းဖြည့်ဆည်းပေးနေသူမို့ ယခုတော့ ခေါ်လို့တောင် မဖြစ် တော့ဘူးထင်သည်။ ဒီအိမ်မှာ ပုရစ်ဟာ သူ့တစ်ဦးတည်းရဲ့မျက် နှာနှင့်သာ နေထိုင်နေရသည်ဆိုတာ အလိုလိုနားလည်ပြီးမို့ သူ့ ရင်ထဲမှာ မချီ။ သို့ပေမယ့် မေမေ့လက်တံကလည်း ရှည်သည်မို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

သိပ်ပြီးအရေးတကြီးကိစ္စပေမာသာ ဝင်ရောက်ဆုံးဖြတ် မားမား
ရပ်ပါတော့မည်လေ။

“ဦး...ဦး...နွားနို့”

ဘုရားခန်းရှေ့မှာ သူ အကြာကြီးတွေဝေဝေးမောနေမိ
သည်မို့ အခါတိုင်း သူ့အခန်းသို့ နွားနို့ပို့ပေးနေသည့်ပုရစ်က
ဘုရားခန်းရှေ့သို့ရောက်လာပြီ။

“ဪ... အေးအေး၊ ငါ့အခန်းထဲမှာသာ ထားလိုက်၊
သွားသွား... စာကျက်တော့”

“ဟုတ်”

နွားနို့ဗန်းလေးနှင့် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ပုရစ်ကို
ကြည့်ရင်း ပွယောင်းယောင်းအဝတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ကြည့်နေရ
သည့်သဖွယ်။

တစ်ခါမှလည်း အသစ်ချုပ်မပေးကြသည်မို့ သူ့မမဝဝ
တွေ၏အဝတ်များက ပုရစ်နဲ့တော့ ပိုသီပတ်သီတွေချည်း။

မိုးသံကြားသည်နှင့် ပုတ်သင်ညိုလေးတွေ အရောင်
ပြောင်းသွားကြသလိုပဲ၊ သူနှင့်တွေ့စက မွဲမွဲခြောက်ခြောက် ပုတ်
သင်ညိုလေးသည် ယခုတော့ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ်
ပျိုးလေးပမာ။

တစ်ခါမှ သူ အသေအချာမကြည့်မိပေမယ့် ပုရစ် လှတာ
ကိုတော့ ဝန်ခံရမည်သာ။ သူမရဲ့အရိပ်မည်းကြောင့် အိမ်ရှိ လူ
စုံ လူကုန် ရွံ့တွန့်သွားကြသည်ကို သူမကတော့ သိမည်မထင်။
အခါတိုင်းကလည်း တစ်ဆင့်နိပ် ဆက်ဆံထားမြဲ၊ ခိုင်းစေမြဲမို့
ထူးပြီးတော့တော့ မစိမ်းကားနိုင်ကြတော့ပါ။

မေးတစ်ခွန်း ပြေတစ်ခွန်းဘဝမှာ ဘာတွေများ ထပ်မံ
ဒဏ်ခတ်လို့ရမှာတဲ့လဲ။ အလုပ်ခိုင်းစရာရှိရင်တော့ စကားပြော
ကြရမှာပဲမဟုတ်လား။

သူမက ကျောင်းစရိတ်တော့ တစ်ခါမှမတောင်း။ သူမ
အတွက်ပေးသည့် တစ်လစာမုန့်ဖိုးလေးကို မုန့်မစားဘဲ ကျောင်း
စရိတ်သုံးနေသည်ထင်ပါရဲ့။

သူ တိဗ္ဗိမကြည့်တော့ဘဲ မိမိအခန်းသို့သာဝင်ပြီး စာဖတ်
နေလိုက်တော့သည်။ မကြာမီ ပုရစ် နွားနို့ခွက်များ သိမ်းရအောင်
ဝင်လာပြန်သည်။ စားပွဲဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်လျက်။

“ဟင်!.. ဦးဦးနေမကောင်းဘူးလား၊ နွားနို့တွေလည်း
မသောက်ဘူး”

နွားနို့ခွက်လေးကိုကိုင်ကာ သူမမှာ တွေ့တွေဝေဝေ။ သည်
စဉ်မှာပဲ သူ့အခန်းဝမှာ မေမေပေါ်လာပြန်သည်။ အဲဒါ ရိုးရိုးဘူး

သားလား။ ဒါမှမဟုတ် ပုရစ်ကို အထင်သေး ဖော်ကားခြင်းလား။ သူ့ကို အထင်သေး ဖော်ကားခြင်းလား။

“ကဲ... သား မသောက်လည်း ညည်းသောက်လိုက် ပေါ့။ သွားသွား... စာကျက်ချည်တော့၊ ငါတို့သားအမိ ပြောစရာ ရှိလို့”

ခြံထဲဝင်လာသည့်ခွေးကို မောင်းထုတ်သည့်သဖွယ်၊ ငါး ခြောက်ပြားကို ကျီးကန်းသုတ်မှာစိုးလို့ ခြောက်လှန့်လိုက်သည့် သဖွယ် ဒေါ်တင်တင်အိပ်စက် အရေးတကြီး။ သုတ်သီးသုတ်ပြာ။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ နွားနို့ပို့တဲ့တာဝန်ကို မနီကိုပေးမှပါ။ ရုပ် ကိုက မူယာမာယာခပ်များများ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဇာတိက ပေါ် ပေါ်လာပြီ”

မေမေစကားကြောင့် သူ့မှာ တအံ့တဩ။ မေမေရယ် ဘာဖြစ်လို့ သူများသားသမီးကို အ၊မနာပ ပြောချင်ရတာလဲ။ ပု ရစ်က ရေနစ်သူလေ။ ပင်လယ်လှိုင်းကြမ်းကြမ်းမှာ မနားမနေ ရုန်းကန်ကူးခတ်၊ ကောက်ရိုးပြတ်ကလေးကို တွယ်ဆုပ်ထားမိ တာ သူ့အပြစ်လား မေမေရယ်။

မာယာများတယ်တဲ့။ သူ့အမြင်မှာတော့ ဘာမှရှိုးမလုပ်၊ စတိုင်မထုတ်သည့် ပုရစ်က ပကတိအဖြူထည်။

“သား ဘာသိလို့လဲ၊ မနေ့က သူ့အတန်းထဲက သီတာ အေးလှလေ။ သူ့အမေက မေမေ့ဆိုင်ရဲ့ဖောက်သည်ကြီးပေါ့။ အတန်းထဲမှာ သိပ်စွဲတာတဲ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့အခန်းရှေ့မှာ ကောင်လေးတွေ ရစ်သီရစ်သီပဲတဲ့”

“ဟင်!”

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ အိမ်နေရင်းပုံစံကတော့ ပုရစ် ဘယ် လိုမှမလှ။ ပိုသိပ်ပတ်သိနဲ့ အဝတ်စုတ်ပုံကြီးလိုသား။ တစ်ခါတစ်ခါ မောပန်း စုတ်ပြတ် ပေကျံလို့။

“နဲ့သာခွက်ထဲ မစင်တစ်ရွေးသားမှ အကျမခံနိုင်ဘူး သားရေ။ အဲဒီကောင်မလေး အပျိုဖြစ်လာပြီ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်တော့မယ်။ သူ့အတတ်ပညာနဲ့ပမ်းစားတာ မခံနိုင်ဘူး။ ငါ့ သား မိန်းမယူဖို့သာ စဉ်းစားပါ။ ဒေလီကောင်းမြတ်ဆို ဘယ်နှယ် လဲ။ သူတို့စီးပွားရေးကလည်း မေမေတို့နဲ့ ပိန်မသာလိန်မသာပဲ။ တစ်ခုပိုတာက သူတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းရယ်။ အိမ် မှာက မောင်နှမလေးယောက် အမွေခွဲယူဦးမယ်”

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိ။ မေမေက သူ့ကိုမိန်းမယူဖို့ လာပြီးဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနေတာကိုး။ သူ မေမေစိတ်ချမ်းသာ အောင် ခပ်သာသာ ရယ်မောပြလိုက်သည်။

“မေမေရယ်၊ ကိုယ့်သားလေးကို မနုမော့ဘူးလား။ ခုမှ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလေးလေ။ ပူစရာမရှိ မပူစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ မေမေ့ ကိစ္စက မိုးပြိုမှာစိုးလို့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထောင်အိပ်တဲ့ တစ် တိတူးငှက်လိုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ မေမေ့ ဒေလီကောင်းမြတ်ကြီးက ငှက်တိုက် ဘုတ်ပြီကြီး။ သူ့ချည်းစားသောက်ပစ်မယ့် ပုံစံကြီး။ ဘယ် လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ ယောက်ျားက ရှာကျွေးရတာချည်းပါပဲ မေမေရဲ့။ ဒီထက်လှတာလေး ရှာစမ်းပါဦး။ ပစ္စည်းဘာလုပ်မလဲ မေမေရယ်။ ကိုယ့်မလည်း စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့မဟုတ်တာ။ စိတ်ချ။ မေမေ့သား မေမေပေးစားတဲ့မိန်းမကိုပဲ ယူမှာ။ ပုရစ်နဲ့ မပူစမ်းပါနဲ့မေမေရယ်။ ပုရစ်က သားရဲညီမလေးပါ။ ဘယ်တော့မှ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ သူ့အပေါ်လည်း နည်းနည်းတော့ အမြင် ကြည်လင်စမ်းပါနော်။ သူ့မျော မအေနဲ့အဒေါ်ရဲ့ဒဏ်ကို ခါးစည်း ခံရတော့မှာလား”

သူ့ အာမခံစကားကြောင့် မေမေ ကျေနပ်စွာ ထွက်သွား တော့မှ သူ ပြတင်းပေါက်မှာသွားပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ မဝံ့မရဲလေး တွဲလွဲခိုနေသည့်လခြမ်းက ကောင်းကင်ပြာမှာ အား ငယ် မှိန်ဖျော့။ လခြမ်းက မှုန်ပျံလေးလေ။

မင်းကလေးကကော လောကကမ္ဘာသိအောင် အလင်း

ထိုးဖောက်နိုင်မှာလားကွယ်... မင်း။

ဆရာက သင်ခန်းစာပြီးအောင် ဆက်ဆွဲနေသည်မို့ သူမ တို့ကျောင်းဆင်းချိန်က အနည်းငယ်နောက်ကျသွားသည်။ သူမ နှင့် မေရီလင်း ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းသွားကြပေမယ့် ကျောင်းသား အုပ်ထဲမှာ သူမတို့နှစ်ယောက် အရောရောအထွေးထွေး။

“မေမေတော့ စိတ်တိုနေတော့မှာပဲ။ သူ ဒီည သူ့မိတ် ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဒင်နာရှိတယ်”

မေရီလင်းရဲ့စိုးရိမ်စကား ဆိုနေခဲ။ ဖျတ်ဆို ကောင်လေး တစ်ယောက်က သူမရှေ့မှ လာပိတ်ရပ်သဖြင့် သူမ လန့်ဖျပ်သွား သည်။

“ကိုကျော်ပွင့်ဦး”

သူက ခပ်တည်တည်နှင့် သူမရဲ့လွယ်အိတ်ကို ဆွဲယူ သည်။ သူမက ပြန်ဆွဲ။

“အဲလိုမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ။ နောက်တစ်ခါဆို ရဲတိုင်မယ်”

မေရီလင်းကိုလက်ဆွဲရင်း သူမတို့နှစ်ယောက် အနီးပြ

အလွှားလျှောက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ခလုတ်တိုက်တော့မတတ်။

“ရဲလိုက်တာဟယ်နော်”

မေရီလင်းခမျာ ပါးစပ်လေး လုံးဝန်းကာ တအံ့တကြဲ ကျော်ပွင့်ဦးက အပြင်မှလူမှို ဆရာဆရာမများကိုလည်း မကြောက် သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသား။

“နောက်တစ်ခါဆို အိမ်ကစားယူလာပြီး ဓားနဲ့ထိုးပစ် လိုက်မယ်”

“ဟယ်! အဲဒါဆို သေသွားမှာပေါ့၊ နင်ထောင်ကျမှာပေါ့”

“မကျသေးဘူး၊ ငါကပြီးရင် အရူးတစ်ယောက်လို ကား လမ်းမပေါ် မျက်စိမှိတ်ပြီး စွတ်ပြေးလိုက်မှာပေါ့”

မေရီလင်းကတော့ ဟာသစကားမှတ်သလားမသိ။ ရယ် မောလိုက်သည်မှာ မျက်စိမှေးမှေးလေး ပိတ်လုမတတ်။

သူမ မေရီလင်းကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကားတိုးစီး လမ်းမပေါ်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ဆဲ လက်တစ်ဖက်က သူမရဲ့လက် ကလေးဆီ လာဆွဲပြန်သည်။ လာပြန်ပြီ။ လက်ကိုရုန်းဖယ်ရ ဟက်ဟက်စက်စက်ပြောပစ်ဖို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်! ဦးဦး”

တစ်သက်လုံးက အရေးမလုပ်ဘဲ ပစ်စလက်ခတ်ထ

သည့်ဦးဦးက သူမကို ကျောင်းကြိုလာပါသတဲ့။ သူမမှာ ဝမ်းသာ ရှာလာစား စိုးရိမ်ရမည်လား။ အံ့ဩရမည်လားတောင်မသိအောင် ယောင်တီးယောင်တောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

“လာ...တက်”

တစ်ခါမှစီးခွင့်မရခဲ့သေးသည့် ဦးဦးရဲ့ကားပေါ်မှာ လိုက် ပါရင်း သူမကတော့ ကြောက်လန့်နေသည်။ လေးညှို့သံက တစီး စီးကြားမှာ ဖြတ်သန်းကျင်လည်ခဲ့ဖူးရသူမှို သူမကို မကြည်လင် ကြတော့။ မနစ်မြို့ကြတာ သူမသိသားပဲလေ။ ဦးဦးနဲ့မတွဲစေချင် ကြတာ။ သံယောဇဉ်မတွယ်စေချင်ကြတာ။ သူမ သိသားပဲ။ ဘာ ပြုလို့များ ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နှိုး၊ ကျွန်မကို သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ နဲ့ လည်ငင်ရစ်ပတ်နေချင်တာလဲ ဦးဦးရယ်...

ကလေးဘဝထဲက သူမရဲ့ကောင်းတစ်ယောက်လို ကိုး ကွယ်လေးစား။ သူက သူ့ကိုချစ်မြတ်နိုးပြီးသားမဟုတ်လား။ သူမ ဘဝရဲ့ အရေးကြီးသောအခန်းကဏ္ဍတွေမှာ မားမားရပ်တည်ပေး တတ်သည့် ဦးဦးဟာ ဘယ်လိုပဲ သူမကို ပစ်စလက်ခတ်ဟန် ဆောင်ဦး။ ဦးဦးရင်ထဲမှာ သူမရှိနေတာတော့ သူမ ခံယူပြီးဖြစ် သည်။

“မနက်က ဘယ်သူ့ကားပေါ် ပါသွားတာလဲ”

ဪ... ဦးဦးမျက်နှာ ထန်တင်းနေတာ ဒါကြောင့်
လား။

“အဲဒါ မေရီလင်းရဲ့ဦးလေးပါ။ လူကြီးလူကောင်းတစ်
ယောက်ပါ ဦးဦးရဲ့။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေါ့”

ဦးဦးစိတ်မပူစေရန် သူမက ဖြေဖျော့ပြောသော်လည်း
ဦးဦးမျက်နှာကြီးက ပိုလို့တောင် ထန်တင်းသွားခဲ့သည်။

“လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ ဘယ်ပေတ်နဲ့တိုင်းတာသလဲ
အဲလိုဆုံးဖြတ်ဖို့ ညည်းမှာ ဘာအရည်အချင်းတွေရှိလို့လဲ။ လ
လည်မလုပ်နဲ့၊ ညည်း ငယ်သေးတယ်၊ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်
လို့ထန်လေထန်တဲပင်လယ်ပြင်မှာ ရွက်တစ်စင်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်
သွားချင်လို့လား။ မှတ်ထား... ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားပဲ
ကောင်းသူဆိုးသူရှိပေမယ့် ညည်းအရွယ်က အကောင်းအဆိုးမ
ခြားတတ်ဘူး။ ပြီး... လူတွေရဲ့အတွင်းသဘောဆိုတာ ဘယ်
ကွန်ပျူတာနဲ့တွက်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ နောက် အဲလိုလျှောက်
လိုက်မစီးပါနဲ့။ ညည်းအတွက် ကျောင်းကြိုဖယ်ရီ ငှားပေးခဲ့ပြီ
ရော့၊ ဒီမှာ လပေးလက်မှတ်။ ညည်း ကျောင်းပိတ်အထိ ငါပေး
ပြီ။ ကဲ... ဒီမှာဆင်း၊ ညည်းနဲ့ငါ အိမ်ကိုအတူဝင်လို့မဖြစ်ဘူး
ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဘာမှအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး... ရှင်းလား။ ညည်းက

ဥယျာဉ်လေးကို ဂရုစိုက်သလို ငါကလည်း ငါ့ပန်းပင်လေးကို
ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ မေ့မထားနဲ့၊ သွားတော့... ယောက်ျားတွေ
နဲ့ ကင်းအောင်နေ၊ ငါ့လည်း မယုံနဲ့”

လမ်းထိပ်နားမှာ သူမကိုချပေးခဲ့ပြီး ဦးဦးက ကားကို
ဆက်မောင်းသွားတော့သည်။ သူမအပေါ်မှာ ထားရှိသည့် ဦးဦး
ရဲ့စေတနာစကားတွေကို ကြားသိရသဖြင့် သူမမှာ တစ်နေ့ကန္တာ
လုံး လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသမျှ နှစ်တစ်စက်မျှနှင့် အပန်းပြေခဲ့ရပါပြီ။

အလုပ်နားကြသည့် တနင်္ဂနွေမို့ အိမ်မှာ လူစုံတက်စုံ။
သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများ လာကြ။ တစ်ခုခုလုပ်စားကြနှင့်
စည်းစိမ်ရှိသူတို့ကတော့ စည်းစိမ်ခံကြပေမည်။

ငှက်ကလေးတွေကတော့ တေးသီတုန်း။ ဘုရားပန်းဖို့
အလှပန်းထိုးဖို့ နံနက်စောစောစီးစီး ပန်းများ ခူးနေရသည့်သူမ။

ဒီကနေ့တော့ အဖြူရောင်။ နှင်းဆီအဖြူလေးများကိုပဲ
အဖူးတချို့၊ အပွင့်တစ်သွယ်၊ သူမရွေးချယ်ဆွတ်ခူးနေမိတော့
သည်။

နံနက်စောစောစီးစီးမို့ လိပ်ပြာလေးတွေ မနီးထသေးဘူး

ထင်ပါရဲ့။ အပျင်းမထူတဲ့ငှက်ကလေးတချို့ပဲ ဆူညံဆူညံ။ ဝတ်ရည်နမ်းမယ့် ပျားလူဆိုးတို့ ရောက်မလာသေး။ လိပ်ပြာလေးတို့ ရောက်မလာသေး။ ပင်ယံထက်မှာပဲ ယိမ်းနွဲ့ဝေရီ လှပနေနိုင်ကြတုန်း။

ဗြန်းဆို ဆိုင်ကယ်ရပ်သံ ညင်ညင်သာသာတစ်ခု ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခြံပေါက်သို့ သူမ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကျော်ပွင့်ဦးပါလား။

စုတ်တီးစုတ်ဖတ်ကြီးနှင့် ကြည့်မရ။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ခင်းနဲ့ မှုန်ရီအလင်းမှာ သူ့အသွင်က သန့်သန့်ရှင်းရှင်း။

ပန်းခင်းလေးနှင့် သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပုံက ပပထူမှ ထမယ့် မင်းကုသစတိုင်။ မုန်းတယ်။ အဲလို ဇွတ်တရွတ် ပုံစံမျိုးကို မုန်းတယ်။ အဲဒါ အန္တရာယ်ပဲ။

လူကြီးလူကောင်းပုံစံမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်လာလည်း သူမမှာ နှလုံးသားမရှိ။ သူမရင်ထဲမှာ စိုးမိုးနေသည်က မေမေ။ ပြီး အန်တီလေး။

မေမေနှင့်အန်တီလေးကို ယောက်ျားတွေကပဲ အသက်သေစေခဲ့တာမဟုတ်လား။ သေဆုံးခြင်းရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ် 'ချုပ်

ငြိမ်းပြီးဆုံးခြင်း' ဆိုတဲ့တရားကိုယ်သဘောကိုတောင် ပယ်လှန်ဟန်တား ကဲ့ရဲ့စကားတင်းဆိုင်ခြင်းများနဲ့ လောကသမုဒ္ဒရာထက်မှ မချိမဆန့် ကြွေပျက် ပျောက်သုဉ်းခဲ့ရတဲ့ပန်းနှစ်ပွင့်။

သူမနှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးမိတော့သည်။ အဲဒါ အပြုံးလား။ အမဲလား။ အငိုလား။ ဒီအပြုံးကို လူတွေက (သူမကိုချစ်ခင်သူများက) စွဲမက်ကြပါသတဲ့။ ပြီး ကြောက်လည်းကြောက်ကြပါသတဲ့။

မတတ်နိုင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မှုန်မှုန်အက်ကြ နောင်ကျဉ်ခဲ့ရသည့် သူမအတွက်တော့ ဒီအပြုံးတစ်ခုတောင်မှ အနိုင်နိုင်။

ပန်းခြံဝကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်ကြီးက ရပ်ထားတုန်း။ နေပလေ့စေလေ၊ သူမက ဘာလို့သွားတွေ့ရမှာလဲ။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ခြေနင်းမယ့် ပိတုန်းလူဆိုးကြီးကိုများ။

သူမကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပန်းတွေ ရွေးချယ်ဆွတ်ခူးနေဆဲ။ ကျော်ပွင့်ဦးကလည်း ခြံဝမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ခြေထောက်ကြီးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး သူမဆီ ငေးကြည့်နေဆဲ။

သွားစမ်းပါ။ ရှင်ပုံစံကြီးက အခွင့်သာရင် တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးအသားမကျန် တဥျှမ်းဥျှမ်းကိုက်ဝါးစားပစ်မယ့် ကျားငစဉ်နတ်

ပုံစံမျိုးကြီး။

သူမရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိ၊ အမုန်းမရှိ၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ သူမမျက်ဝန်းတွေမှာလည်း ယောက်ျားများကို မြင်နိုင်သည့်စွမ်း အင်တွေ ပျောက်ကွယ်။

သူမရဲ့ဦးနှောက်ကတော့ သူမကိုနှစ်နာအောင် ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူပျိုနဲ့တဲပန်းပင်လေး သူ အရင်းက ခုတ် လှဲပစ်မယ်ဆိုရင်လည်း လှဲပစ်ပေါ့။

တကယ်ဆို သူမက ဟိုး... လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်လောက် ကတည်းက သေမင်းထံ သေစာရင်းပို့ပြီးမဟုတ်လား။ သူမက သေခြင်းကို အောင်နိုင်ခဲ့သူ။

“ဟိတ်! ခြံကတစ်ယောက်က ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ၊ မိပြီး... နင့်ဧည့်သည်လား”

မေမေကြီး နိုးပြီ။ အားလုံးလည်း အိပ်ရာထကုန်ကြပြီ။ မေမေကြီးစကားကြောင့် မမလေး ပြုံးခန့်စည်က ခြံသို့ ရွှင်မြူးစွာ ထွက်သွားတော့ သူမ လိပ်ပြာလှလှလေးတစ်ကောင်ကိုသာ မြင်နေမိတော့သည်။

အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့မမလေး သည် သူမထက်တောင် ငယ်နုပုံရသလားဟု သူမထင်မိသည်။

စကတ်ရှည်ရှည်တစ်မျိုး၊ သူမမျက်စိလည်အောင် ဝတ်ဆင်တတ် သည့်မမလေးက ယခု စကတ်အဖြူဖားဖားလေး ဝတ်ဆင်ထား ပါသည်။

လှပသော အဖြူရောင်လိပ်ပြာမလေးပေါ့။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

အရောင်းအဝယ်သမားပီပီ ပြုံးခန့်စည်ရဲ့ရုပ်သွင်က ပြုံး ပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ပြီး ဂုဏ်ရည်တူသူ ပျားပိတုန်းက ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောသေးမဟုတ်လား။

“ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်ပါဘူး။ မာမိက ဘုရားပန်းလို ချင်တယ်ဆိုလို့ ပန်းခြံတွေလိုက်ကြည့်ရှာရင်း ဒီပန်းခင်းလေးမြင် လို့ ရပ်ကြည့်မိတာပါ။ နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ရောင်းပါလား”

ခြံနင့်သူမနေရာက သိပ်မဝေးလှသမို့ စကားတွေက တော့ အလုံးစုံကြားနေရပါသည်။

မမလေးတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ကျားငစဉ်းလဲရဲ့ညွတ်ကွင်းမှာ အခါခံရတော့မှာပဲ။ အိုလေ... သူက ငါ့ထက်တောင် အသက် အများကြီး ကြီးတာပဲ။ လောကကို ရှုမြင်နိုင်မှာပါ။

“ကျွန်တော့်မာမိက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘူး။ အခု ဆောက်ပြီးတဲ့တိုက်ပေါ် ရောက်ကတည်းက တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့

ငွေပဲ။ သူပျော်မလားလို့ ဒက်ဒီက ကားလှလှလေးတစ်စီး သီးသန့် ထပ်ဝယ်ပေးလည်း အလကားပါပဲ။ နှင်းဆီပန်းအဖြူ အနီ အဝါ အနက်တဲ့၊ နှစ်ပွင့်စီ ကပ်လှူပေးရမယ်လို့ ဗေဒင်ဆရာက ဟော လို့ ကျွန်တော့်မှာ နှင်းဆီရှာပုံတော် ဖွင့်နေရတာ”

သေလိုက်ပါလား။ လျှာရိုးမရှိ၊ ပန်းလိုချင်တာပဲ ဈေးတစ် ခုခု သွားဝယ်လိုက်ပေါ့။ ရှင့်တောင် ဖုံးထားလို့ရသေး။ သူမက တော့ ကြားရသည့်စကားများအပေါ် ဒေါမနဿ ပွားနေဆဲ။ သူ တို့ကတော့ ရယ်ရယ်မောမော။

“ပုရစ်ရေ၊ သူပြောတဲ့ပန်းကလေးတွေ ခူးပေးလိုက်ပါ ကွယ်။ ကို...”

“ကျော်ပွင့်ဦးပါ”

“အဲ... ကိုကျော်ပွင့်ဦးမာမီအတွက် ကုသိုလ်ဖြည့်လိုက် ကြရအောင်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ကျော်ပွင့်ဦး၏အမေးကို မမလေး ဘာမှမဖြေကြားခင် မှာပဲ သူမက သည်သို့ဖြေပစ်လိုက်၏။

“အိမ်ဖော်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆတ်ခနဲတွန့်သွားကြသည်မှာ တွန့်

သည့်စိတ်ချင်းတော့ ကူမည်မထင်။

“အိမ်ဖော်ကို ကျောင်းထားပေးသလား”

လျှာရှည်လိုက်တဲ့ မိကျောင်းသားကို မမလေးကတော့ အရေးတယူဖြေကြားပေးနေခဲ့သည်။ သူက လူချောတစ်ဦးရယ် မဟုတ်လား။ သူမတောင်မှ ကြမ်းတမ်းသော မုန့်တိုင်းမိ ငှက် ကလေးတစ်ကောင်သာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဘဝနှင့်ရင်းသောအသိ ဉာဏ်တွေ မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင်...

ကျော်ပွင့်ဦးလို လူချော လူဖြောင့်တစ်ယောက်ကို ကြိုက် ချင်ကြိုက်မိပေရောမည်။ အမူအရာက ယောက်ျားပီသပြီး အပြော ကောင်းသောသူတစ်ဦးပေမို့။

“သူ ခွဲတိုက်ဖြေနေတာ ကိုကျော်ပွင့်ဦးရဲ့ ဒီကောင်မ လေးက အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဆက်ဆံရေးမချောမွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဆိုင်ခေါ်သွားလို့မရတာ။ ဆိုင်တွေမှာ ဘယ်လောက်အလုပ် ရှုပ်ရှုပ် သူ့ကိုတော့ အိမ်မှာပဲ ထားခဲ့ရတယ်။ အိမ်အလုပ်တော့ တကယ်ထောင့်စေ့တယ်။ မေမေ့ရဲ့မွေးစားသမီးပါ”

“မမလေးဘာသာ ခူးပေးလိုက်၊ ကျွန်မ ပန်းအိုးတွေ လဲရဦးမယ်”

ပန်းဖြတ်ကတ်ကျေးလေးကို ပေးခဲ့ပြီး သူမအိမ်ပေါ်

တက်ခဲ့တော့သည်။ ပန်းထိုးခြင်းအလုပ်သည်လည်း သူမကို ချမ်းမြေ့စေသည့်အလုပ်တစ်ခုသာပါ။ အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားပန်းအိုးများကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရင်း နှင်းဆီဖြူလေးများကို လှပစွာ ထိုးနေခိုက်...

“ပုရစ်”

“ရှင်”

သူမအနီးမှာ ခါးကြီးထောက်ရင်း ဘွားခနဲအသံထွက်လာသည့် ဦးဦးကြောင့် သူမမှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟိုကောင်က ဟိုတစ်နေ့က ညည်းလွယ်အိတ်ကို လိုက်ဆွဲတဲ့ကောင်မဟုတ်လား။ ခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ အိမ်လိုက်လာတဲ့အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီလား။ ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဦးဦး၏စကားကြောင့် သူမမှာ ထပ်မံပြီး အလန့်တကြားဖြစ်ရပြန်သည်။ ကျောင်းမထားဘူးဆိုလို့၊ ဦးဦးတစ်ယောက်ပဲ သူမဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရှိနေရသည့်အထဲ ဦးဦးကသာ ကျောင်းမထားဘူးဆိုပါလျှင် ကျန်လူများအားလုံးကတော့ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ကြမှာအမှန်ပင်။

ကားလမ်းမပေါ်လည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး လျှောက်မပြေး

ချင်သေး။ လောလောဆယ်တော့ တစ်ချိန်က အလွန်အမင်းသေဆုံးချင်ခဲ့သည့်သူမက ဘဝကိုခင်တွယ်နေမိပြန်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဦးဦးရယ်၊ ကျွန်မကို အကာအကွယ်မရှိတဲ့သူမို့ လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့သဘောပါ။ ဟိုတစ်နေ့က လွယ်အိတ်လိုက်ဆွဲတာ မြင်ရုံနဲ့ ဦးဦးက ဘာလို့ဆင်းမလာတာလဲ။ ဆင်းလာခဲ့ရင် သူဖြုသွားမှာပေါ့”

“အဲဒါမျိုး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ငါဝါသနာမပါဘူး”

ပြောရက်လိုက်တာ ဦးဦးရယ်။ အေးလေ၊ ဦးဦးကတော့ ဘယ်အရေးသိပ်စိုက်နေမလဲ။ ငါကသာ...

“အခုတော့ ငြိမ်းချမ်းနေပါပြီ၊ တိုင်လို့ရတဲ့ဆီ တိုင်ပစ်လိုက်တယ်လေ။ ဆရာဆရာမတွေကတစ်ဆင့်၊ သူ ကျောင်းလာပြီး မရှုပ်ရဲတော့ပါဘူး။ ပြီး ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကျောင်းကြိုကားနဲ့ပဲဥစ္စာ”

“ဒါဖြင့် သူလိုက်လာတာ ဘယ်သူ့ဆီလဲ”

ဦးဦးရဲ့အမေးစကားကို မဖြေနိုင်။ မမလေးနဲ့က ခုမှတွေ့ပြီး စကားလက်ဆုံကျနေတာမဟုတ်လား။

လဲပြီးသော ဘုရားပန်းအိုးလေးများကို သူမ နေရာတကျ ပြန်ပြီး ကပ်လျှူလိုက်သည်မှာ ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင်ရာများ ကျနေ

မလား။ မခန့်လေးစားလုပ်တာတော့ မဟုတ်ရပါဘူး ဦးဦးရယ်။ ကျွန်မ မပြောတတ်တော့လို့ပါ။ ပြီး ကျွန်မက ညာပြီးတော့လည်း မပြောတတ်ဘူး။

“ဟိတ်! ငါမေးနေတာ ဖြေလေ”

သူမ၏ပန်းလုံးချောချောလေးကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်တော့ ဦးဦးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူမက အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နယ်။ နံနက်ခင်းရဲ့နှင်းမြူများ စိုရွှဲနေတဲ့ နှင်းဆီဖူးလေးသဖွယ် သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းက တဆတ်ဆတ်တုန်ရီ။

ဦးဦး စိတ်ဆိုးနေပြီလား။ သူမဘဝမှာ အကြောက်ဆုံးက ဦးဦး စိတ်ဆိုးမှာ။ ဦးဦး မုန်းမှာ။ ကျန်တာကတော့ သူမ မည်သို့မျှ ဂရုမစိုက်သူပါလေ။

“ဟာကွာ... ငါသတ်မိတော့မယ်”

တိုးထွက်လာသည့်လေသံဖြင့် သူမရဲ့ပန်းဦးကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်တွန်းလွှတ်လိုက်သည်ကြောင့် သူမမှာ ယိုင်ဆိုးယိုင်ထိုး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတော့သည်။

ခြေသံပြင်းပြင်း နှင်းဆင်းသွားသော ဦးဦးခြေထောက် များက သူမရဲ့ရင်ပြင်ပေါ်ကိုများ ဖိချေနှင်းကြိတ်နေလေရော့ သူမရင်တစ်ခုလုံး ကွဲအက်နာကျင်။ သူမရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်

ရည်စိုးတို့က ပြိုတော့မည့်မိုးတိမ်များနယ် အုံ့ဆိုင်းခိုင်းရီ။

ပန်းပွင့်ကလေးများကို အရွက်သင်ရင်း ဧည့်ခန်းနှင့် ဦးဦးအခန်းအတွက် ပန်းအိုးများ ထိုးစိုက်နေရပေမယ့် သူမရဲ့လက် ရာပန်းအိုးလေးများက လှပမြူးကြွခြင်းအသွင်ကို မဆောင်။

ပေါက်ခနဲကျလာသော မျက်ရည်တစ်စက်က ဦးဦးရဲ့ အလှပန်းအိုးထက်မှ နှင်းဆီဖြူလေးပေါ်သို့ နှင်းများနှင့်အတူ ရောယှက် ပေါင်းစည်းသွားကြသည်။

သည်စဉ် အနားသို့ရောက်လာသော ခြေထောက်တစ်စုံကြောင့် ဆံပင်ကိုဆွဲမော့လိုက်သော လက်တစ်စုံကြောင့် သူမ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မေမေကြီး။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ စောစောစီးစီး။ ရုပ်ကိုက အင်္ဂုရုပ်နဲ့။ သားလေးစိတ်ဆိုးပြီး ကားမောင်းထွက်သွားတယ်။ ဒီနေ့ အလုပ်နားတဲ့ရက်နို့ မိသားစုတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အုန်းနှိုခေါက် ဆွဲချက်စားမလို့ကို။ ညည်း ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပါ။ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို မကိုက်ချင်ပါနဲ့။ ကျေးဇူးကုန်းတဲ့အပြုအမူမျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်မိစေနဲ့။ ဒါပဲ ငါပြောမယ်”

တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ညှစ်ထားတဲ့ သူမရဲ့ဆံပင်များကိုလှည့်

ချခဲ့ပြီး ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းဆင်းသွားခဲ့ပြန်ပြီ။ ဦးဦးက ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချေ။ နှလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချေ။

သူမ နာကြည်းရမှာလား။ ကြေကွဲနေမိတာကတော့ တားဆီးလို့မရနိုင်။

“ညည်း ဘယ်မြို့ကလဲ”

ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် မေးလာသည့်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူမမှာ တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်... ကျွန်မ”

“မွေးခဲ့တဲ့မြို့လေ၊ အခုနေတာကိုမေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဇာတိကိုမေးတာ”

သူမ မိမိရဲ့မေ့လျော့လို့မရတဲ့ မြို့ကလေးအမည်ကို တိုညင်းစွာ ပြောပြမိသည်။

“သဇင်ရီကို သိသလား” တဲ့။

“သူရှိသေးလား” တဲ့။

သူမမှာ အံ့ဩရင်း အံ့ဩရင်း...

ဒီသမားတော်ကြီးက မေမေ့ကို သိသတဲ့လား။

အို... သဇင်ရီတွေက အများကြီးပဲဟာ။ မေမေ့တော့ ရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းပုံပါပဲ။ မေမေကတော့ နည်းနည်းငယ်မည်ပေါ့။

“ကျွန်မတို့မြို့မှာ သဇင်ရီနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ မေမေ့ ရွယ်တူပဲ”

ကားမောင်းနေရင်းမှ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည့် ဦးထင်ခိုင်၏ပုံစံက တစ်ဒဂံ လေဖြတ်သူ၏အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်သည်။

“မင်းမေမေကလည်း သဇင်ရီ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါသိပြီ၊ ငါသိတဲ့သဇင်ရီဟာ မင်းအမေပါပဲ။ မင်းဆီမှာ အဲဒီအငွေ့အသက်တွေ တွေ့ရတယ်”

သူမကတော့ သမားတော်ကြီးရဲ့စကားတွေကို ဘယ်သို့မျှ နားမဝံ့။ ခပ်မဆိတ်ဘဲ ငြိမ်သက်ငေးမောနေလိုက်တော့သည်။ အဲဒီလိုကြီးက မေမေ့အသိဆိုတော့ရော သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မေမေ့အသိပင်ဖြစ်စေ ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားပါပဲ။ မေမေ့တောင်မှ ‘အချစ်ဆုံး ရီသို့’ ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

မေမေ ပြောခဲ့ဖူးတာတဲ့...

အန်တီလေးက ပြောပြသွားခဲ့တယ်။

“မင်းမေမေ ရှိသေးလား”

ဘာသတင်းတွေကြားလို့ သူက မေမေ့ကို သေစကား ကျေစကားကြီး ပြောနေရတာလဲ။ ပါးကလေးဖောင်းအောင် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ရန်တွေ့လိုက်ချင်ပေမယ့် တကယ်လည်း သူမရဲ့မေမေက ယေဘုယျသွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေပစ်လိုက်သည်။ မကျေနပ်လို့ အာခံခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။

ငြိမ်းအေးသာယာသော ခြံဝင်းလေးတစ်ခုသို့ ကားလေးထိုးဆိုက်လိုက်ပြီ။ ဝင်းခြံလေးက သိပ်ပြီးကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မရှိ။ ဘာပန်းပင်မှလည်း စိုက်လို့မရ။ ဝရန်တာမှာပဲ ကပ်သီးကပ်သပ် စိုက်ထားရတဲ့နှင်းသီပန်းအိုးလေး သစ်ခွတိုင်လေး နည်းနည်းပါးပါး။

“ဖေဖေက သူ့ကို ဘာလို့ စကားတွေပြောလာတာလဲ၊ ဖေဖေ့ကိုမုန်းတယ်”

ယမင်းထင်ခိုင်၏စကားကို မသိကျိုးကျွံပြုရင်း သူမကားဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်နေလိုက်သည်။ သူမမှာလည်း စိတ်နဲ့နှလုံးသားနဲ့ပဲပေါ့။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း ဒေါသ သောကတို့ကို အများနည်းတူ ခံစားတတ်သည်ပဲပေါ့။

“လူလူချင်းပဲ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆည်းဆာရီကို မကျေနပ်ရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ သမီး သူ့ကိုမကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်လည်း မခေါ်နဲ့ဟေ့၊ တကတည်း... တလွဲဆံပင်ကောင်း။ သူလည်း အိမ်မှုကိစ္စတစ်ခုမှ မကူညီဘဲနဲ့။ လာ၊ ဆည်းဆာ၊ ခဏနားလိုက်ဦး။ ပြီးမှ မမကြီးနဲ့အတူ အလုပ်တွေ လုပ်ကြရအောင်”

မမကြီးတိုက်သောအအေးကို သောက်နေရပေမယ့် သူမရင်မှာ မငြိမ်းချမ်း။ ယမင်းက ဘာလို့ သူမကိုမကြိုက်တာတဲ့လဲ။ အစက ကစားဖော်ချင်းကို။ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ တစ်နှစ်လောက်များ ရှိပြီလားပဲ။ သူမအပေါ် ဖိတည်တည်နှင့် ရန်လိုနေပုံရတာ။

ရှိပါစေတော့လေ။ ခြေသုတ်ပုဆိုးလို မြွေစွယ်ကျိုးလို နေနေတာတောင်မှ တစ်နေ့တခြား သူမမှာ ရန်သူတွေ တိုးတိုးလာရတာ သူမရဲ့အားနည်းချို့ယွင်းချက်ပဲလား။

လက်သည်းဝှက်ထားတဲ့ ကြောင်ကလေးလိုပေမယ့် သူမရဲ့လက်သည်းတွေက လောကဓံကို အံတုဖို့ ကျားရဲတွေကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့ပါ။ ကျေးဇူးတရားနဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသူ

တွေကို တုံ့ပြန်ဖို့မဟုတ်ရပါ။

ခွင့်လွှတ်တော့ ယမင်းရယ်။ သူမ ဘာတွေကျူးလွန်မိလို့လဲ။ မပြောပြတော့လည်း သူမ မသိပါ။ အဝတ်တောင်ပုံယာပုံကို မီးပူတိုက်၊ မီးမလာလို့ အသုံးပြုမရတဲ့အဝတ်လျှော်စက်ကြီး နေရာမှာ အစားထိုး။ အိုးတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ ကြမ်းတိုက်၊ ပြီးတော့ ဗာဟိရအလုပ် ဗုစုခရုတွေ။ ကြော်တာလှော်တာ ချက်တာပြုတ်တာက အစပေါ့။

“ငါတို့လင်မယားက မိုးလင်းမိုးချုပ် မအားရတော့ အပူနဲ့ပဲ ဖြစ်သလို နေနေရတယ်။ နင်လာနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟယ်။ အပူကိုလည်း သိပ်သဘောမကျပါဘူး။ ဘာအသုံးကျလို့လဲ။ ထမင်းဟင်းချက်တာကလည်း ညှို့လိုက်သမှ။ ငါ့ဆီမှာ လာနေရင် အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဆင်မယ်။ ရွှေငွေဆင်မယ်၊ ကျောင်းလည်း ဆက်ထားမှာပေါ့”

ခါးချိုအောင် အလုပ်လုပ်နေရသည့်သူမကိုမှ အားမနာရွှေစကားငွေစကားတွေနှင့် စေတနာစကားဆိုနေရသေးသည့် မမကြီးသို့ သူမကတော့ မော့တောင်မကြည့်။

သူမက အိမ်ဖော်မကြီးလုပ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ဒီမိသားစုနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ

ခွဲခွာ။

“ဆည်းဆာ၊ ငါပြောတာ ကြားလား။ အသစ်တွေဝယ်ပေးမှာဟဲ့။ နင့်ဟိုအိမ်လို အကျတွေ ဆင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လာနေပါလားဟယ်။ နင်က ဟင်းချက်လည်းကောင်း၊ အလုပ်လုပ်တာလည်း မြန်ဆန်သပ်ယပ်။ တစ်လကို မုန့်ဖိုးတစ်ထောင်လည်း ပေးမှာ”

တရားကျစရာကောင်းပါဘိ။ မအေးအိမ်မှ လူကိုတောင် ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဖြားယောင်းနေတတ်ကြသည့် လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းပါတကား။

“ကျွန်မ စဉ်းစားဦးမယ်”

သူမကတော့ စကားအဖြစ်သာ ပြောလိုက်သည်။ သူမ မြင်ယောင်မိသည်က နင့်စူးသော ဦးထင်ခိုင်၏အကြည့်တွေကို လာ။

“ပြီး ငါတို့စားသလို ကျွေးမှာဟဲ့။ ဟိုအိမ်လို ငါးပိချက်နဲ့ ချဉ်ရည်ဟင်းပဲ ကျွေးထားမှာမဟုတ်ဘူး။ တို့စားသလို စားရမှာ”

ဖြားယောင်းမှုတွေက မဆုံးတော့။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှ စ၍ ယခုမှောင်ရီသန်းသည့်တိုင် တစ်ချက်ကလေးမှ အနားမရ

အောင် ခိုင်းတတ်သူကြီး၏စေတနာကို သူမက ဘယ်သို့
အသိအမှတ်ပြုရမှာပါလိမ့်။

ဒီဇင်ဘာဆောင်းနံနက်နှင့်ပွင့်များနှင့် စိုလက်တောက
နေသည့်တိုင် သူမ အိမ်သို့မပြန်ရသေး။ အလုပ်များက မပြီး
သေး။ ရက်ပေါင်းများစွာက အလုပ်ကြွေးတို့ကို သူမသို့ တ
ပြီးတစ်ခု လက်ညှိုးညွှန်လျက်သား။

လျှော်ပြီး ခြောက်သွားသောအဝတ်များကို သူမ
တိုက်နေရပြန်သည်။ အပုကလည်း သူ့အလျောက် လုပ်နေရသ
ပါပဲ။

“ရော... ဒီမှာ မုန့်ဖိုး”

သူမ၏ခွေးစက်ကလေး တောက်ခနဲကျသွားရာ
ပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲကျလာသည့် နှစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက်။
အေးစက်စက်ပြီးမိပြန်သည်။

“ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ငွေပေးလို့ ခိုင်းရတဲ့အစ
ကျွန်မ မပါဘူး။ ကျေးဇူးရှိလို့ လုပ်ပေးနေတာ။ ကျွန်မ ငွေ
ပါဘူး”

“အောင်မယ်! ကြီးကျယ်လိုက်တာ ဆည်းဆာရီ၊ ဥ
ဘဝက ဒီလောက်မာနထားစရာ ဘာလိုသလဲ၊ ငွေဆိုတာ

ရတာ။ တစ်နေ့ ဘယ်ဘဝရောက်မယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တာမဟုတ်
ဘူး”

မမကြီး၏စကားများက ဖိမိနှိပ်နှိပ်နိုင်လှသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်
ရှိသရွေ့ ထမင်းမဝတ်ပါဘူး။ အခု မမကြီးတို့တောင် မကြည်ဖြူ
ဘဲနဲ့ မနှင်ရက်တာကြည့်။ ကျွန်မမှာ အစွမ်းအစတွေ ရှိပါတယ်”

သူမရဲ့စကားကြောင့် မမကြီး ဝင်းခန့်စည်တစ်ယောက်
ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်သွားဆဲ၊ အိမ်ရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စင်း ထိုး
ဆိုက်လာတော့သည်။

“ဟင်! ဦးဦး”

“ဟဲ့! မောင်မောင်”

ထန်ထန်တင်းတင်းကြီးရောက်လာသည့် အေးခန့်စည်
ပုံစံက မည်သူ့ကိုမျှ အားမနာ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဗွီဒီယိုအခွေ ဖွင့်ကြည့်နေကြသည့် ကုမ
များက ပြေးဖက်သော်လည်း သူ့ပုံကြီးက ထိမထင်။

“လွန်... လွန်... လွန်သဗျာ၊ သူများသားသမီး ဘယ်
လောက်ထိ ခိုင်းဦးမလို့လဲ။ ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ်ဗျ။ ဆယ်
နာရီထိုးတော့မယ်”

“ဟဲ့! ငါ မေမေ့ကို လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီးသား။ ဆည်းဆာရီကို ဒီည ဒီမှာသိပ်မလိုဆို့”

မမကြီးပုံစံကလည်း တင်းတင်းမာမာ။ သူမကတော့ အကျီ လုံချည် ဂါဝန်စသဖြင့် သားအမိ သားအဖလေးယောက် ဇာတိသားတို့က ဘယ်နှလိကမှန်းမသိသည့် အဝတ်အစားများ ပြီးနိုင်သရွေ့ပြီးအောင် မီးပူတိုက်နေဆဲ။

“ထားခဲ့တော့၊ လာ... ပြန်မယ်”

အဝတ်ပုံဘေးမှ သူမကို ဇာတ်ခနဲ လက်ဆွဲ၍ အိမ်ပြန်ရန်ပြင်တော့ ဦးဦးကိုကြည့်ရင်း မမကြီးကတော့ ဆွေ့နေချန်။

“ဟင်! မောင်မောင်၊ အဲဒါ နင့်အလုပ်လား။ သူအိမ်ပြန်တာမပြန်တာ နင့်အလုပ်လား။ နင် ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ။ အဲလို ကဲ... သဲနေရင် ဆည်းဆာရီကို ဒီပဲခေါ်ထားလိုက်တော့မယ်။ ငါတို့ နင့်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ လေသလပ်တောင် နိုင်ဘူး”

ကျွဲနှစ်ကောင် ခတ်သည့်ကြားမှာ သူမကတော့ မြေစာ။ ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်ကြည့်လိုက်။

သည်စဉ် ဦးထင်နိုင် သူမတို့ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်

“ကဲကဲ... ဝင်းရယ်၊ ပြန်ပါစေ။ ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းဥစ္စာကလည်း တဆိတ် မလွန်ဘူးလား”

“လွန်ရမလားရှင်၊ ကျွန်မက တန်ရာတန်ကြေးပေးခိုင်းမှာ။ အလကားမခိုင်းဘူး။ ရှေ့... ငွေနှစ်ရာ”

အေးခန့်စည်တစ်ယောက် သူမကို မီးဝင်းဝင်းတောက်အောင် ကြည့်နေဆဲ သူမက...

“မယူပါဘူး မမကြီး၊ ကျွန်မ စေတနာနဲ့လာပြီးလုပ်ပေးတာပါ။ နောက်လည်း ခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

ဘယ်သို့ကျန်ခဲ့ကြမည် မသိတော့။

ဆန်မရှိ အစားကြီး၊ လူနေခြုံကြား စိတ်နေဘုံဖျားလို့လည်း ပြောချင်ပြောပေရော့၊ မတတ်နိုင်။ သူမတတ်နိုင်သည့် အရာများလည်းမဟုတ်။

သူမ ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ကုပ်စွာပါလာရင်း ဦးဦးဘက်သို့ တစ်စက်မျှလှည့်မကြည့်။ ဘာလုပ်ကြည့်နေတော့မည်လဲ။ စူးထန်တင်းနေမှာ သေချာသောမျက်နှာကြီးကို ကြည့်ရရင် သူမပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမည်။ သူမ စိတ်မဆင်းရဲချင်။

လောကကြီးမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး အလုပ်အရှားကင်းသည့် အနာအကျင့်ကင်းသည့် နှလုံးသားနှင့်သာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်

လိုခဲ့သည်မို့။

“ဘာလို့ လိုက်သွားရတာလဲ”

မေးမှမေးရက်ပါလေ ဦးဦးရယ်။ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ရင်း သူမ ဘာမှပြန်မပြောတော့ အခြေအနေတွေကို နားလည်သွားပုံရသည်။

“ဒါမျိုးကျ သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

ဟောင်လွန်းတဲ့ခွေ။ လူမလေးတဲ့ရှင့်။ နေရာတိုင်းမှာ သတ္တိတွေ ထုတ်ပြနေရင် ကျွန်မသတ္တိတွေ ဘယ်တန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲ။ အပေါ်စားပဲဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။

“ဦးဦး မနက်ဖြန် မန္တလေးသွားရမယ်။ အဲဒီမှာ ဆိုင်ခွဲတစ်ခု ထပ်ဖွင့်တယ်။ ဦးဦးကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရမှာပေါ့”

“ရှင်!”

သည့်တစ်ခါတော့ တေမိမလေး စကားပြောပြီ။ စိုးစိုးရိမ်ရိမ်ပုံစံလေးက မျက်လုံးလေးများ ပြူးကျယ်။ နှုတ်ခမ်းထူလေးပွင့်ဟ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ပုရစ်ရယ်။ အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်။ အိမ်ကလူတွေက ငါနဲ့နင့်ကိုများ စိုးရိမ်နေကြသေးတယ်။ တကယ်ဆို နင်က ငါ့ရဲ့ညီမလေးအထွေးဆုံးလေး အရွယ်ပါဟယ်။ နင်

စာကြိုးစား၊ ငါ့ဆီ လိုတာစာရေး၊ ဗုန်းဆက်။ ငါလည်းပြန်တော့လာလာနေမှာပါ။ ခဏခဏတော့ မပြန်နိုင်ဘူးပေါ့ဟာ။ နေရာသစ်မှာ ဝင်ဆံ့အောင် တိုးတက်အောင် ကြံဆောင်ဦးမယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဖန်တီးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ လိမ်လိမ်မာမာနေဟာ... ပုရစ်။ ဘာဘာညာညာအသံတွေ မကြားချင်ဘူး။ အိမ်နဲ့လည်း တည့်အောင်နေ၊ ကိုယ့်ဘဝလည်းကိုယ် ဂရုစိုက်”

မျက်ရည်မလွယ်သည့် သူမက အခုတော့လည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ညည်းရှိုက်၊ ကားတံခါးလေးမှာ ကပ်မှီလိုက်ဖို့ဖြစ်နေသည်။

“မငိုနဲ့ဟာ ပုရစ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ငါလည်း မသွားချင်ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့”

ကားလေးကို လမ်းဘေးထိုးဆိုက်ပြီး သူမကို ဆွဲဖက်ပွေ့ယူလိုက်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး တုန်တုန်ယင်ယင်။ ဘာဖြစ်ကြတာမှန်းမသိ။ သူမ မသိတာကိုပြောတာပါ။ ဦးဦးကတော့ သိချင်သိမှာပေါ့။

“ပုရစ်ရယ်”

အံ့ကြိတ်သံနှင့် ညည်းညူဖျစ်ညှစ်။ သူမကို ဦးဦးလွှတ်ပေးလိုက်သည်။ တရကြမ်းမောင်းလာသောကားပေမယ့် ညည်း

ပို့ ကားလမ်းက အတားအဆီးမရှိ။

“ငါခရီးသွားရမှာမို့ နင့်ကိုလာခေါ်တာကို မေမေတို့က ခွင့်ပြုတာ။ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ဦး။ ငါတို့ကို တစ်မျိုးထင် နေဦးမယ်”

ကားလေး အိမ်ထဲဝင်တော့ နှင်းတွေထဲမှာ နှင်းဆီပွင့် များက ကခုန်နေကြသည်။ ဘာထင်စရာရှိမလဲ ဦးဦးရယ်...

လရောင်ရေးပျဉ်မှာ

ဆီးနှင်းတွေထဲမှာ

ရောင်စုံပန်းဥယျာဉ်လေးတစ်စင်း

နှင်းပန်းဖြူတစ်ပွင့်

မျက်ရည်များနဲ့ လန်းဆန်းမွှေးစွင့် ဝေရီခွံတာ

“နင့်အမှတ်တွေကလည်းဟာ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ နင်ပဲ ပညာ တတ်ဖြစ်ချင်တယ်ဆို၊ ဖြစ်မယ်... အားကြီး။ စာမကျက်ဘူးလား ဟ”

မေရီလင်းရဲ့စကားကြောင့် သူမမှာ ငေးမော ကြောင် ကောင်ဖြစ်ရသည်။ သူမရဲ့အမှတ်တွေ ညံ့နေတာတော့ အမှန်

ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူမက ဦးဦးမရှိတော့သည့်အခါကျတော့ အလုပ်တွေ နင်းကန် ဖိခိုင်း။ စာကျက်ချိန်လည်းမရ၊ ကျောင်း တောင် မှန်မှန်တက်နိုင်ဖို့ အပြင်းအထန်ကြိုးစားနေခဲ့ရသည်။

“နင်မသိပါဘူး မေရီရယ်၊ ငါ့အိမ်က သိပ်ခိုင်းတာဟာ ငါက မွေးစားသမီး၊ မွေးစားသမီးဆိုတာ ဘာပါလိမ့်သလဲ ငါပြော ပြမယ်။ အိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ အိမ်ဖော်တွေကမှ တစ်လတစ်ခါ တန်ရာတန်ကြေး ရကြသေးတယ်။ မွေးစားသမီးကြီး ငါကတော့ အလကားပဲတင်းလေ။ ကျောင်းတက်နေရတာတောင် နဂိုတုန်း က စကားအခံရိလို့”

သူမစကားကြောင့် မေရီလင်းကတော့ တအံ့တဩနှင့် ကရုဏာတသက်သက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူမရဲ့ညာဏ်တစ်ထွာတစ် မိုက်လေးနဲ့ စဉ်းစား အဖြေရှာနေလေပြီ။

“ဒီလိုလုပ်ဟာ ဆည်းဆာ၊ အခုကျောင်းလည်း ပိတ် တော့မယ်။ ငါ့အိမ်မှာ လာနေဟာ၊ ငါစာသင်တဲ့ဝိုင်းမှာ နင်လည်း သင်၊ ငါ့အိမ်ကပဲ ကျောင်းတက်။ နှစ်လလောက်ဆို နင် မိပါ တယ်၊ နင်က နဂိုကတည်းက တော်ပြီးသားပဲဟာ။ စဉ်းစားမနေ နဲ့၊ တစ်သက်လုံးကျွေးထားနိုင်တယ်နော်။ ဒက်ဒီနဲ့မာမိကလည်း ငါပြီး ပြီးတယ်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲဟယ်၊ ဦးကိုကလည်း

သဘောကောင်းပါဘိသနဲ့”

ဦးကိုဆိုလို့ သူမ တွန့်သွားမိသည်။

ခဲမှန်ဖူးသည့်ငှက်တို့ကိုကြည့်ပြီး သူမ မကြောက်သော်လည်း သွေးကတော့ ခပ်လန့်လန့်။ ယောက်ျားဆိုရင် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဝေးဝေးကရှောင်ခြင်းသည် မကောင်းပေဘူးလား။

“နင့် ဦးကိုက နင်တို့နဲ့နေတာ မဟုတ်လား”

သူမရဲ့အမေးဝါကျက စိုးစိုးရိမ်ရိမ်ပုံစံများ ပေါက်သွားရောထွေး။ မေရီလင်းခမျာ ရယ်နေလိုက်တာ အတောမသတ်။

“နင့်ဟယ်... ရွယ်တူချင်းကျလို့ မေးနေလိုက်တာ။ ဦးကိုက ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူးဟာ။ တို့နဲ့လည်း အတူမနေပါဘူး။ ငါက နင်လိုက်နေရတာ အားရှိအောင် နင်သိပြီးသားဦးကိုနဲ့ပါ လှမ်းပြီးဆွဲဆောင်လိုက်တာ။ ပုံတောင် ဝေးသွားပြီလား။ စိတ်ချ။ ငါတို့နဲ့လည်း အတူမနေဘူး။ သူ့မိဘ တို့အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ အတူနေတာ။ အိမ်ချင်းကတော့ မဝေးဘူး”

သူတစ်ပါးအိမ်မှာ လိုက်မနေလိုသော်လည်း ပညာရေးအတွက်မို့ သူမ စွန့်စားကြည့်ချင်၏။ ပြီး ယခုနေနေရတာသည်လည်း သူတစ်ပါးအိမ်ပဲမဟုတ်လား။ ပညာရေးအတွက်ပဲလေ။

“အားတော့ နာတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုအတိုင်းသွား

လည်း ငါ ညံ့နေမှာပဲ။ စာကျက်ချိန်မရဘူး၊ စာကြည့်ချိန်မရဘူး။ ပင်ပန်းတာကတော့ ထားပါ။ ငါက စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ကြီးပြင်းဖို့ ဇာတာပါလာခဲ့သူပဲ”

ဆရာ မလာသည့်အချိန်မို့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောနေကြသည်။

“ဟေ့! ဒီနှစ်ယောက် ဘာတွေတွတ်ထိုးနေလဲ”

မေးလာသူက သူမတို့ရှေ့တန်းမှ နီလာဘာကျော်နှင့် အေးမြတ်ခိုင်။ စကားရောင်းစကားဝယ်တွေနှင့် စကားရှုပ်တတ်သူတွေမို့ သူမတို့ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြရသည်။

ဆရာအစားဝင်လာပြီး သင်ခန်းစာသင်ပြဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီမို့ သူမအာရုံတို့က ရှေ့သို့ရောက်သွားသည်။ သူမဘဝက ဆရာသင်ပြသမျှကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲဖြစ်သည်။ သူမမှာ အချိန်ရှားပါးလွန်းသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းဆင်းချိန် စာသင်ခန်းမှ ကျောင်းပေါက်ဝအထိ လျှောက်လာတော့လည်း ပြဿနာက ဆွေးနွေးရပြန်သည်။

“ငါလာပြောမယ်ဟာ၊ နင့်အိမ်ကို”

မေရီလင်းကိုကြည့်ရသည်မှာ သူမကိုများ နေနေသည့်အိမ်ရဲ့ အမွေစားအမွေခံ၊ စပယ်ရှယ်သမီးများ ထင်နေရောလေ။

သူမကလည်း ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်တွေလုပ်ရလုပ်ရ၊ အပြင် ထွက်ချိန်မှာ အရောင်အသွေးအဆင်းက လင်းလက် ဝင်းပနေခဲ့ သည်ထင်သည်။

“ပြောလို့ရမယ် မထင်ပါဘူးဟာ၊ တော်ကြာ ငါ့ကို အိမ် က နှင်ချနေဦးမယ်”

အတူယှဉ်သွားနေရာမှ သူမဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်လာ ပုံက မြန်မြန်လွန်းလှသည့် မေရီလင်း။

“နှင်ချလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ငါမွေးမယ်ဟာ နင့်ကို”

သူမ ရွှင်ပျရွာရယ်မိလိုက်သဖြင့် အကြောအခြင်တွေ ပြေလျော့ကုန်တော့သည်။ ဘဝမှာ မရယ်မောရတာ ကြာပြီလေ။

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကလေးအမေ မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ဟယ်။ နှင်မွေးစားမယ့်သမီးကလည်း ပြောမကောင်းဆိုမကောင်း ကြီး။ မလွယ်ပါဘူးဟာ... ငါ့အိမ်အကြောင်း ငါသိပါတယ်။ ငါ ထိုက်နဲ့ငါ့ကံသာ ရှိပါစေတော့။ နင်သာ ကြိုးစားပါဟာ၊ နင်အောင် မြင်ရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ”

ရယ်မောနေကြရာမှ သူမ ပြန်လည်ညှိုးနွမ်းသွားရပြန် သည်။ သူမရဲ့ဘဝက တာရှည်ပြီးနိုင်သည့်ဘဝ မဖြစ်နိုင်သည်မို့။

“မရဘူး၊ ငါ့အိမ်ကိုပြောပြီး မေမေနဲ့အတူ နှင်အိမ်လိုက်

ပြောမယ်။ ညနေကျ အဆင်သင့်မြင်ထားပေရော့”

မနက်က ရေမလောင်းဖြစ်သည်မို့ ညနေမိုးချုပ်ခါနီးမှ တရကြမ်းရေလောင်းနေရသည်မှာ ပန်းခင်းကလေး ခိုက်ခိုက် တုန်သည်အထိ။

ဆည်းဆာကို သိပ်ချစ်သည့် ဆည်းဆာရီပေမယ့် ဆည်း ဆာချိန်နဲ့ ကွဲကွာနေရတာ ကြာပါပေါ့လား။ မြို့ပြရဲ့အိမ်ခြေတိုက် တာများကြားမှာ ညနေဆည်းဆာအလှက မြုပ်တချို့ကွယ်တချို့ ပေမို့။

“ဟော!”

အလုပ်တွေနှင့်ပိုပြီး ရေမချိုးမိုးမချိုးရသေးသည့် သူမ အနားသို့ ကားလေးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ မေရီလင်းရဲ့ ကား။ ဒီကောင်မလေး တယ်ခက်ပါလား။ ပြဿနာကို မီးခွက် ထွန်းရှာနေပြီ။

သူမကတော့ဖြင့် ပြောရဲဖို့နေနေသာသာ။ ကျောင်းမှပြန် ရောက်ကတည်းက အချိန်လုပြီး အလုပ်ကို တရကြမ်းလုပ်နေရ သည်မှာ ယခုအချိန်ထိကို မနားရသေး။

သူမကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြပြီး မေရီလင်းတို့သားအင် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီ။ မေမေကြီးက ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်ပါ၏။ ဆက်မှာပေါ့၊ ရွှေဝယ်နေကျမိတ်ဆွေကြီးတွေပဲ။

“ကြွပါရှင်... ကြွပါ။ ဘာတွေများ စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ ကြွချီတော်မူလာပါသလဲ။ တရုတ်တိုက်တုန်းကတော့ မပေါ်လာဘဲ”

ကိုယ့်အကြောင်းပြောတော့မည်မို့ ပန်းခင်းလေးကို ရေလောင်းနေရပေမယ့် စိတ်က မဖြောင့်တော့။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းသွားဖြစ်သော မြို့ပြအိမ်ရာတွေမို့ ကြားတော့နေရသည်သာ။

ဘယ်လိုတွေများ ပြောကြမှာပါလိမ့်။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူမကတော့ ပေါ့စေချင်လို့ ကြောင်ရှုပ်ထိုး ဆေးအတွက် လေးတော့မှာပဲ။

“သမီးကလေးမွေးနေ့အမိ အစိမ်းတစ်ဆင်စာလောက်လည်း လုပ်ချင်လို့၊ ပြီးတော့ အပူကပ်စရာလည်းရှိလို့”

မေရီလင်း၏အမေက အရောင်းအဝယ်သမား။ စိန်ပွဲစား အိမ်ပွဲစားမို့ စကားပြောကတော့ လည်ဝယ်ပေလိမ့်မည်။

“အမယ်၊ ဘောဘီရယ်၊ ပြောစရာရှိတာများ ပြောချလိုရောပေါ့။ စကားပလ္လင်တွေဘာတွေများ ခံနေရသေးတယ်။ လောက်ရင်းနီးနေတဲ့ဟာ”

စီးကရက်တဖွာဖွာနှင့် မေမေကြီးရဲ့အိုက်တင်ကလည်း ဒေါ်ဘောဘီထားနှင့် အားကျမခံဖြစ်သည်။ နွယ်ပင်တွေလို စကားတွေက ရစ်သီရစ်သီ။

“ပြောရတာပေါ့ မမရယ်၊ တော်ကြာ ပြောပြီးမှ ကိုယ် ပြောသလိုဖြစ်မလာရင် ကျွန်မက အရမ်းရှက်တတ်တယ်ရှင်”

စကားတွေကတော့ ကောက်ပင်ရိုက်လို့လား။ ဘာလား။ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး။ ဒေါ်တင်တင်အိမ်မှာ အပြုံးမပျက်ပေမယ့် စိုးစိုးရိမ်ရိမ်။

“ကဲ... ပြောကြည့်ပါရှင်၊ မမက အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပါမယ်တဲ့... ကဲ”

သည်စဉ် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဧည့်ခံစားသောက်နေကြပြန်သည်။ သူမလည်း ရေလောင်းပြီး ပြီ။ အခြားအလုပ်တစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်ကိုင်ရဦးမည်။

အိမ်သားများ ထမင်းစားဖို့အတွက် စားသောက်ခန်းမှာ ပြင်ဆင်နေရပေမယ့် သူမရဲ့နားတို့ကတော့ ဧည့်ခန်းဆီသို့ပဲဖြစ်သည်။

“ဒီလို မမရဲ့၊ မေရီလေးက စာသိပ်ညံ့တယ်၊ အဲဒီဝိုင်းတွေ ဘယ်လောက်သင်သင် ခက်တာက သူ့မှာ အဖွဲ့အလန်းတစ်

ခုရှိတာပါပဲ။ သူ့အစွဲကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း။ သူ့အခင်ဆုံး သူ့ငယ်ချင်းနဲ့ စာအတူကြည့်ရမှ စာရတယ်လေ။ သူက အများကြီး မျှော်လင့်ထားတဲ့သူဆိုတော့ စာမေးပွဲကို အောင်ရုံနဲ့တင် မပြီးချင်ဘူး။ ထူးထူးချွန်ချွန်ကလည်း ဖြစ်ချင်သေးတယ်”

သည်လောက်ပြောရုံနှင့် သည်ဖဲက ဘယ်သို့ချိုးတော့မည်ဆိုတာ ဒေါ်တင်တင်အိတို့ကလည်း သိသည်မို့ မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်လှလှ။ သို့ပေမယ့် ချက်ချင်းပဲပြင်လိုက်နိုင်သည်မှာ သူမရဲ့အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပါပဲ။

ပြောမိမှတော့ ဒေါ်ဘေဘီထားကလည်း ဆုံးအောင်ပြောရချေတော့မည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပေမို့ ဘောင်းကော်ညိတ် စိတ်တော်သိ။ အလိုလိုက် အကြိုက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းရမည်လေ။ ပြီး ဆည်းဆာရီလေးကိုလည်း သနားချစ်ခင်၍ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ မမက မမရဲ့မွေးစားသမီးလေး ဆည်းဆာရီကို စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့အထိ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ခဏထည့်ပေးစေလိုပါတယ်။ သူတို့အတူတူ စာကျက်ကြ ဝိုင်းကျက်ကြ ဆွေးနွေးကြ ဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံး အများကြီးတိုးတက်အောင်မြင်မှာ။ မမကိုယ့်သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိလို့လည်း ကျွန်မ

က ပြောရဲဆိုရဲတာပါ”

ပြဿနာကတော့ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးတော့မည်။ သို့ပေမယ့်...

“သမီးက သိပ်အားကိုးရတာ ညီမရဲ့။ သူမရှိရင် မမတို့အိမ်တော့ လက်ရှိကံချီးထားသလိုဖြစ်တော့မှာပဲ။ သူကရော လိုက်ချင်ရဲ့လား”

မအိမလည်အပြုံးကို မနည်းဖုံးပြီး တမာပေါ် ပျားရည်အုပ်နေရသည့် ဒေါ်တင်တင်အိမမျှာ သနားစရာကောင်းလှတော့မည်။ အဲဒီအပြုံးမျက်နှာကြီးရဲ့ အတွင်းသဘောကတော့ ဆည်းဆာရီကို (ဖြစ်နိုင်လျှင်) ဖနောင့်နှင့် အခါတစ်ရာလောက် ပေါက်ချင်ပေရောမည်ဖြစ်သည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲမှ ချောင်းနားထောင်နေကြသည့် သူမတို့သုံးဦးကတော့ အသက်တောင် ရဲရဲမရှူရဲ။ မေမေကြီး ဘယ်လိုမျှား ဆင်ငှေ့ရန်ရှောင်လိုက်မှာလဲ။ မထည့်မှာကတော့ အသေအချာ။ သူမကိုချစ်လို့တော့မဟုတ်။ ခိုင်းကောင်းသူမို့ လက်မလွှတ်ချင်၍ပါ။

“သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ မိဘမျက်စိအောက်မှာ ရှိနိုင်မှ၊ ဖုံးနိုင်ဖို့နဲ့ ဆုံးမနိုင်မှကွလွယ်။ အိမ်က မဆည်းဆာတို့ကလေး

ခပ်ကဲကဲ။ တော်ကြာ ညီမလက်ထဲမှာ ပြဿနာတက်နေပါဦးမယ် ကွယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ် ကုန်မှဖြင့်”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြူ သွားရသည်မှာ မေမေကြီး ပြောရက်လှလို့ပါပဲ။ သူ့သမီးတွေ အရွယ်ကြီးတွေနဲ့ သဲတာ ကဲတာကျ မျက်ကွယ်ပြုထားပြီး အေး အေးနေသည့်သူမကိုမျှမှ ဆတ်စလူးဘွဲ့ပေးချင်နေသည်မှာ ရက် စက်လွန်းလှပါသည်။ ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းဘယ်မရွေ့ဆိုသော် လည်း ဒီစကားက ဒီလူတွေကြားထဲမှာ မတိုးနိုင်လောက်တော့ ဟု သူမ ထင်မိပါပြီ။

“ကိစ္စမရှိဘူး မမ၊ စိတ်သာချူ။ ကျောင်းရောက်အောင် ကားနဲ့ပို့မယ် ကြိုမယ်။ မမရဲ့သမီး ယင်တောင် အနားမခံစေရမ ဘူး။ စိတ်ချလက်ချသာ ထည့်ပါမမရယ်။ ကျွန်မသမီးက အဲလဲ မှ အဖော်မရှိရင် စာရမှာမဟုတ်တော့လို့ပါ”

စာတော်ရှာသည့် မေရီလင်းကို စာညံ့သူဖြစ်အောင် ကပြောင်းကပြန် ပြောနေရရာသည့် အန်တီဘောဘီကို သနား သဘောကျရင်း သူမတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြရသည်။

ဒေါ်တင်တင်အိမ် အိလည်လည်အခါးကို သကြားဖုံး သည့်ရုပ်ကြီးကလည်း ကရုဏာသက်စရာ။

“ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်! ဆည်းဆာရေ နှင့်သာ ထည့်လိုက်ရရင် သူတို့လူထပ်ငှားရမှာပဲ။ ပေးရမယ့်လစာတွေ စရိတ်တွေ ထောင့်မကျိုးမှာတွေ တွေးပြီး စိတ်တွက် တွက်နေရ ရာပြီ။ သနားစရာပဲ”

မမညှိပြာ၏ တီးတိုးစကားကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း သူမ လုပ်စရာရှိတာတွေကိုသာ တရစပ်လုပ်နေမိတော့သည်။ ဘာတွေ ပဲပြောပြောဆိုဆို သူမ မသိချင်တော့။

သူမရဲ့ဘဝအကျိုးပေးက ထားရာနေ၊ စေရာသွားရုံပဲ မဟုတ်လား။ မကြာပါချေ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ သူမကိုခေါ်ချေပြီ။

“ဆည်းဆာရီ”

မေမေကြီးရဲ့အသံက နည်းနည်း တုန်အက်အက်ဖြစ်နေ သည်။ သူမကိုထည့်လိုက်ရရင် သူ့အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်လောက် ထပ်ငှားရမှာကိုး။ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို နှမေ့ပြီပေါ့။ သူမကို မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာ နမ်းနေကြရပုံများ သနားစရာ။

“ရှင်... မေမေကြီး”

အသံနှင့်အတူ လူက ရောက်သွားတော့ မေမေကြီးမျက်

နာရီပျက်နာကဲကို သူမ တမင်မကြည့်။ ကြည့်လျှင် မြင်နေဦးမည်။

“ကဲ... ဒီက ဘောဘီတို့သားအမိကတော့ ခေါ်နေကြပြီ။ သမီးလိုက်သွားချင်သလား။ မေမေတို့ကတော့ အတင်းအဓမ္မတိုက်တွန်းပါဘူး။ သမီးသဘောပဲ”

စကားတွေကတော့ နိမိတ်ပြမေးခွန်းတွေနဲ့ မချီမဆန်သူမ သိသားပဲ။ ပြီး သူမကိုများ သမီးတဲ့။ တစ်ခါမှမခေါ်ဖူးဘဲနဲ့မို့ ခေါ်သည့်သူက အရက်မရှိလို့ လျှာအရိုးမရှိလို့ ခေါ်ချလိုက်ပေမယ့် သူမမှာတော့ နားထင်နားရင်းတွေတောင် ပူထူသွားတေသည်။

“ကျွန်မလိုက်သွားမယ် မေမေကြီး။ စာကောင်းကောင်းကျက်ရတာပေါ့။ မေရီလည်း အကျိုးရှိ ကျွန်မလည်း အကျိုးစာဖြေပြီးမှ ပြန်လာပါ့မယ်”

ကဲ! မှတ်ပြီလား။ နုလပိန်းတုံးပုံစံမျိုးဖြင့် သူမ ပြောလိုက၏။ ဆည်းဆာရီဆိုသည့်သူမက ပညာရေးပဲ ထွက်ပေါ်ရိတာမဟုတ်လား။ သူမလိုလားသည့်ပညာရေးကလည်း အိမ်မနေလို့ကတော့ အညွန့်အညောင့်ထွက်ဖို့မမြင်။ နှစ်လလောက်လည်း သူမရဲ့ကြိုးစားမှုနှင့် မိုင်မီလောက်မှာပါပဲ။

“ကဲကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ပစ္စည်းတွေသွားသိမ်း”

မေမေကြီးမျက်နှာ တိမ်မည်းညိုတွေလို အလိပ်အလိပ်ထနေမလား။ အသံကတော့ ထိန်းထားသည့်ကြားက ခပ်အစ်အစ်ဖြစ်လာပြီ။ ရှိစေ... သူမ မတတ်နိုင်။

ကြိုတင်သိမ်းဆည်းထားပြီးမှ စာအုပ်ဆွဲခြင်းနှင့်အဝတ်ကလေးနှစ်စုံသုံးစုံကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး သူတို့ဆင်ထားသည့် နားကပ်နှင့်လက်စွပ်ကိုလည်း ချွတ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပဲ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ သူမပြန်ထွက်လာတော့ မေမေကြီးနှင့်တကွ သူ့သမီးများက မအောင်နိုင်မအီးနိုင်စွာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ခိုးထိုးပစ်လိုက်ကြသည်။ သူမကတော့ မသိကျိုးနွံဘဲ ပြုခဲ့သည်။

ဒေါ်ဘောဘီထားဆိုသည်က ဂရိတ်သူဌေးကတော်ကြီးလည်းဖြစ်၊ ပစ္စည်းကလည်း မူလောက်စရာ၊ စီးပွားကလည်းစီးပွားဖက်သဖွယ်မို့သာ သူတို့မပြောနိုင်ကြသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တနံ့နံ့။ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မလို့ပဲဆိုဆို၊ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဆည်းဆာရီကိုသာ ထောင်းချင်ထုချင်နေကြပေတော့၏။

“ရော့... ဒီမှာ မေမေကြီးတို့ဆင်ထားတဲ့ နားကပ်နဲ့ လက်စွပ်။ ဒီမှာလည်း ကြည့်ဦး။ အဝတ်အစားကျောင်းဝတ်စုံနဲ့”

စုံနဲ့ အိမ်ဝတ်နှစ်စုံပဲ ယူသွားတယ်”

တကယ်က သူမကို အရေခွံဆုတ်ပြီး လွှတ်လိုက်ချင်သော်လည်း လူရှေ့သူရှေ့ကြီးမှာ ယခုလို တင်ပြနေတော့လည်း သူတို့သိက္ခာကျပေသည်မို့...

“ဟဲ့! ညည်းက အပြီးလိုက်သွားတာမို့လား။ ရှိတာတွေ အကုန်ယူသွားတာမဟုတ်ဘူး။ သွားဖြင့်မသွားရသေးဘူး။ ကျေးဇူးကန်းချင်တာက အရင်”

အခြေအနေကတော့ မဟန်တော့ပြီ။ ကြာကြာနေရမအောင်နိုင်ကြတော့မှာမို့ လူကြီးသူမများကို သူမက ဦးချနေခိုက်မေရီကတော့ သူမရဲ့ပစ္စည်းကလေးများကို ကားပေါ်ဆွဲတင်နေတော့၏။

ရေမချိုး မိုးမချိုးရသေး။ အလုပ်တွေ တရစပ်ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး သူမ မေရီတို့အိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့တော့ ညခုနစ်နာရီ

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးသားတိမ်ရိပ်တွေနဲ့ ဆိုင်းမေအုံ့မှောင်နေပေမယ့် မြူနှင်းထဲမှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေ တလက်လက်နဲ့ ဝိုးတဝါးလမ်းပြနေသည့်ည။

မီးပုံတစ်ခုရဲ့ လောင်မြိုက်မှုနံ့ဘေးမှာပဲ လှည့်ပတ်နေထိုင်ခဲ့ရသည့်သူမအတွက် ကမ္ဘာလောကက အေးချမ်းသိုက်မြိုက်လွန်းလှသည်။

စာနာတတ်သော မိသားစုလေးရဲ့ နွေးထွေးမှုမှာ သူမမမျှာ တအံ့တသြဇြစ်နေရာတော့သည်။ မိတ်ဆွေကောင်းလေးမေရီလင်းရဲ့အပါးမှာ စာအတူကျက်၊ သင်္ချာအတူတွက်၊ ဝိုင်းများကျူရှင်များတက်နှင့် ယခုမှ သူမမမျှာ ကျောင်းသားအစစ်ဖြစ်ရချေတော့သည်။

ဦးဦးဆီသို့တော့ စာရေးလိုက်ပါသေးသည်။ သူမရေးလိုက်သည့်စာကလေးက ရင်ထဲမှစကားများမို့ သူမအမှတ်ရနေမိတာ မဆန်းပါ။ ဒီစာကိုဖတ်ပြီး ဦးဦးကတော့ သူမကို စိတ်ဆိုးနေမည်လား။

ဦးဦးရေး...

ကျွန်မ လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဦးဦးမရှိတော့ အိမ်မှာနေရတဲ့ကျွန်မမှာ စာကျက်ချိန်မရှိဘူး။ သင်္ချာတွက်ချိန်မရှိဘူး။ မိုးလင်းမိုးချုပ်ကျောင်းတက်ချိန်ကလွဲပြီး စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အလုပ်လုပ်နေခဲ့ရတယ်...

ကျွန်မပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်း

လို့ ညည်းပြနေခြင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အခု ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့အိမ်မှာ စာမေးပွဲပြီးအထိ သွားနေလိုက်တယ်။ အဲဒီအိမ်က စိတ်ချရပါတယ်၊ သားအမိသားအဖသုံးယောက်တည်း။ ကျွန်မကိုလည်း ဂရုစိုက်ကြတယ်။

ဦးဦးစိတ်ဆိုးနေသလား၊ သူများအိမ်မှာနေလို့။ ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးမျှင်တွေ ရှားလိုက်တာနော်... ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ...

ဆည်းဆာရီ

တုန့်ပြန်ရန် လိပ်စာလည်းမပေး၊ ဘာအဆက်အသွယ်မှလည်း မလုပ်ချင်တော့။

ရေထဲမှ နှုတ်ဆယ်ခံရတဲ့ ကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်ပေမယ့် ရေပြင်ကြီးကို လွမ်းဆွတ်မနေအား။ ရှိသမျှခွန်အားလေးနှင့် သူမဘဝအတွက် ပန်းတိုင်အတွက် လှုပ်ရှားကြိုးပမ်းနေရဦးမည်မဟုတ်လား။

သူမ မေရီတို့အိမ်ရောက်တာ တစ်ပတ်တိတိပြည့်ခဲ့ပြီ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး စာသို့သာ အာရုံထားချိန်ရသည်မို့ တိုတက်မှုကတော့ အားရစရာဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဆည်းဆာရီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဦးဦးလေ။ ဦးဦးအေးခန့်စည်ရဲ့ အသံနှင့်ရုပ်ကြီးပေမို့။ ဝမ်းမသာ။ အားမရ။ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ဖွရင်း ဆရာမရဲ့ခွင့်ပြုချက်အရ သူမအခန်းဘေးသို့ ထွက်လိုက်ရသည်။

“ဆရာမ အိမ်မှာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်တော်ပြန်ခေါ်သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့အုပ်ထိန်းသူပါ။ ကျွန်တော် သူ့အစ်ကိုပါ။ ဦးဘိုခန့် ဒေါ်တင်တင်အိတ်တို့ရဲ့သားပါ”

ဆရာမသို့ပန်ကြားလိုက်သည့် သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်သွားသလို မေရီလင်းလည်း မျက်နှာပျက်ကာ မတ်တပ်ရပ်မိတော့မလိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ပြန်ခေါ်သွားပါ”
ဆရာမရဲ့ခွင့်ပြုချက်နှင့်အတူ သူမရဲ့အသံက တုန်တုန်ရီရီ ခါးခါးသည်းသည်း။

“ဟင့်အင်း ဦးဦး၊ ကျွန်မ ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး။ မလိုက်ဘူး... ကျွန်မဘဝကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့”

သူမစကားကြောင့် ဦးဦးပုံစံက အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်သွားချေပြီ။

“ဘာ!”

အသံကြီးက လန့်ဖျပ် လိပ်ပြာလွင့်ချင်စဖွယ်။ သို့ပေမယ့် သူမ စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။

“ဦးဦးပြောစရာရှိရင် ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ အိမ်ကိုလိုက်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့စာသင်ချိန်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ပြောသင့်သလား မပြောသင့်သလားတော့ သူမ မသိ။ ကျေးဇူးကန်းရတာလည်း မဟုတ်။ သူမသိသည်က ပညာရေး၊ သူမ ကိုးကွယ်သည်က ပညာရေး။ အခြားဘာမှမသိ။

“ဖြန်း!...” ခနဲအသံနှင့်အတူ သူမမျက်နှာ လည်ထွက်သွားအပြီးမှာတော့ ဦးဦးက ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် နင်းဆင်းသွားခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဦးဦးရယ်...

အခြေအနေတွေကို ကျွန်မ နားမလည်ချင်ဘူး...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလုံးစုံသိနားလည် နေတာထက် ဘာမှမသိ နားမလည်တာကပဲ အများကြီး အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။

နုလပိန်းတုံးပုံစံလေးနဲ့ အရှက်မသိတဲ့ရုပ်ကလေးနဲ့ အိုတိုးအတပဲ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ပါရစေ။

သူမ အခန်းထဲသို့ မသိကျိုးကျွံပြန်ဝင်လာတော့ ဆရာမနှင့် ကျန်ကျောင်းသူကျောင်းသားများက တအံ့တဩကြည့်နေကြပြီး မေရီလင်းကတော့ ဝမ်းသာအားရရှိခဲ့ပါသည်။

“လိုက်မသွားဘူးလား ဆည်းဆာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ ဘယ်လိုပြောရမည်လဲ။ ညာတော့ ညာရပေမည်။ လူအများယုံအောင် သူမကလည်း အပြောမကောင်းခဲ့။

“ပိုက်ဆံထားတဲ့နေရာ လာမေးတာပါ ဆရာမ။ ပြန်မလိုက်လို့ စိတ်ဆိုးပြီး ရှိက်ခဲ့တာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်မပြောလိုက်ပါပြီ”

“ဪ”

သူမကတော့ ဆက်လက်သင်ယူရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့ နှလုံးထဲမှ ကြေကွဲစတွေကို ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း။ ဦးနှောက်ကြီးကြီးနဲ့ပဲ ပညာနို့ရည်များကို ခံယူနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ထိုးကြိတ် သိမ်းဆည်းထားသည့်နှလုံးသားက အမာရွတ်တွေနဲ့ပဲ ရင့်ကျက်လာမလား။ သွေးတစ်စက်စက် စိမ့်ယိုစီးထွက်လာမလား။

အိမ်ကအကြောင်းတွေလည်း နားမထောင်ချင်။ ဦးဦးအကြောင်းလည်း မသိချင်။

နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက်ကို ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ တစ်ကန့်စီ ထား။ ဒီနှစ်လလေးတော့ နားပါရစေ ဦးဦးရယ်...

နေခြည်ဖွေးမှာ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်သဖွယ်။ လှေသော အတောင်ပံလေးများ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လူးလာခေါက်တုံ့သော မေရီလင်းရဲ့အသွင်လေးက သူမမျက်ဝန်းထဲမှာတော့ အလှဆုံး ပျားဘုရင်မလေးပါပဲ။

တီးဝိုင်းမှ ငြိမ့်ညောင်းသံစဉ် ပေါက်ကွဲသံစဉ်များကလည်း တစ်လှည့်စီ။ ချစ်သူငယ်ချင်းမေရီလင်းရဲ့ ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်တဲ့မွေးနေ့ပွဲလေးမှာ သူမကတော့ လိုအပ်သမျှ ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးနေခဲ့သည်သာ။

မေရီလင်းတို့ဆီရောက်သည့်နှစ်လအတွင်းမှာ တားမြစ်ထားသည့်ကြားကပဲ ကိစ္စစိစွဲလေးများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်မို့ သူမကို လူကြီးများကလည်း ကြည်ဖြူချစ်ခင်ကြသည့် မေရီရဲ့ဦးလေး ဦးကို (ဦးကိုကိုဘလင်း)ကလည်း ညှာတာ ခိုက်ပါသည်။

‘ယောက်ျားဆိုလျှင် ဝေးဝေးရှောင်၊ ငါ့ကိုလည်း မယုံ’

ဆိုသည့်ဦးစီးစကားကို သတိရမိသော်လည်း သူမတို့ဆက်ဆံရေးက အေးအေးဆေးဆေးမို့ မယုံစရာလည်း မရှိသေးပါ။

သူတစ်ပါး ပေးစာကမ်းစာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်လွှဲလိုပေမယ့် ချစ်သူငယ်ချင်းမေရီလင်းရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ သူမက ပုန်းရှောင်နေလို့လည်း မရ။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်နေလို့လည်း မရသည်မို့ သဘောမကျပေမယ့် သူတို့ချုပ်ပေးသည့် အဝတ်အစားကို သူမ ဝတ်ရပါပြီ။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှလည်း ပုံကျပန်းကျ မဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည်မို့ လှပသောဝတ်စုံလေးက သူမအား တအံ့တဩဖြစ်စေခဲ့ရပြီ။

ပွင့်ဖတ်စိမ်းလေး ဖုံးအုပ်ထားသော ပန်းဖူးလေးတစ်ဖူး ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်စွင့်လှပလာတော့သလို သူမအသွင်က အံ့သြဖွယ်ရာ။

အလှပြင်သူက လက်စနှင့် အနည်းငယ် ကသုတ်ကရက်ပြင်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူမရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်းစက် ပင်လယ်ပြာထက်မှ လမင်းလေးသဖွယ် ဖူးစက်ဝေဆာစေခဲ့ပြီ။

မေရီလင်းက သရဖူလေးဆောင်းပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် နုပျိုလတ်ဆတ်နေသလို သူမကလည်း ဆံပင်

လှလှလေးနှင့် အပျိုစင်ပေါက်စနလေးပေါ့။

ပြည့်ပြီးသွယ်လျသောကိုယ်ဟန်လေးက ရေအိုင်ပြာ
မှ ငန်းမလေးသဖွယ်ဖြစ်နေပြန်သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့
မို့ သူမအလှက ကုန်နေရရ ဖြူစင်ကြယ်ကြယ်။

“ဟာ! ဦးကို! ကျွန်မ မဝတ်ချင်ဘူး”

ကျောရှင်းသော လည်တိုင်ကျောမှာ ဟာလာဟင်းလင်း
ဖြစ်နေသဖြင့် အမြင်မတော်ရောထွေး။ ဘူးလေးတစ်ဘူးနှင့် တာ
ကျောရောက်ရှိလာသော ဦးကိုက စိန်လော့ကကသီးလေးနှင့်
ကြိုးမျှင်မျှင်လေးကို ဆင့်လာသည်။ သူမမှာ မျက်ကလဲဆန်ဖြူ

“ညည်းကို အပြီးပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငြင်းမနေနဲ့။
အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ညီအောင် စီစဉ်ပေးတာ”

ဦးကိုရဲ့စကားက ရက်ရက်စက်စက်။ ဖျတ်ခနဲတော့ သူ
ရဲ့မျက်ရည်များက ဝဲတက်လာခဲ့ပြန်ချေပြီ။ သို့သော်လည်း စိန်
ကိုချုပ်ထိန်းတတ်သူပီပီ လူမသိသူမသိမိ မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်
ခတ်ရင်း သိမ်းဆည်းလိုက်နိုင်ခဲ့သည်သာ။

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ကျွန်မ မဝတ်ဆင်ချင်ဘူး ဦး
ဘာမှဝတ်မထားလို့ ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင်ရင် ကျွန်မကို ခိုင်းထုတ်
တဲ့အိမ်ဖော်လို့ ပြောပစ်လိုက်ပေါ့”

ထိန်းထားသည့်ကြားမှ အသံလေးက အဖျားခတ် တုန်
ယင်။ မျက်ရည်ပုလဲဥက ကြွေကျသွားခဲ့ရသည်မို့ သူမကိုယ့်ကိုယ်
ကို ကျိန်ဆဲ နှုတ်ခမ်းပြတ်မတတ် ကိုက်ထားမိတော့သည်။

“ဟာ! အဲဒီကောင်မလေး။ ဘာဖြစ်တာလဲကွာ။ တိတ်!
ကြည့်စမ်း... တကယ့်မင်းသမီးလေး ကျနေတာပဲ”

သူမရဲ့မျက်ရည်ကို ဖွဖွတို့သုတ်၊ အရပ်ကလေးလို ပန်း
လှည့်ပြီး မှန်ဘက်သို့ပြလိုက်သည့် ဦးကိုကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲ
တော့ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပြန်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ပြင်ထဲကို ချဉ်းနင်းဝင်
ရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ လူရိုင်းတွေတိုက်တဲ့
စစ်ပွဲတစ်ပွဲလို ထင်သာမြင်သာ ဗုံတွေတီးခတ်တတ်ပါသလား။
စည်တွေ တီးတတ်ပါသလား။

တံခိုခရာတွေ သံပြိုင်ကျူးရင့်တတ်ပါသလား။ ခဲမှန်ဖူး
သည့်ငှက်ကလေးများက သူမရဲ့ကောင်းကင်မှာ အချက်ပြမီးလေး
တွေ ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်ဖြင့် သတိပေးခေါင်းလောင်းများ ဆူညံစွာ
တီးခတ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ဟင်္သာအင်း ဦးကိုရယ်၊ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါနော်။
အပျော်လည်း မချစ်ပါနဲ့၊ အတည်လည်း မချစ်ပါနဲ့။

မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာ မသိမ်းသွင်းချင်ပါနဲ့နော်။ သည်ငှက်ကလေးက ဒဏ်ရာအနာတစ်ခုတွေနဲ့ မွေ့ဆွတ်ကျင်ပြီးမို့ပါ။

“ဟယ်! ဆည်းဆာက လှလိုက်တာဟယ်”

“လှပေမယ့် ပုံတုံးကြီး၊ စကတ်တော့ မဝတ်ဘဲနဲ့”

“အေးလေ... အဘွားကြီးကျလို့”

သူမတို့အတန်းဖော်များနှင့် ဆရာဆရာမများ လာပြီစဉ် သူမကို မလိုသူ လိုသူတို့က မလိုစကား လိုစကားများ ကြသည်။

သူမကတော့ အရေထူပြီးသား၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ လောကနိယာမများပေပဲ။ တုန်လှုပ်စရာအကြောင်းမရှိ။ သူမဝတ်ဆင်ထားသည့် စိန်လော့ကက်သီးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ စိန်နားကပ်လေးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ စိန်လက်စွပ် စိန်လက်ကောက်အပျော့ကို ကိုင်ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်များကလည်း တမင်တကာ လှောင်ပြောင်ကျိစယ်ကြသည့်သဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

“အစစ်လား အတုလား” ဆိုသည်က တစ်မျိုး။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သားပဲ။ ဖတ်သိဖတ်သိနှင့် ကျောင်းတက်နေရသည့် မွေးစားသမီး သူမက စိန်ရွှေရတနာတွေနှင့် ကြီးပွားနေသည်မှာ အတုတွေပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။

သူမကလည်း ရိုးသားသူပီပီ “မသိပါဘူးဟာ၊ ဦးကို ဆင်တာ” လို့ ဘာဖြစ်လို့များ မကွယ်မဝက် ပြောခဲ့မိပါလိမ့်။

ရိုးသားခြင်းဟာ အခါခပ်သိမ်း မကောင်းမှန်း သူမ မသိခဲ့သည်မှာ သူမရဲ့ညှဉ်းပျင်းမှုတွေပဲလား။ မွေးနေ့ရှင်အတွက် ထပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးနေစဉ် ကျန်ခဲ့သည်ဝိုင်းမှ ကဲ့ရဲ့စကားတင်းဆိုသံများက တီးတိုးတီးတိုး။ အဲဒါ သူမကိုပြောတာလား။ ပြောစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ သူမ မတွေးတောမိခဲ့။

“ကလေးရေး... ဆည်းဆာရေး၊ လာဦးဟေ့! ဦးဦးတို့ဝိုင်းကို ဖြည့်ပေးပါဦး”

ဦးကိုအစကားကြောင့် သူမ ထိုဝိုင်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ဆဲ ကင်မရာသမားတို့က တဖျပ်ဖျပ် လှယက်ရိုက်နေကြပြန်သည်။

“ဟာ! ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီ။ ကျွန်မက မွေးနေ့ရှင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ မရွေးနိုင်ဘူးနော်”

သူမက စိုးရိမ်တကြီး ပူပူပင်ပင် ပြောနေသော်လည်း

ကင်မရာမင်းတို့ကတော့ ရိုက်ဆဲ။ ဗီဒီယိုရိုက်နေတာကလေး
သူမဘက် ဝဲကာ ဝဲကာ။

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လင်ဗန်းလေးနှင့် ယူသွား
ပေးတော့ ဦးကိုက သူ့ဘေးနား ခုံလွတ်မှာ ထိုင်စေသည်။

“ဒါ ဦးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဦးလိုပဲ ဂေါ်မစွဲ လူပျို
တွေ။ သူက ဒေါက်တာဝင်းပြည့်၊ ဒါက ညီအောင်၊ ဆရာဝန်
ဟောဒါကြီးကတော့ ဒါရိုက်တာကြီး၊ အထောဆုံးကြီးပေါ့၊ အေး
ထိုက်ဦးတဲ့။ သူကတော့ မိန်းမနဲ့။ ဒါလေးကတော့ မေရီသူငယ်
ချင်းလေး ဆည်းဆာရီတဲ့”

သူမကတော့ ပြုံးယောင်ယောင်လေးသာပါ။ ပါ
ကလေး ယောင်ယောင်ပဲ ခွက်ရုံ။ အဲဒီလူကြီးတွေကလည်း
မှန်းမသိ၊ ငေးမောကြည့်နေလိုက်ကြတာများ သူမ မနေ
တော့။ သူမက ဘာမှလို့လဲ၊ မင်းသမီးတွေလောက်လည်း မ
ဘဲနဲ့။

ကြာရှည်မနေရဲတော့ဘဲ သူမ ထပြေးခဲ့တော့ နေ
ဘက်မှာ စကားသံတို့က စိုပြည်နေခဲ့သည်။

“ကိုကိုရေ၊ ကြွေပြီကွာ။ အီဂျစ်က အလှူဖုရားမ
လိုလို မွန်ရိုးလိုလို ဆန်းလှချည်လားကွ... ရုပ်က”

ဒါမျိုးဝါသနာပါသူပဲပီ ဝင်းပြည့်၏အသံကြီးက မချီတရီ။

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က တွေ့လည်းအကောင်းသား

ကွာ။ ဒီလိုယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ချောချောလေးမျိုးကတော့ ခါး
တောင်းကျိုက်မဖြုတ်ရ မဖြုတ်ရ”

ဒါက ဒါရိုက်တာကြီး အောင်ထိုက်ဦးရဲ့အသံဖြစ်သည်။

ဦးကိုဘလင်းကတော့ မလှုပ်မယှက်။

“ဟေ့ကောင်ရာ၊ စကားပြောတာ ကြည့်လည်းပြောပါ
ဦး။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကတွေ့လည်း ဒါလေးက ဆယ့်သုံးနှစ်၊ မလုပ်
မိနဲ့ကွာ၊ ချမ်းသာပေးပါ။ မင်းဘာသာ ယူပြီးသားမိန်းမနဲ့ပဲ ရောင့်
ရဲတင်းတိမ်ပါ။ ငါ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြရင်း သီချင်းနားထောင်
ရိုက်၊ ကောင်မလေးကိုကြည့်လိုက်၊ ပျော်တတ်လို့ပါ။ သူတို့စိတ်
ပဲမှာ အလှထူးဆန်းသူလေးကို ရိုးသားစွာ သနားကြင်နာမိရုံမှ
တစ်ပါး။

သူမတို့အိမ်မှ မေမေကြီးနှင့် မမလေး ပြုံးခနဲစည်လည်း
ကကြသည်။ လက်ဆောင်ထုပ်လှလှကြီးကို သူမ ပြေးကြိုရင်း

ခရီးဦးကြိုပြုတော့ သူတို့မျက်လုံးတွေက သူမရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ

“ဪ... မရွှေချောက ဒါတွေမကံနေတာကိုး။ ဘာ
ပျက်မှတော့ ပြန်မလာနဲ့။ ညည်းမရှိလည်း ဖြစ်တယ်”

ပြီးခန့်စည်ရဲ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာ ပျက်သွား
သည်က သူမအပေါ် အကောင်းမမြင်ကြလို့ဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း
ဝတ်နိုင်စားနိုင်ရဲ့နဲ့ သူမအပေါ် ဘာကိစ္စ မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေ
ကြပါသည်။ စေတနာလား ဝေဒနာလား။

လူတွေကတော့ ပျားပန်းခတ်မှု။ ဧည့်ပရိသတ်ကြား
ဥဒဟိုဧည့်ခံပေးနေရသောသူမမှာလည်း ပျားကလေးဖြစ်နေ
တော့သည်။

နံနက်ဆယ်နာရီထိုးတော့ ဧည့်သည်များရှင်းလင်းသွား
သလို တီးဝိုင်းလည်းပြီးပြီ။ မွေးနေ့ပွဲလည်း လက်စသတ်
သည်။

ဆောင်းနေပေမယ့် တောက်ပလင်းစွာသောနေရောင်
မှာ သူမ ပူပြင်းလှသည်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသောလက်ရှည်ဖြေ
လည်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။ မေရီလင်းနှင့်မိဘများ၊ ဦးကိုတို့နှင့်အတူ
ပါ လက်ဆောင်ထုပ်များကို သိမ်းဆည်းနေကြရသည်မှာ မ
မစီးနိုင်။

“ဟင်!”

ဦးကို မေမေ၏ အလွန်တကြားအသံကြောင့် သူမ လန့်
ဖျပ်မော့ကြည့်မိတော့ ဦးကို မေမေ၏မျက်လုံးကြီးက သူမရဲ့လည်
တိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

“ဆွဲကြိုး... ဆွဲကြိုးကော”

သူမရဲ့လည်တိုင်ကို အလွန်တကြားစမ်းကြည့်။ သူမ
ခေါင်းထဲမှာ မှောင်အတိဖြစ်သွားသည်။

သူမ ဆတ်ခနဲခန့်ထမိသည်မှာ သွေးရှူးသွေးတန်း။

“ဒုက္ခပဲ... ဒုက္ခပဲ... လုပ်ကြပါဦး”

ပါးစပ်မှ တဖွဖွရေရွတ်ရင်း သူမပြေးထွက်ခဲ့သည်မှာ
ဧည့်ခံပွဲခုံတွေအောက်မှာများ ပြုတ်ကျနေမလားလို့ဖြစ်သည်။

ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ သူမလက်ညှိုးပြ
မနေချင်တော့ပါ။ သူမကိုက ပျောည့်စွာ လက်ခံဝတ်ဆင်ခဲ့မိသည်
ပို့ အပြစ်အရှိဆုံးက သူမပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မွေးနေ့ရှင်မေရီလင်းခမျာလည်း ကောင်းစွာမပျော်နိုင်
တော့။ မသိမ်းဆည်းရသေးသည့်ခုံများအောက်မှာ ရှာဖွေ အိမ်ထဲ
အိမ်ပြင်ရှာဖွေ။

မေရီရဲ့ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ ခြေပစ်လက်ပစ် ဆ

တိဆို့ဟပေါ်မှာ ထိုင်နေကြသည်။ ဦးကိုခမျာမှာလည်း သူ့အတင်း တိုက်တွန်း ဝတ်ဆင်ခိုင်းမိသည်မို့ သူ့ပယောဂမကင်းဟု ခံယူမိ လေရော့။ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် ရှာဖွေနေချေတော့သည်။

သူမရင်ထဲမှာ နေရပ်စပ်စင်း ထွက်ချေပြီ။ မီးလျှံများက ရင်ပြင်နုနုလေးကို လောင်မြိုက်နင်းချေကြချေပြီ။ ကလေးလေး တစ်ယောက်က၊ မိမိရိုဖမရိုသူကလေးက ဒီတစ်သိန်းကျော်တန် မယ့် ဆွဲကြိုးကို ဘယ်သို့လျှော်မလဲ။ သူမကိုယ်သူမ ရင့်ကျက် လှပြီထင်နေသော်လည်း ဆင်က ဆင့်အထွာ၊ ဆိတ်က ဆိတ် အထွာမို့ သူမရဲ့ပူလောင်ကျွမ်းမှုက အရွယ်နှင့်မမျှ။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုင်ငိုရတော့မည်။ သူမ ငိုချင်လှပြီ။ သို့ပေမယ့် သူတစ်ပါး၏အိမ်မှာမို့ အိမ်ရှင်က ခွင့်ပြုမပြု သူမ တွေးတောပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းကလေးဆီသို့ ထွက်ကပ် စည်းရိုးတံ တိုင်းလေးမှာ မတ်တပ်ငိုရပါချေပြီ။

မေမေရယ်... သမီးကိုကြည့်ပါဦး...

မေမေသေဆုံးတုန်းက ရှိမြိုက်ခဲ့တဲ့မီးလျှံတွေ သမီးမျက် လုံးထဲမှာ ထာဝရစွဲထင်နေခဲ့တယ်။ အခုတော့ မျက်လုံးတင်မက သမီးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ဟုန်းဟုန်းလောင်နေရပြီ မေမေရဲ့။ မေမေ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာကျခဲ့ရသလို မီးလောင်ကျွမ်းချင်လှတယ်မေမေ

ရယ်။ ဘာမှ မသိနိုးရတော့အောင်။

သမီး မလှချင်ပါဘူးမေမေရယ်။ အားနာမှုနဲ့ သူတစ်ပါး ကို လိုက်လျောမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုမှတော့ ဘာတွေ ဘယ်လို ပြောပြရတော့မှာလဲ။ ပြီးခဲ့ပြီပဲနော်။

နံရံတံတိုင်းလေးမှာ မှိုကပ်ငိုကြွေးနေမိစဉ် မီးဝင်းဝင်း တောက်မျက်လုံးနဲ့ ရောက်ရှိဆွဲခေါ်လာသည့်က ဦးကိုရဲ့မေမေ၊ မေရီလင်းရဲ့ဘွားဘွား။

ပစ္စည်းဥစ္စာပေါကြွယ်ဝသူတွေမို့ ဥစ္စာမာန်၊ နေမာန် ရှိရှိ သမျှမာန်တွေ ပြည့်ဖောင်းကာ သူမလို ကလေးကချေကို အရေး မလုပ်တော့ပြီလေ။ မလေးစား အားမနာတော့ပြီ။

“လာခဲ့... သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ဒီလိုကလိမ်ကကျစ်လှင် လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ညည်း ထွက်ပြေးမလို့မဟုတ်လား။ ချွတ်! ငါ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ချွတ်၊ ပျောက်တဲ့ဟာအပြင် ရှိတဲ့ဟာပါ မ၊ပြေး လို့ ဘယ်ရမလဲ။ လာ... ညည်းကို အထဲကျမှ စီရင်ရမယ်”

သူမ ရှက်လန့်တကြား ပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်မှာ ခွေးကောင် လဒဆွဲပေလားမသိ။ အိမ်နီးချင်းနားချင်းများက ထွက်ကြည့်နေ ကြသည်မှာ မျောက်ပွဲပြနေသည့်သဖွယ်။

(ဒေါသကြောင့် ပို၍သန့်မာနေသော) ဒေါင်းတိတေတိ

နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးရဲ့လက်မှာ သူမရဲ့အသွင်က ပျော့ခွေမူးလဲ တော့မတတ်။

“မေမေ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့၊ သေသွားဦးမယ် ကောင်မလေး”

ဦးကို၏အသံလား။ မျက်လုံးများဖွင့်ထားပေမယ့် သူမမည်သူ့ကိုမျှမမြင်တော့။ အရှက်တရား အကြောက်တရားများဖြင့် သူမမွန်ထူနေရရှာပြီ။ သူမမျက်လုံးတွေ ကွယ်တော့မှာလား။ နှင်းရည်ဖျန်းတဲ့ ဆည်းဆာတောတန်းလေးတွေမှာ ကြည်နူးဆွတ်ဖို့ ချင်သေးတယ်။ မေမေနဲ့အန်တီလေး ခေါင်းချခဲ့တဲ့ဇာတိမြေကို တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ချင်သေးတယ်။

ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်ဆစ်ချိုးအစ ဦးဦးကားနဲ့ တိုက်မိမလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တာလမ်းမလေးဆီ ရောက်ချင်သေးတယ်။

ပြီး စာမေးပွဲဖြေ၊ ဘဝမှာ ရောင့်ရောင့်ရဲရဲ မွန်မွန်မြတ်မြတ်နဲ့ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် အလင်းတွေ ခွင့်ချင်သေးတယ်။

“ဟဲ့! ကောင်မ၊ မူယာမာယာများမနေနဲ့၊ ဆွဲကြိုးက ချိတ်အကောင်းကြီး။ ဘယ်လိုမှတော့ ဟ၊မကျဘူး။ ညည်း ယူထားတာပဲ”

“မေမေ”

“ဘွားဘွားရယ်၊ သေချာရှာ...”

“မရှည်နဲ့... သွား၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြ။ သွားနော်... ဟိုဘက်အိမ်ကိုပြန်။ ငါစိတ်ဆိုးလာရင် သိတယ် မဟုတ်လား။ သွားကြ”

ဦးကိုနှင့် မေရီလေး ထွက်သွားရပြီလား။ ထွက်သွားကြပြီလား။ တိုးတိတ်သောခြေသံလေးများပေမယ့် သူမရဲ့နံရံများကို တုန်ခါရိုက်ဟည်း ဗုန်းဗုန်းပြိုလဲကျစေခဲ့ပြီ။ အားကိုးရာမဲ့ ကျန်ခဲ့ပြီ။

“ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့မိန်းမ၊ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့လူကို မွေးကျွေးထားရတာ အလကားပဲ။ မြွေပွေး ခါးပိုက်၊ပိုက်။ ပြန်ပေးပါအေ၊ ဒီပစ္စည်းတစ်ခုရဲ့တန်ဖိုးက တစ်သိန်းခွဲ နှစ်သိန်းပေါ့။ ညည်း ကိုယ့်အညွန့် ကိုယ်ချိုးမပစ်စမ်းပါနဲ့။ ညည်းဘဝက နဂိုကတည်းက ရစရာမရှိရတဲ့အထဲ၊ ထပ်ပြီး အမည်းစက် မထင်ပါစေနဲ့တော့။ မအေက လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ညည်းကိုမွေး။ အဒေါ်က ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ အဆိပ်သောက်သေ”

“ရှင်!”

တကယ့်ကို သူမ မူးဝေ လဲကျသွားခဲ့ရပါပြီ။ သူမနဲ့လျှို။

ဝှက်ချက်တွေ ဘယ်လိုသိကုန်ကြသလဲ။ ဘယ်သူက ဖော်ထုတ်ပေးသလဲ။ ကမ္ဘာကြီးရယ်... ကျဉ်းလှချည်ရဲ့ရှင်။

သူမ သတိရချိန်မှာတော့ ဆေးရုံတစ်ခုပေါ်မှာ။

သူမရဲ့နံဘေးမှာ လူနာတစ်ချို့။

ဒါ ဘယ်နေ့လဲ။ ဘယ်က ဆေးရုံလဲ။ သူမ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

နွေတွေ ရက်တွေ ပျောက်ဆုံး။ သူမရဲ့ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးက အမှောင်ဖုံးထားသည့် ချပ်ပြားကြီးသဖွယ်။ ဘာမှလည်းကွဲကွဲပြားပြားမသိ။ အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း မျက်ရည်များ သွန်ကျလာပြန်သည်။ ရင်ဘတ်တွေ ပူလောင် နာကျင်လှချည်။

ဒါ လူပြည်လား ငရဲပြည်များလား။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာ ငရဲသားတွေ ရိုက်နှက်ထားလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

အဲဒါ ညလားနေ့လား။ တော်ပြီ မစဉ်းစားတာဘဲကောင်းပါတယ်။ သူမ ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆက်လက်မစဉ်းစားတော့။

ကျောကုန်းတွေ ပူ လက်တွေ ညောင်းသလိုလိုရှိသည် မို့ သူမလှုပ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်တော့ လက်မှာ ပိုက်တန်းလန်းကြီးမို့ သူမ လန့်သွားသည်။

အို... ငါ့နယ် ပိန်လိုက်တာ။ အားနေသည့်လက်ချောင်း

ကလေးများကို ဖြန့်ကြည့်၊ ဆုပ်ကြည့်။ အားအင်က အနည်းငယ်မျှမရှိ။ နောက်ဆုံး မျက်ခွံတောင် ဖွင့်မထားချင်တော့။

အို... ငါဘာဖြစ်တာလဲ...

ခေါင်းအေးအေးထားပြီး သူမ စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။

ဖျတ်ခနဲ ဉာဏ်အလင်းပွင့်သွားတော့ သူမရင်ထဲမှာ မချီတော့။ ငါ့ကို လူတွေသိသွားကြပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်သိကြတာလဲ။ မေမေ့ရဲ့ဘဝကို အသေအချာမသိကြဘဲနဲ့ အပေါ်ယံအမြင်ဘဲကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ရက်စက်လိုက်တာ... ရက်စက်လိုက်ကြတာ။

အရှုံးတွေနဲ့ မိန်းမသားဘဝကိုမှ မစာမနာ။ ဇာတ်ရည်လည်အောင် မစုံစမ်းကြဘဲ မသိကြဘဲနဲ့ ကောလာဟလပုံပြင်တွေ ဖန်ဆင်း။ မေမေက လော်မာသူကြီးတဲ့လားကွယ်။

ဟင့်အင်း! ကျွန်မရဲ့မေမေ လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကလည်း ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဖေဖေဟာ သိုးကလေးတစ်ကောင်လို ဖြူစင်းနူးညံ့လှတယ်မဟုတ်လား။ အကြောင်းတွေရှိမှာပေါ့ကွယ်။

အန်တီလေးကရော၊ အန်တီလေးဆုံးတော့ ကျွန်မ ခုနစ်နှစ်သမီးရှိပါပြီ။ တည်ကြည်ကူညီရလှတဲ့အန်တီလေးရဲ့ရင်ထဲ

ကို သူမ ယနေ့တိုင် မေ့မရခဲ့။

ခြေလှမ်းတစ်ချက်ပျက်တာနဲ့ပဲ အန်တီလေး သေဆုံးခဲ့တာ နေမှာပါ။ သူမသိပ်နားမလည်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ ပြန်လည်စဉ်းစားသုံးသပ်တတ်ခဲ့ပါပြီ။

အဲဒါ ကောင်းကင်ပြာရဲ့ငှက်ကလေးတွေပေါ့။ မချီတစ်မြားဆိပ်တွေနဲ့ ပျံ့နှံ့ပြတ်ကြွေ။ ပင်လယ်အသေထဲ ထိုးကျ။ ဘဝရဲ့အရှုံးဘက်က ရပ်တည်ခဲ့ရတဲ့မိန်းမသားများရဲ့မျိုးဆက်အဖြစ် သူမက ဒဏ်ရာပရေပွနဲ့ တောက်ပရှင်သန်တော့ရသည်မှာ လွယ်ရော လွယ်ကူပါမည်လား။

ဟင့်အင်း... လောကကြီးရယ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝမှ မဖြစ်ရရင် မရှင်သန်ချင်တော့ဘူး ကျွန်မ။

ရေငတ်လှသဖြင့် လည်တိုင်လေးကို ဖျစ်ညှစ်မိဆဲ၊ မျက်ရည်များက ချောကျိ ငုံပျံ့ သူမရဲ့ပါးစပ်ဆီသို့ နှုတ်ခမ်းဆီသို့ စိကျလာခဲ့ပြန်ပြီ။

ဆွဲကြိုး။ စိန်လော့ကက်သီးနဲ့ ဆွဲကြိုး။ တစ်သိန်းနှစ်သိန်းတန်သတဲ့။

ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေအတွက်က အဲဒီငွေဟာ ဘာမှမဖြစ်စလောက်ပေမယ့် သူမလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ ထိုငွေသည် ဘဝပျက်မည့်ငွေ။ ဘဝပျောက်မည့်ငွေ။

မုန်းတယ်။ လူတွေကို မုန်းတယ်။ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်။ အို... မိန်းမတွေကရော ကောင်းလို့လား။ တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမသားချင်းကမှ ပိုပြီးဒုက္ခပေးတတ်တာ။

“သမီး”

ညင်သာသောအသံနွေးထွေးတစ်ခုဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်မို့ အလန့်တကြား ဆတ်ဟုန်။ သူမမျက်လုံးကို ခုန်ဖွင့်လိုက်မိတော့ ဟင်! ဦးထင်ခိုင်။ မမကြီးရဲ့ခင်ပွန်း သမားတော်ကြီး ဦးထင်ခိုင်ပေါ့။

“သတိရလာပြီလား။ သမီး ဘာစားမလဲ”

ညင်သာသောလက်ဝါးတစ်ဖက်နဲ့ သူမရဲ့နှုတ်လေးကို အုပ်ကိုင်စမ်းသပ်လိုက်တော့ သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိသည်။

ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မထိနဲ့ ကျွန်မကို။ စိတ်ထဲမှပဲ အော်ဟစ်ရန်တွေ့နေမိတော့သည့်သူမသည် အရိုင်းစိတ်ပေါက်နေပြီလား။ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေပြီလား မသိတော့။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟင်”

ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းစွန့်ပစ်ခံပစ္စည်းဖြစ်နေသည်မို့ ရက်ရွံ့ကြောင်တောင်စွာ သူမခံစားနေခဲ့ရသည်မို့ သူမတစ်ခုကိုတော့ အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး မေးလိုက်မိပါသည်။
သူမက ဘာကိုမှမမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား။

“ကားတစ်စီးနဲ့ ဆေးရုံကို လာပို့တယ်။ ဦးဦး... အဲဒါ သမီးက သမီးအရွယ်ပဲ။ ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ဘယ်လိုမှမခေါ်ချင်ဘူး လူကြီးမင်းရှေ့... ကျွန်မတို့ ယောက်ျားဆို ကြောက်တယ်။ လန့်တယ်။ ရွံ့တယ်။ သို့ပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောတော့။

“သမီးမှာ လောလောဆယ် ပိုင်ရှင်မရှိဘူး။ အားလုံးက စွန့်ပစ်လိုက်ကြပြီ။ အားမငယ်နဲ့နော်။ ဦးဦးက မွေးစားမယ်။ အဲဒါတော့ ဖေဖေလို့ပဲခေါ်ပေါ့”

သူမတော့ သိန်းလက်ကနေ စွန့်လက်ပြောင်းရတော့မယ်ပဲ။ မွေးစားမယ်တဲ့။ သူတို့က ခိုင်းဦးမှာပေါ့။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လေးပဲ။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မခေါ်ချင်ဘူး။ ယမင်းတို့ကလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်တည်နိုင်သေးသည့် မိန်းမငယ်လေးဘဝမှာ သူမက အုပ်ထိန်းသူတော့ လိုအပ်တာ

အမှန်ပဲမဟုတ်လား။

မွေးစားသည့်ကိစ္စကို မပြောတော့ပေမယ့် ဖေဖေမခေါ်ချင်တာကိုတော့ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒါဖြင့် ဒက်ဒီလို့ခေါ်”

ဘာထူးသေးလဲ။ သို့ပေမယ့် သူမ စောဒကမတက်ချင်တော့ပါ။ သူမစိတ်ကူးမိနေသည်က သူမကို ဦးထင်ခိုင်တို့က မွေးစားမည့်အစား အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ယောက်က မွေးစားရင် ပိုပြီးမကောင်းပေဘူးလားဟုဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီ နွားနို့တိုက်မယ်။ သမီး သတိကောင်းကောင်းမရတာ သုံးရက်ရှိပြီမို့ အဖတ်စားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်!”

သုံးရက်တဲ့။ သုံးရက်။

ဒါဆို ဒီနေ့ စာမေးပွဲ စဖြေပြီပေါ့။

“ဒက်ဒီ၊ ကျွန်မ စာမေးပွဲဖြေချင်တယ်။ ကျွန်မ စာတွေ ရပါတယ်။ စီစဉ်ပေးပါနော် စီစဉ်ပေးပါ”

အကူအညီလိုသည်မို့ ဦးထင်ခိုင်၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရှား။ ဒက်ဒီလို့လည်းခေါ်မိပြီ။ မျက်ရည်များလည်း စီးကျခဲ့ပြီ။

“ဖြစ်ပါ့မလားသမီးရယ်၊ နောက်နှစ်...”

သူ့စကားကိုဆုံးအောင် အပြောမခံ။ သူမက ဘဝမှ ခြေခေါက်မလဲလိုသူမို့။

“ဟာ! ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ ဘဝက ပညာရေးပဲ။ ပညာရေးကြောင့် ကျွန်မအသက်ရှင်နေတာ။ သေရင်သေသွားစမ်းပါစေ၊ ကျွန်မ စာမေးပွဲဖြေရင်း သေမယ်။ အသေခံမယ်။ စာမေးပွဲမဖြေရဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မ အသက်မရှင်ချင်ဘူး”

သူမရဲ့ပြင်းပြသည့်ဆန္ဒကြောင့် သမားတော်ကြီးခမာတယ်လို့လုံးတစ်လုံးနှင့် စီစဉ်ဆောင်ရွက်။ အချိန်ကလည်း မနာအချိန်ပဲ ရှိသေးသည်မို့။

ဆရာမတစ်ယောက်က အနားမှာ သူမပြောပြသမျှ ဖြေပေးရပေမယ့် စာကို အသေအချာနားလည်ကျွမ်းကျင်သောကလေးတစ်ယောက်ပေမို့ ဂရုတစိုက်ရှိလှပါသည်။

အားနည်း ကြုံလို့ ဖျော့တော့နေသည့်ကြားထဲက မေးပွဲဖြေဖို့အတွက် အားမာန်တင်းထားသည့်သူမပုံစံလေးက ကရုန်းပင်လေးသဖွယ် ပြန့်ကား ခေါင်းထောင်နေတော့သည် ထိတော့မထိကြန့်ပေါ့ကွယ်။ အထိမခံနိုင်လောက်အောင်

နာကျင်ကြေမွနေတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဟာ သဘာဝတရားရဲ့ အမြင်မှာ လှပချင် လှပနေမှာဖြစ်ပေမယ့် အက်စစ်ထိထားတဲ့ ဆွေးရီပန်းကလေးသဖွယ်ပေမို့ဖြစ်သည်။

“ခေါင်းမူးနေမယ် သမီး၊ စာတွေ သိပ်မဖတ်ပါနဲ့”

သူမလက်ထဲမှ စာအုပ်ကိုဆွဲယူရင်း သူမရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လာသည့် ဦးထင်ခိုင်က သူမအတွက် စားသောက်စရာ သစ်သီးဝလံများကို ဗီရိုလေးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ရပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ကျွန်မ နေကောင်းနေပြီပဲ။ ဖျားတာလည်းမဟုတ်ဘာလည်းမဟုတ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်မမှာသာ မေမေရှိရင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိမယ်ဆိုရင် ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရနေတာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ အိမ်မရှိလို့ မိဘမရှိလို့”

သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးပေါ် ညင်သာစွာ အုပ်မိုးဖိကပ်ထားလိုက်သည့် ဦးထင်ခိုင်ရဲ့လက်ဖဝါးက နူးညံ့ညင်သာလှပါသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်၊ လိုအပ်လို့ ဆေးရုံမှာ တင်ထားရတာပေါ့။ သမီးမှာ နေစရာအိမ်ရှိပါတယ်။ ဒက်ဒီအိမ်မှာ နေရမှာပေါ့။ သမီး နားခိုချင်တယ်ဆိုရင် ဒက်ဒီအိမ်မှာ တစ်ခါတရံ

၁၃၂ □ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

လုံး နားခိုနိုင်ပါတယ်”

အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ သူမက မွေးစားသည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်၏ သဘောသဘာဝကို ခါးသည်းလျပြီလေ။

ကျွန်တစ်ယောက်လို ကြိုးရုန်း အလုပ်လုပ်၊ သာမန်အား ဖော်တစ်ယောက်လောက်မှ အခွင့်အရေးမရှိ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှမရှိသည့်အိမ်မျိုးဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်း လိုက်မလဲ။ အလုပ်တွေကို ဘုန်းဘုန်းလဲအောင် လုပ်ရသည်ဖြစ်စေ၊ သူမစိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါမည်။

ယခုတော့ လူတွေက သူမရဲ့အလှနဲ့ သူမရဲ့ဘဝကို စိတ်နှိုင်းယှဉ်။ သူမကို မာယာရှင်လေးတစ်ဦးနယ်သာ မြင်ရင် ကြသည်မို့ လောကကြီးကို စက်ဆုပ်လှပါပြီ။ အမိုးခုံးခုံးတစ်ခုမှာ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ယောက်ျားများနှင့်သူမ မဆုံစည်းလိုတော့ မနေထိုင်လိုတော့။

မူနဲ့ညက်လောင်ကျွမ်းပြီး ပြာမူနဲ့တွေနဲ့ ယဲ့ယဲ့လေး တစ်ဆောက်ထားပေမယ့် သူမရဲ့နှလုံးသား တရားကိုယ်သဘောက ယောက်ျားတို့အား လက်မြှောက်အရှုံးပေး၊ အဝေးဆုံးမှာပဲ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

“မမကြီးက သဘောတူရဲ့လား ဒက်ဒီ။ ကျွန်မကို”

မွေးစားချင်ပါ့မလား”

တည်ငြိမ်သောရင်ဖြင့် ပြောနိုင်သည်တော့မဟုတ်။ သူမရင်ထဲမှာ ဆစ်ခဲတော့ နာကျင် ကွဲရှုပ္ပားခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း၊ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အနာတွေက ဘဝနဲ့မမျှအောင် ရင့်သီးခါးသက်လွန်းတော့လည်း။

ဗီရိုလေးပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့သည့်နှင်းဆီပန်းစည်းလေးသို့ မျက်စိရောက်သွားမိပြန်သည်။ အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်လေးတွေ၊ နေ့လယ်က စာမေးပွဲအပြီးမှာ မေရီလေး လာရောက်ပေးပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမရဲ့ဖေဖေ၊ မေမေ၊ အဘိုးအဘွားများက မသွားနဲ့ ဆိုပေမယ့်လည်း အလိုလိုက်တတ်သည့်ဒီရိုင်ဘာကြီးကို စည်းရုံးပြီး သူမရဲ့စာအုပ်လေးတွေ၊ ပစ္စည်းလေးတွေနှင့် ပန်းလေးတစ်စည်း မုန့်ထုပ်များ လာပို့သွားရှာတဲ့မေရီလင်း။

သူမရဲ့ကုတင်ဘေးမှာ ဒူးလေးထောက်ပြီး အိပ်ဆေးရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့သူမရဲ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူရှိက်နမ်း၊ နူးညံ့တဲ့နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ တဆတ်ဆတ် ထိကပ်နေခဲ့တာ သူမ သိခဲ့ပါသည်။

နှုတ်မဆက်ရက်လို့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်း ငါ့ကိုမသိရင်

ဘူးလားဟင်။ နှစ်သိန်းတန်စိန်ဆွဲကြီးကို ခိုးခဲ့တယ်(ဆိုတဲ့) သူခိုးမကြီးကို မုန်းဘူးလား။ ကျွန်မမှာ ပြောစရာစကားတွေ မရှိတော့ဘူး။

မေရီလင်းကတော့ သူမရဲ့မျက်ရည်တွေကို ယောင်ရမ်းကျလာသည့်မျက်ရည်တွေလို့များ ယူဆနေရော့သလား။

သူငယ်ချင်းရယ်... စိတ်ကို လွှတ်ထားမိတဲ့အခါတိုင်းမှာ ငါ ဒီလိုပဲ တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ ငိုကြွေးနေရတော့မယ်

ကြင်နာသူတွေနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ ကျွန်မနုလုံးသားကို မဖြားယောင်းကြပါနဲ့။ အမုန်းတရားတွေနဲ့ပဲ ရှင်သန်ရင့်ကျက်ချင်တယ်။ ကျွန်မကို ကူညီဖေးမကြပါ။ ဥပေက္ခာတရားတွေနဲ့။

ဒက်ဒီပြောပြမှာပါကွယ် သူ့ကို။ လောလောဆယ်တော့ မဆွေးနွေးရသေးဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရဲ့ဘဝလမ်း မပျောက်စေရဘူး။ ဒက်ဒီဖြစ်အောင် မွေးမှာပါ။ ဒက်ဒီရဲ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှားခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ခါ လူယုတ်မာစာရင်းဝင်ခဲ့ပြီးပြီ။ နှစ်ခါဆိုရင်တော့ ဒက်ဒီ ဘယ်လူဟုတ်ပါတော့မလဲသမီးရယ်။ ကဲ... ရှေ့လိမ္မော်သီးလေး စားလိုက်ဦး။ သမီးမှာ ရေဓာတ်တွေ အများကြီးလိုနေတယ်”

အခွံနွှာပြီးသည့်လိမ္မော်သီးလေးက သူမရဲ့လက်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုတော့ ခွံ့မကျွေးခဲ့ပါ။ ခွံ့ကျွေးရင်လည်း သူမ လက်မခံနိုင်။ ရှက်စရာကြီးမဟုတ်ပါလား။

တစ်ဖက်ကုဏင်မှ ဇနီးမောင်နှံကိုပဲကြည့်။ လူမမာသည့်မိန်းမကို ယောက်ျားက ခွံ့ကျွေးနေလိုက်တာ။ သူမကတော့ ခံစားလို့မရ။ မြင်ရတာ ရှက်သည်။

ဘဝမှာ တစ်ခါမှားခဲ့ပြီ။ ယုတ်မာခဲ့ပြီတဲ့။ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိ။ နှမ်းရော်ဖျားမှုန့်နေသော ဦးထင်ခိုင်၏အကြည့်များကိုလည်း သူမ သရုပ်မခွဲတတ်။ သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ လူစွမ်းကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ယောက်ျားတွေကို ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ ဘာမှလည်း သိနားလည်သူမဟုတ်ပါ။

ရိုးသားသူလား။ ဆန်းပြားသူလားလည်းမခွဲတတ်။ ကယ်မည့်သူလား ငါးစားမည့်သူလားလည်း မခွဲတတ်။ မြင်သာထင်သာရှိသည့်ရန်သူမျိုးက အတိမ်းရလွယ်သော်လည်း သူမငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးသင်ဖူးခဲ့သည့် သိုးရေခြံသည့်ဝံပုလွေထဲကလို ‘မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်သောရန်သူသည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်’ ဟူသောစကားကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူများက ပိုမို

ကြောက်စရာကောင်းနေလိမ့်မည်။

ဦးထင်ခိုင်ကို မဥပါဒ်ချင်သော်လည်း တွေ့ပြားဝေဝါ၊
မှိုင်းမှုန်လှသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သူမ မနှစ်သက်။ ကန့်လန့်
ကာပါးပါး ချထားသည့်နှယ်။ အထဲမှာ ဘာရှိသလဲ။ အဖုံးအကွယ်
နောက်သို့ ရုတ်ခနဲမမြင်သာပေသည်မို့ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လှပါ
သည်။

“ကျွန်မ နားချင်ပြီ”

စားလက်စ လိမ္မော်သီးကို ပစ်ချ။ စောင်ကဲ့ဆွဲခြုံရင်း
သူမ အိပ်လိုက်မိပြီ။

သူမ ဦးထင်ခိုင်ရဲ့မျက်စိအောက်မှာ နေရတာကို ကျဉ်း
ကျပ်သည်ထင်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရိုင်းချင်ရိုင်း၊ မရိုင်းချင်
နေ။ လူဆိုတာ တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါပဲ သေကြရမှာမဟုတ်လား။
မည်သူ့ကိုမျှလည်း မျက်နှာချိုမသွေးချင်တော့။

သူငယ်ချင်းရေး... မေရီလင်းရေး... ငါ့ကိုခင်မိခဲ့တဲ့
အတွက် မင်းနှလုံးသားလေး ဒဏ်ရာရနေပြီလား။

မုန်းလိုက်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ ဘဝရဲ့နာရီပေါင်း
များစွာမှာ အမုန်းတွေနဲ့ နေသားကျခဲ့တဲ့ငါ့အတွက် အချစ်ထက်
အမုန်းကိုပဲ ပိုမိုလိုလားနှစ်သက်ခဲ့တယ်။

နှင်းဆီပန်းစည်းလေးမှ ပန်းပွင့်များကို ခွေယူ၊ ပွင့်ဖတ်
လေးတွေ တစ်လွှာချင်း နွှာနွှာချ။ သူ့ရူးမလေးသဖွယ်။ သူမရဲ့
အိပ်ရာထက်မှာ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ဖြူလေးတွေ။

အိပ်ပျော်နေသောသူမရဲ့မျက်လုံးလေးများမှာ မျက်ရည်
ဝမ်းတို့က မခန်းခြောက်သေး။ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်များ ပိုင်းရံနေသော
အလှမျက်နှာလေးကို ဝေးမောရင်း ဦးကိုကိုဘလင်းမှာ သက်ပြင်း
တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

လက်ထဲမှာတော့ သူမအတွက် စားသောက်စရာမုန့်ထုပ်
တွေ။

ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားလိုက်ရလို့ထင်။ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ
သည့်မျက်လုံးလေးများက သူ့ကိုတွေ့တော့ ကြူးရုန်းထထိုင်တော့
သည်မှာ ကယိမ်းကယိုင်နဲ့ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လျော်ပေးမှာပါ။
ကျွန်မကိုမဖမ်းကြပါနဲ့။ မဖမ်းကြပါနဲ့။ ကျွန်မ အလျော်ပေးမှာပါ
ဦးရယ်။ ကျွန်မ ယူမထားပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ မခိုးပါဘူး”

သွေးရူးသွေးတန်းပုံစံလေးနှင့် မျက်လုံးသူငယ်အိမ်မှာ

ပြုံးကျယ်၊ လက်ကလေးကာကာ၊ ခြေကာကာပုံစံက ပုံစံတကျ မဟုတ်။

သူ့ကို သရဲသဘက်တစ်ယောက်လို အရမ်းကြီးကို ရွံ့ကြောက်နေမှုနှင့် အားနည်းမှုတို့ စုပေါင်း၊ လူက ထောင်းထောင်း နှမ်းကြေနေတော့သည်မှာ မကြည့်ရက်တော့စရာ။

နဖူးသို့စမ်းရန် သူမအနားသို့ ကပ်သွားမိတော့...

“ဟင့်အင်း ဦးကို၊ ကျွန်မအနား မလာပါနဲ့။ ရှိကြီးမိုးပါရဲ့နော်။ ကျွန်မကို မထိပါနဲ့။ ကျွန်မကြောက်တယ် ကြောက်တယ်။ ပြန်ပါနော် ဦးကို... ပြန်ပါ။ ဦးကိုရဲ့ဆွဲကြိုးကို ကျွန်မ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရှာဖွေပြီး လျော်ပေးပါ့မယ်ရှင်... နော်”

တီးတိုညှဉ့်သာအသံလေးပေမယ့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသဖြင့် အသံလှိုင်းတို့ ပြတ်တောက် အက်ဖွာ။ သူမရဲ့အသံက ကြားရသူတိုင်းသို့ မျက်ရည်လည်စေခဲ့ပြီ။

“ကလေးရယ်၊ ဦးကို အလျော်မတောင်းပါဘူး။ မေမေ့ကို ဦးကိုပိုက်ဆံနဲ့ ပြန်ပြီးအစားဝယ်ပေးလိုက်မှာပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ဝယ်မပေးနိုင်သေးဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးကိုပဲ အလျော်ပေးလိုက်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မဖြစ်ဖြစ်အောင်

လျော်မှာပါ။ ဦးကို ပြန်နော်... ဦးကို ပြန်။ ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ကြပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မကိုပစ်ထားလိုက်ကြစမ်းပါ။ ကျွန်မဘာသာ လူတကာရဲ့အမုန်းနဲ့ လူတကာရဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့မြှိုက်မှုနဲ့ နေသားကျအောင် ကြိုးပမ်း ရင့်ကျက်နေပါရစေ။ သွားပါတော့နော်”

လက်အုပ်ကလေး ချီပြီး ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေသည့် သူမသည် ပုံမှန်စိတ်မှ ရှိသေးရဲ့လား။

လှိုင်းထန်လှချည်လား မြစ်ပြင်ကျယ်ရယ်။ လှေငယ်လေးတစ်စီးနဲ့ လှေရှင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်ရတော့မယ်ကွယ့်။ လေနီကြမ်းတွေ လျှော့ပေးပါဦး။ လမ်းပြငှက်တို့ သူမရဲ့လှေဦးမှာ နားခိုလှည့်ပါဦး။

အရုဏ်မရောက်ခင် ကြယ်ကလေးတစ်စင်းဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့အမှောင်ထုမှာ လင်းပွင့် ဝင်းစက် လှည့်ကြပါဦးကွယ်။

BURMESE
CLASSIC
.com

အပိုင်း (၄)

ငါပြန်လာမှစွင့်ပါ
အဲဒီလို ပန်းကလေးကိုမှာပြီး
သူ စရီးထွက်သွားခဲ့
အဝေးကြီးကို...

နှင်းတွေယိုစီး
တစ်ညပြီး တစ်ည
တောအုပ်ထဲမှာ
ဝံ့ပုလွေအိုကြီးတွေ အူကြ
မြစ်မရေတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၂ □ ကြယ်စင်မျှဝေ

တလက်လက် စီးဆင်းသွား
ညများဟာလည်း မှောင်မြဲ
ကြယ်များ ရွေ့လျားဆဲပေါ့...

သတင်းစကားတွေ
လမ်းစုလတ်မှာ ပြန်ကွေ့သွားကြ
အမြစ်ထဲမှာ
စောင့်ဆိုင်းနေရတာတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်
ဘယ်သော့နဲ့ဖွင့်မလဲ မေမေ...

“ဆည်းဆာ၊ ငါ့ဖို့ ပုစွန်ထုပ် မကျန်တော့ပါလား။ မနက်က ငါသေသေချာချာရေထားတာ ဆယ်ကောင်တောင်မှကို။ နင် ခိုးစားတာလား”

သူ့ထက် ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်က အစားအသောက် နှင့်ပတ်သက်၍ မာနကြီးလှသောသူမကိုမှ ခိုးစားသလားတဲ့။

ဦးထင်ခိုင်ကတော့ ထမင်းစားပြီးလို့ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်နေ နားစွင့်နေသည်။ အိမ်မှာက ဒီလိုပါပဲ။ သူတို့အိမ်ရှင်မိသားစုက လေးယောက်။ ဒရိုင်ဘာကြီးက တစ်ယောက်။ သူမကတော့

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၄၃

အိမ်ရဲ့ချက်ပြုတ်ရေး၊ လျှော်ဖွပ်ရေး၊ သန့်ရှင်းရေးနှင့် အထွေထွေတာဝန်ခံ။

“အရှက်ကို မရှိဘူး။ မခိုးရရင် မနေနိုင်ဘူးထင်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ကုတင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ဖဲပြား ပျောက်သွားသေးတယ်”

သူမရဲ့ဝိညာဉ်တွေ သေဆုံးသွားချင်လိုက်တာ။ သူမရဲ့ မာန်မာနတွေကို လက်သည်းချွန်ချွန်နဲ့ တစ်စချင်း ဆွဲဖဲ့နေသူဟာ လူသားကောင်မလေးတစ်ယောက်မှဟုတ်ရဲ့လား။

မိမိဘာသာ ထားချင်ရာသို့ ကပက်ကစက် ပစ်ခတ်ထားပြီး ရှာမတွေ့တော့ သူမက ခိုးယူပါသတဲ့။

“ပြောလေ... ပြော၊ ဖေဖေရေ၊ ဒီမှာ မနက်က သမီးဈေးဝယ်လာတာ ပုစွန်ထုပ်ကြီးဆယ်ကောင်တောင်။ အခု သမီးဟိုဘက်ခြံက ပြန်လာလို့ ထမင်းစားမယ်လုပ်တော့ တစ်ကောင်မှမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ဖေဖေဆုံးမရင် ဆုံးမ၊ မဆုံးမရင် သမီးဆုံးမမယ်”

သမီး ဆုံးမမယ်တဲ့။ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးသူမက ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးကို ဘယ်သို့များ ဆုံးမမလို့လဲ။

အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြတော့ရော ယုံမှာလား။ မနက်ဆယ့်

နာရီခွဲလောက်က မမကြီး၊ ဧည့်သည်ဆရာဝန်သုံးယောက်နှင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည်။ ဧည့်သည်များကို ထမင်းခူးခပ်ကျွေးမွေးတော့ သူမ ပုစွန်ထုပ်လေးကောင်လောက် ချန်ထားပေးမယ် မမကြီးက ပေးဦး... ပေးဦးနှင့်တောင်းနေတော့ နှစ်ကောင်သာ ချန်ထားပြီး ထည့်ပေးရပြန်တာပါပဲ။

စောစောက သမီးငယ်အင်ကြင်းကို တစ်ကောင်၊ ဒက်ဒီကို တစ်ကောင်၊ ရှင်းပြလျှင်ရော ယမင်းက အပြစ်ရှာသည့် ဝံ့ပုလွေကြီး။ သူမက သိုးကလေးပဲမဟုတ်လား။

“မမကြီး ဧည့်သည်တွေနဲ့လာတုန်းက ရှစ်ကောင်စားသွားတယ်။ ဒက်ဒီနဲ့အင်ကြင်းက တစ်ယောက် တစ်ကောင်။ ငါ့စားတာ မ...”

“ငါ့လို့မပြောနဲ့၊ နင်က ငွေဝယ်ကျွန်”

သူမမျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားသော်လည်း သူမ သည်းခံရသည်သာ။ သွားများကတော့ နာလှပြီ။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိပြီမို့ဖြစ်သည်။

“သမီးယမင်း စကားပြောတာ ရင့်သီးလှရည်လား။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောစမ်း”

ဧည့်ခန်းမှာ ခေတ္တအမောဖြေနေသည့် ဦးထင်ခိုင်က

ဆတ်ခနဲထလာပြီး သူမဘက်က ဝင်ပြောသည်။ သို့ပေမယ့် ပြောလေ ဆိုးလေ။ မန်းလေ ပြလေ။

“မဟုတ်လို့လား ဖေဖေရဲ့။ သူ့အတွက် ဖေဖေ ငွေနှစ်သိန်းကျော် ကုန်လိုက်ရတယ်လေ။ ဆွဲကြိုးပြန်လျော်ပေးလိုက်ရတာ။ သမီးတွေတောင် ဒီလောက်မဆင်ရသေးဘဲ သူ့အတွက် ဒီလောက်ကုန်လိုက်ရတော့ တန်အောင်တော့ ခိုင်းရမှာပေါ့ဖေဖေရဲ့။ ငွေဝယ်ကျွန်ပဲဟာ။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီလို့ခေါ်တာကိုလည်း သမီးနားခါးတယ်။ ဖေဖေတို့ဘာသာ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်၊ သမီးတို့ရှေ့မှာ မခေါ်နဲ့။ အော်ဂလီဆန်တယ်။ ဦးနဲ့သမီးက ရိုးလို့ ဒက်ဒီနဲ့သမီး ဖြစ်သွားကြတာလားဖေဖေ”

“ဟင်! နင်”

တစ်သက်လုံး ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားသူမို့ မိမိနီးမသိ ဖုန်းနီးမသိသည့် ယမင်းခမျာ ဦးထင်ခိုင်၏လက်ဝါးစာကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး လည်ထွက်သွားရသည်။

“ဟာ! ဒက်... အဲ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

သူမက ဦးထင်ခိုင်ရဲ့လက်ကို ပြေးဆွဲပြီး ယမင်းကို ထူမမယ်လုပ်တော့ ကော်ဇော်ပေါ်သို့ ပုံလျက်ကျသွားသည့် ယမင်းက သူ့ရူးတစ်ယောက်နယ် အော်ဟစ် ရယ်မော ယိမ်းထိုးနေ

နှင့်ပြီ။

“လွှတ်လိုက်စမ်းပါ ဆည်းဆာရဲ့။ လွှတ်လိုက်စမ်းပါ နှင့်လိုကျွန်မတစ်ယောက်အတွက် ငါ့လိုသမီးရင်းတစ်ယောက်က သတ်ပစ်မယ်ဆိုရင် သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါစေ။ ထပ်ပြီးရိုက်ပါနဲ့ ဖေဖေရဲ့။ ဒီကောင်မကို သမီးမုန်းတယ်... မုန်းတယ်”

ယမင်းရဲ့စကားများကြောင့် သူမစိတ်မကောင်းတော့ ယမင်းအတွက်ပါပဲ။ သူမကတော့ မွေးကတည်းက ရရှိခဲ့သည့် လောကရဲ့အမုန်းတရားများအပေါ် ထူးပြီးတော့ မတုန်လှုပ်တော့ ပါပေ။

သူမကိုချစ်ခင်သူများဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်နှယောက် ရှိလို့လဲ။ ချစ်သူတစ်ယောက်၊ မုန်းသူက အယောက်တစ်ရာမဟုတ် လား။

ကျွန်မကို ဒီလောက်တောင် မုန်းတီးရသလား ယမင်းရယ်။ ချစ်တယ်မုန်းတယ်ဆိုတာဟာ နှလုံးသားအတွက် အကြောင်းလက္ခဏာတွေပဲမို့ ယမင်းရဲ့နှလုံးသားနုနုမှာ အမုန်းတရား တွေနဲ့ တွန့်ခေါက် ကျိုးကျေ့ကုန်မှာ ကျွန်မက စိုးပါတယ်။

ဦးထင်ခိုင်ကတော့ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သူ့ရဲ့ဆေးသို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ အိမ်မှာက ယမင်းနှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်း

ညီမလေးအင်ကြင်းကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်က သူငယ် ချင်းတွေဆီမှာ သွားရောက်ဆော့ကစားနေသည်။

သူမ ယမင်းကို ရပ်ကြည့်နေရမလား။ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ရမလား မဝေခွဲနိုင်။ သည်စဉ် လဲကျနေ ရာမှ ဆတ်ခနဲကျိုးထလိုက်သည့်ယမင်းကြောင့် သူမ လန့်တောင် သွားခဲ့သည်မှာ ကြောက်လို့တော့မဟုတ်ပါ။ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ် ချင်လို့။ တယ်လီဖုန်းဆီသို့သွားပြီး ယမင်း ဖုန်းဆက်တာပဲဖြစ် သည်။ သူ့မေမေဆီ ဖုန်းဆက်တာပါလား။

“ဟဲ့လို မေမေ၊ အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်။ မေမေ အားလား၊ နေဦး... ပြီးမှရှင်းပြမယ်။ မေမေ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ထမင်းပြန်စားတယ်ဆို။ ပုစွန်ထုပ် ဘယ်နှကောင်စားလဲ။ ဟင်! ခြောက်ထုပ်၊ မမှတ်မိဘူးလားမေမေရဲ့။ ခုနစ်ထုပ်လား ရှစ်ထုပ် မဟုတ်ဘူးလား။ သမီး ဖေဖေကိုမုန်းတယ်မေမေ။ သမီးကိုရိုက် တယ်။ သမီး ဘွားဘွားတို့အိမ်မှာ သွားနေမယ်။ ဈေးဝယ်တာ လား။ မေမေဝယ်ပေးပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် မေမေမှာ ကျွန်ရှိသားပဲ၊ အဲဒီကျွန်ကို ဝယ်ခိုင်းပေါ့။ ပိုက်ဆံတော့ အများကြီးထည့်ပေး လိုက်။ ဒါမှဖြစ်မယ်။ မေမေလာမှ ညနေကျမှ သေချာရှင်းပြမယ်။ အဲဒီကြိုဟ်ကောင်မကြောင့်ပေါ့။ နှစ်သိန်းတန်အောင် ခိုင်းနေရင်

သမီးတော့ အသက်တိုလိမ့်မယ်။ တော်ပြီ မေမေ”

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ယမင်းက သူမဘက်သို့ မီးဝင်းဝင်း တောက်မျှက်လုံးများနှင့် ကြည့်သည်မှာ အခိုးတွေ လျှံတက်တော့ မတတ်။

“ဗြိုဟ်ကောင်မ၊ နင့်ကြောင့် ငါ့ဦးလေးလည်း နိုင်ငံခြား ကိုထွက်သွားပြီ။ ငါလည်း ဘယ်ကိုထွက်ရဦးမယ်မသိဘူး။ ပုစွန် ထုပ်က မေမေတို့စားတာ ခြောက်ကောင်ထဲတဲ့။ နှစ်ကောင် နှစ် စားပစ်တာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့တန်ရာတန်ရာ မစားဘဲ ပွဲတော်အုပ် မတက်နိုင်ချင်တဲ့မိန်းမ။ နှင် ဖေဖေကိုအပိုင်ချည်ဖို့တော့ မကြိုးစား နဲ့။ နှင်သတ်ပြီးမှ ထောင်ထဲဝင်မယ်။ ရုပ်ကိုက မျိုးရိုးကိုက”

သူမ ယမင်းကိုတော်တော်စိတ်ကုန်သွားတော့သည်။ သူ့ဘာသာ ပြောချင်တာပြော၊ စားချင်တာနဲ့စား။ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ဖို့ပဲ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

သူမနေရသော ထောင့်ချိုးခန်းလေးက ပြတင်းပေါက် ရှိသည်မို့ မိုးကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုရသည်မှာ တစ်ပန် သာလှသည်။ တစ်နေ့တာလုံး မွန်းကျပ်မှုတွေအား ဖြေလျှော့

ဖျောက်ဖျက် ကြယ်ပွင့်လေးတွေ ဖျန်းပက်သော ကောင်းကင်မှုန် မှုန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ နှလုံးသားတွေ လေကောင်းလေသန့်ရ၊ ဘဝအတွက် အားမာန်လေးအနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ် ရစေတာကတော့ အမှန်။

နွေညကြီးမို့ ပူအိုက်လှသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ မိသား စုလေးယောက် ဆူညံစွာ ရန်ဖြစ်နေကြသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ မိသားစုချင်း ပြဿနာတွေ ဘယ်လိုရှင်းနေ ကြပြီလဲ။ သူမ မသိချင်တော့။ သူမဘဝက ထားရာနေ စေရာ သွားလေ။ အခုဆို အဲဒီထက်တောင် ရာထူးက တစ်ဆင့်မြင့်ရ ပြန်ချေပြီ။

ငွေဝယ်ကျွန်တဲ့...

မဆစ်ဆော့ မလော်လည်ရဘဲ အားနာမှုတစ်ခုနဲ့ သူ တစ်ပါးဥစ္စာပစ္စည်းကို လက်ခံဆွဲလိုက်မိသည့်ပြစ်မှုကြောင့် သူမ ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တတွေလည်း မည်းမှောင်ညှိုးနွမ်းခဲ့ရ။ ငွေဝယ်ကျွန် လည်း ဖြစ်ခဲ့ရ။

မှတ်မိပါသေးသည်။ အဲဒီနေ့ကို ဆေးရုံပေါ်မှာ စာမေး ပွဲဖြေပြီးသည်အထိ ဒက်ဒီဦးထင်နိုင် အကူအညီနဲ့ သူမနေခဲ့ရစဉ် မည်သူမှတော့ သူမဆီ ပေါ်မလာကြတော့။

မေရီလင်းက တစ်ခေါက်၊ ဦးကိုက တစ်ခေါက်။ ဦးထင်ခိုင်ကသာ (သူ့ဆေးရုံပေမို့) သူမအနားမှာ အမြဲတစေရှိခဲ့သည်။ လိုလေသေးမရှိ ပြုစု။ အလိုက်သိစွာသော ဦးထင်ခိုင်ကို သူမ အနည်းငယ်တော့ ခင်တွယ်စပြုပါပြီ။

ဆေးရုံဆင်းမည်ဆိုတော့ သူမထံသို့ မမကြီးပါ လိုက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာကတော့ သိပ်မကောင်း။ မေမေကြီးတို့အိမ်မှ လက်မခံတော့သည့် အကျင့်ပျက်(သူတို့ယူဆချက်အရ) ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူမကလည်း လက်ခံချင်ပုံမရတော့ပြီလားမသိ။

သို့ပေမယ့် ဦးထင်ခိုင်ကိုလည်း လွန်ဆန်လို့မပြီမို့ သူမကိုခေါ်လာရချေပြီ။ ကားပေါ်မှာ ဝန်စည်စလွယ်အနည်းငယ်ကို တင်ဆောင်ကြပြီး သူတို့ကားထွက်ခဲ့သည်က ဦးကိုတို့ မေရီလင်းတို့အိမ်ဘက်သို့ဖြစ်သဖြင့် သူမမှာ ကြောက်လန့်သွားတော့သည်။

“ဒက်ဒီ”

အလန့်တကြားအော်ရင်း ကားမောင်းသည့် ဦးထင်ခိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မမကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ။ ပြဿနာရှင်းပေးမလို့

ဦးထင်ခိုင်ကတော့ ကြင်နာသောအပြုံးနှင့် သူမသို့ နှစ်သိမ့်လျက်ရှိခဲ့သည်။ သူမတို့ရဲ့ကားကလေး ဦးကိုကိုဘလင်းတို့တိုက်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်စဉ် တိုက်ထဲမှ အဘွားကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကြွပါ... ကြွပါ သမားတော်ကြီး”

ခုကျတော့လည်း ပျာပျာသလဲ ရှိလိုက်တာ။ သူမကို သတ်မယ်ဖြစ်မယ်လုပ်တုန်းကနှင့် တစ်ခြားစီ။ ယဉ်ကျေးမွန်ရည်လှပါတိခြင်း။

လူတစ်ကိုယ်တည်းမှ ဆန့်ကျင်ဘက်မျက်နှာများကို လက်တွေ့သာ မမြင်ဖူးပါက သူမ ယုံနိုင်မှာကိုမဟုတ်။ ယခုတော့ ကြိုးဖူးပြီ၊ မြင်ဖူးခဲ့ပြီ။

သမားတော်ကြီး ဦးထင်ခိုင်နှင့် ဆရာဝန်မကြီး ဝင်းခန့်စည်တို့နှင့် ပါလာသည်မို့ သူမကိုလည်း မျက်စိစပါးမွှေးစူးဟန်မပြတော့။ တစ်ချက်တစ်ချက် အကြည့်အေးစက်စက်ကိုတော့ သူမမှာ ကျောချမ်းလို့မဆုံးခဲ့။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီသမီးလေးကို မွေးစားမှာဆိုတော့ သူ့ရဲ့အရေးကိစ္စမှန်သမျှ ဖြေရှင်းပေးရမှာ ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပါပဲ။ ဆွဲကြိုးက လူထူထူမှာ သူများဖြတ်သည်ဖြစ်စေ ပြတ်ကျသည်ဖြစ်စေ သမီးကြောင့်ပျောက်ခဲ့ပြီမို့ ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ ပြန်

လျော်ပေးပါရစေ။ အားမနာပါနဲ့... တန်ရာတန်ဖိုးကိုပြောပြ အန်တီ”

သည်စဉ် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အအေးပူလင်းများ ရောက်ရှိလာသည်။ အဘွားကြီးက တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပေးပေးမယ့် သူမအလှည့်ကျတော့ လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက် ဖွက်ပြီး ငြင်းဆန်တုန်ခါနေလိုက်ပုံက စန္ဒာရိုက်ပုံပြင်ထဲမှ စုန်ကြီးနှင့် စန္ဒာရိုက်လေးပုံစံ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ယူလိုက်လေ သမီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

ဦးထင်ခိုင်ကတော့ အခြေအနေတွေကို အပေါ်ယံ သင်္ကေတ ကာရှုကာ သိထားသူပီပီ သူမတစ်ယောက် သေကောင်ပေါင်းစုံ ဆေးရုံသို့ရောက်လာရသည့်စစ်မြစ်ကို မသိရှာပေ။

သူမကတော့ အဆိပ်ပုလင်းကို အတင်းအတိုက်ခံရသည့် သူတစ်ဦးနယ် ထမမြေးရုံတမယ်ပဲ ရှိတော့သည်။

“ကဲကဲ...”

ဦးထင်ခိုင်ကပဲ အအေးပူလင်းကိုလှမ်းယူပြီး သူ့ရှေ့မှ ချထားလိုက်မှ ပြဿနာက အေးတော့သည်။ မမကြီးကတော့ ရှုပ်ပျက်ရမလားဟု သူမအပေါ် မျက်နှာညှိချင်ချင်။

“ပြောပါ အန်တီ၊ အန်တီရဲ့ဆွေကြီးကို တန်ဖိုးလျော်စေ ချင်သလား။ ပစ္စည်းကို အစားပြန်ပေးစေချင်သလားဆိုတာ”

“ပစ္စည်းတန်ဖိုးကိုပဲ ကာလပေါက်ချေးနဲ့ ပေးပါတော့ သမားတော်ကြီးရယ်။ အားတော့နာပါရဲ့။ လေးငါးသောင်းတန် လောက်ဆို သမားတော်ကြီးမျက်နှာနဲ့ အလျော်တောင် မတောင်း တော့ပါဘူး”

မမကြီး ဝင်းခန့်စည်ကတော့ မျက်နှာမပျက်ရအောင် မနည်းဟန်ဆောင်ထားရသည်။ မိန်းမသားပီပီ အလကားပေး လိုက်ရမည့်ပိုက်ဆံများကို နှမေ့သည်လေ။

“တန်တာကတော့ နှစ်သိန်းခွဲလောက်တုန်ပေးမယ့် နှစ် သိန်းပဲပေးပါတော့ကွယ်။ အားလည်းနာပါရဲ့”

ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်တစ်ယောက်တော့ ဖွန်ထွန်သွားချေပြီ။ ယောက်ျား၏အလိုကို မဖျက်နိုင်၍သာ လျော်နေရခြား ငွေပေး သည့်လက်တို့က တုန်တုန်ယင်ယင်။

“ကဲ... ပြန်မယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း အိမ်မှာ အလုပ်ကိစ္စ တွေက အများသား။ ညနေ ဆေးခန်းတွေလည်း ထိုင်ရဦးမယ်။ သွားကြမယ် ကိုကို”

မကျေနပ်နှင့် ထသွားသည့် ပညာတတ်ဆရာဝန်ကြီး

နောက်သို့ ဦးထင်ခိုင်က အပြုံးမပျက် လိုက်နိုင်လင့်ကစား။ သူမ မှာတော့ နေစရာမရှိတော့။ ရှိပါစေတော့လေ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲပေါ့။

ဆေးရုံမှ နှမ်းလျှော့ အိမ်တစ်ခုရဲ့ရင်ခွင်သို့ ခိုလှုံခဲ့ရသော် ငြား သူမရဲ့ရင်ကို အဆက်မပြတ်နာကျင်စေခဲ့ကြပြီး နွေးထွေး လုံခြုံမှုကိုတော့ မရစေခဲ့ကြ။

မပုံးနိုင်မဖိနိုင်အောင် နှမော့၊ ဝန်တိုမှုများဖြင့် မမကြီး အား အိမ်မှာရှိနေ (စောင့်နေ)ကြသည့် သမီးနှစ်ယောက်က မီးပုံ တစ်ခုရဲ့လောင်စာအဖြစ် ထပ်မံအားဖြည့်ပေးလိုက်ကြပြန်ခဲ့သည်။

“ကုန်ပြီဟေ့! ကုန်ပြီ ကုန်ပြီ၊ ဒီလိုအိမ်ဖော်အကောင်း စားကြီးရဖို့ စုဆောင်းထားခဲ့ရတဲ့ငွေတွေကတော့ ကုန်ပါပြီတော်။ တကတည်း ဘုရားအလောင်းကြီးက ဆေးခန်းမှာကျတော့လည်း စေတနာတွေ ဗရပွနဲ့၊ မိဘတွေက ပေးလို့ကမ်းလို့သာ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ ဖြစ်နေရတာ။ သူ့လက်ထက်ပွားဆိုလို့”

ပြောရင်း သတိတရ ပါးစပ်ပိတ်သွားရသည်က ဒေါ် ဝင်းခန့်စည်ဖြစ်သည်။ မကြာခင်က နိုင်ငံခြားခရီးတစ်ခေါက်က အပြန်မှာ နောက်ဆုံးပေါ်ကားသစ်တစ်စီး ပါလာခဲ့သည်မဟုတ် ပါလား။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမပီပီ ငွေနှစ်သိန်းရင့်မကြီးကို နှမော့တာ ကလည်း အဆမတန်။ မိမိရဲ့သားသမီးများအတွက် မိသားစု အတွက်ကုန်သည်ဆိုလျှင် ဖြေသာသော်လည်း ယခုတော့ တစ်စီး တရံစာအတွက် ကုန်သည်ဟုယူဆထားသည်မို့ ဤမျှလောက် နှမော့တွန့်တိုနေခြင်းလည်းဖြစ်တန်ရာပါသည်။

“ဖေဖေက သမီးကျတော့ ဘာလေးဝယ်ပေးပါဆိုတော့ လည်း မပေး၊ ညာလေးဝယ်ပေးပါဆိုလည်း တစ်ခါမှလျှော့လျှော့ ရှူရှူကို မရဘူး။ သူ့ဟာမကျတော့”

“ဟဲ့!”

ခေတ္တခဏတော့ ပါးစပ်ပိတ်သွားကြပြန်သည်။

“ကဲ! လူမမာလည်း နားပါစေဦး၊ သူ့အတွက် အပေါ် ထပ်မှာ တစ်ခန်းပေးလိုက်”

“သမီး သူနဲ့အတူမနေချင်ဘူး ဖေဖေ။ သူ့ကိုအပေါ် ထပ်မှာထားရင် သမီး အောက်ထပ်မှာနေမယ်”

ခွတိုက်၍ပြောသော ယမင်းကြောင့် သူမက...

“ကျွန်မ အောက်ထပ်မှာနေပါ့မယ်၊ အခန်းသာ ညွှန် ပြပါ။ ကျွန်မဘာသာ...”

“နေဦး... မသွားရသေးဘူး။ ညည်းကို ရှင်းပြော

၁၅၆ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ထားရဦးမယ်။ အခု ညည်းကို တို့ ငွေနှစ်သိန်းနဲ့ရွေးယူလာရပြီ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဟိုးအစတုန်းကလို ဂျစ်ကန်ကန် နေချင်သလို နေလို့မရတော့ဘူး။ ညည်း သိတတ်ပါ။ ညည်းကို ငွေနှစ်သိန်းနဲ့ တို့ဝယ်လာရတယ်”

ဝင်းခန့်စည်စကားကြောင့် သူမမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားခဲ့ရပြီ။ ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်ခေတ် ပြန်ရောက်နေပါပေလား။ ဒါဖြင့် သူမက ငွေဝယ်ကျွန်ကြီးပေါ့။

ဦးထင်ခိုင်ကတော့ ဟန့်တား တားမြစ်စကား ဆိုခဲ့ပါသေးသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဝင်း။ မင်းစကားတွေ ရင်သီးလွန်းလှချည်လား။ မင်းမှာ သမီးတွေ ရှိသားပဲ၊ သမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာနာပါ”

ဦးထင်ခိုင်စကားကြောင့် သားအမိသုံးယောက်စလုံး တွန့်ခြောက် တုန်ခါစွာ...

“သမီးကို အဲဒီမိန်းမနဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ဗေဗေ၊ သမီးတို့ကို ရိုက်တာထက်နာတယ်။ ဒီလို မိမစစ် ဖမစစ်၊ ကလေးကဝခဲ မနှိုင်းပါနဲ့”

စကြာဝဠာထဲသို့ ပြေးထွက် စွင့်လွင့်ချင်မိတော့ပြီ။

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၅၇

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာအာဏာမှမရှိရတော့ဘူးလား”

ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ တည်ကြည်သောအသံနှင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်တော့လည်း အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြသည်မို့ တော်သေးသည်။ ဒါတောင်မှ...

“ညည်း ထွက်သွားချင်တိုင်း မသွားရဘူး။ တစ်သက်လုံး အလုပ်လုပ်ပေးရမယ်”

ပြောရက်လိုက်တာ ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်ရယ်။ သူမက နှစ်သိန်းတန် ကျွန်မတစ်ယောက်ပေါ့။

“ကျွန်မ ပြန်ဆပ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်က ထွက်သွားခွင့်ရှိရမှာပေါ့”

အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် သူမရဲ့စကားကြောင့် အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်စိတ်ပေါက်လင့်ကစား ဦးထင်ခိုင်ကြောင့်သာ သူတို့ ဝါးစားခွင့်မသာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဒက်ဒီ၊ ကျွန်မ ဒီငွေကို ပြန်ဆပ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့”

“သမီးရဲ့ဘဝကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ စီမံဖန်တီးနိုင်စွမ်း”

၁၅၈ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရှိရပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခါကျ ဒက်ဒီတို့နဲ့တော့ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးရမယ်။ ပြီးတော့ မင်းဆပ်မယ့်ငွေဟာ သန့်ရှင်း မြင့်မြတ်တဲ့ ငွေဖြစ်ရမယ်”

သူမ အနည်းငယ် စိတ်အေးရချေပြီ။ တစ်သက်လုံး မလွတ်မြောက်ရမယ့် လောကဝရဲတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အခုက အတန်ပဲ လည်စင်းရမယ့်နေရာဒေသဟာ မီးပုံကြီးပဲဖြစ်စေ သူမ က ပိုးဖလံတစ်ကောင်မို့ လောင်ကျွမ်းပျက်ပိုက်ရမည်သာ။

အိမ်ဖော်မလေးရဲ့ ညွှန်ပြချက်အရ ကူညီမှုအရ အောက် ထပ်ရဲ့ထောင့်ဆုံးအခန်းလေးမှာ သူမ ခေတ္တခိုနားရတော့သည်။

ဟုန်းဟုန်းလောင်မြိုက်နေသော အတ္တမီးလျှံအိမ်ကြီးထဲ မှာ သူမ ဘာလို့နေနေရတာလိမ့်။ ရွေးချယ်စရာနည်းလမ်းမရှိ သည့်ဘဝမှာ ဒီလိုလက်ခံထားခြင်းကပဲ ဒီအိမ်သားတွေအားလုံး ကို ကျေးဇူးတင်စရာပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော သူမ စေတနာပါစွာ ဖြင့်ပင် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပြုစုရပေမည်။

အပိုင်း (၅)

၁၉၈၁၊ ဇွန်လ ၁ ရက်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှဟာ အဲဒီမိန်းကလေး အတွက် အဆိပ်လက်နက်လား။ အချိန်မရွေးပေါက်ကွဲစေနိုင်တဲ့ ချိန်ကိုက်ဗုံးကြီးတစ်လုံးလား။

အပျိုဖော်ဝင်စကတည်းက လှပတဲ့ပွင့်ချပ်လေးများကို သိမ်းထုပ်ဖွဲ့စည်း၊ ဣန္ဒြေကြီးကြီးနဲ့ လုံခြုံစွာ ပုန်းဝှက်နေနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ ‘မောင့်’ ကိုစတင်ချစ်မိတော့တာ ကိုယ့်စည်းရုံးကို ကိုယ် ဖျက်လိုက်မိပေခြင်းပဲလား။

နောင်တမရချင်ဘူးအချစ်ရယ်။ ဘဝကို တွယ်မက်တတ် သူပီပီ ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ မောင့်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ပဲ ပြည့် ဝ. ပျော်ဝင်နေပါရစေ။

၁၆၀ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

၁၉၈၁ ဇွန်လ ၁၄ ရက်

မိုးရေစက်လေးတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ လျှောက်သွားကြတယ်။

ချစ်သူကိုချစ်မိတဲ့အချိန်ကစပြီး ကမ္ဘာလောကဟာ တစ်နေ့တခြား လှလှလာတယ်။ လေပြည်ညင်းတွေ သင်းပျံ့လတ်ဆတ်နေကြတယ်။

မိုးရွဲနေတဲ့ မဟာပထဝီမြေအထုကလည်း ချစ်သူခြေချောင်းလေးတွေကြောင့် အဓိပ္ပာယ်လေးနက်နေကြပြီး တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေတော့တဲ့ မိုးကောင်းကင် အဇ္ဈောပြင်ကြီးကတောင် တိမ်မည်းညိုတွေ အလိပ်အလိပ်နဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေတော့တယ်။ အဲဒါ ချစ်သူနဲ့တူလို့ပေါ့။

ကျွန်မထက်လည်း မငယ်ဘဲနဲ့ မောင်ဟာ ခဏခဏ စိတ်ကောက်တတ်တယ်။

ဘာဖြစ်တော့တာလဲ အချစ်ရယ်။ အိုး... မိုးကောင်းကင်ကြီးကို အတုမခိုးနဲ့ကွယ်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးမှာက ချစ်သူမရှိဘူး။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ကောက်ကောက်၊ ခံစားမယ့် ချစ်သူလေး မရှိဘူးလေ။

ဆိုနဲ့လွန်းတဲ့မောင့်ကြောင့် ကျွန်မ ကြေကွဲရတာ မောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၆၁

တကယ်မသိဘူးလားကွယ်။ ပြုံးယောင်ယောင်နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ မျက်ရည်ရိပ်သန်းနေတဲ့ ကျွန်မကို မောင်က အသေအချာမကြည့်မလာဘဲကွယ်။

မောင့်ကိုချစ်တာ မောင့်ဂုဏ်ဒြပ်အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်ရဲ့အရည်အချင်းတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းပြစ်ရာမရှိတော့အောင် ချစ်ခဲ့မိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ နောက်ဆုံးကြေကွဲပျက်သုဉ်းရမှာလား မြူမှုန်တစ်မှုန်လို့။

မိုးရေစက်တွေရဲ့အောက်မှာ အင်းလျားကန်ပေါင်ကြီးမှာ သာယာလှပတဲ့ကမ္ဘာလောကထဲ ကျွန်မတို့ နစ်သည်ထက်နစ်အောင် တိုးဝင်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

လူမြင်ကွင်းတွေထဲမှာ လူတောသူတောထဲမှာ ရွေးချယ်နေထိုင်ခဲ့လို့ ချစ်သူကို ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးလို ယုံကြည်ကိုးစားမိတာလည်း ကျွန်မပါပဲမောင်ရယ်။

၁၉၈၁ ဇွန်လ ၁၆ ရက်

တစ်ရက်ကလေး မတွေ့ခဲ့ရတာနဲ့ အဖြစ်သည်းလိုက်တာကွယ်။ မနေ့က သူငယ်ချင်းမရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားမိတာနဲ့ မပြောမဆိုရှိရမှာလားလို့ ကျွန်မကိုစကားမပြောဘဲ တိတ်တိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေလိုက်တာ။

ဂျပ်ဆင်ကြီးရဲ့ရှေ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက် သွားနေလိုက်တဲ့မောင်ဟာ ကျွန်မ ထီးမိုးပေးလို့တောင် မမိတတ်ချင်ဘူး။

မိုးရေတွေ စိမ့်ကုန်ပြီမောင်ရဲ့။ ကျွန်မက ဥတုသုံးပါးစလုံး ခံတဲ့ နတ်သမီးမီးခြစ်ကလေးမို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မောင်ပဲ ဖျားမှာ ကွယ့် သိရဲ့လား။

ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးနဲ့ ကြားထဲကတောင် ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ မိုးမိရင် နှာစေး ခေါင်းအုံတတ်တဲ့မောင်ဟာ ဟောက် ဆာကျင်ပြီးသွားတဲ့ ဆရာဝန်လေးမို့ပဲ တော်တော့ရဲ့။

အခါတိုင်း မောင့်ကားကို တစ်ခါမှစီးဖော်မရလို့ မကေ နပ်တာတွေပါ ရောပြွမ်း စိတ်ကောက်နေတော့သလားမောင်ရယ်။

ကျွန်မချစ်တာ အချစ်သန့်သန့်လေးမို့ ကားတွေ လူတွေ မရောထွေး။ သဇင်ရီဆိုတာ ရိုးစင်းတဲ့တောပန်းတစ်ပွင့်ပါ မောင် ရယ်။

ကိုယ့်အလှအတွက်လည်း ဂုဏ်မယူတတ်။ ကိုယ့်ဘဝ အတွက်လည်း ကိုယ်ရောင့်ရဲတတ်တဲ့ စံပယ်ပွင့်ရိုးရိုးတစ်ပွင့်ပါ။ ကျွန်မထက် အသက်လည်းကြီးသေး၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ

လည်း ရောက်နေတဲ့မောင်က အသက်နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့် သေးတဲ့ကျွန်မအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်တာ ချစ်လို့ပေါ့နော်။

သူ့အရပ်ကြီးကို ထီးလိုက်၊ လိုက်မိုးရင်း ကျွန်မ စိတ် မရှည်တော့ဘူး။ ထီးကိုဆတ်ခနဲပိတ်ပြီး မိုးရေထဲမှာ မတ်တပ် ရပ်ကျန်ခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်မမှာလည်း စိတ်နဲ့ပဲမောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးရေထဲ မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းတော့ ထီးမဆောင်းရက်ပါဘူး။

ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းမှ ဝယ်ပေးလို့မရတဲ့ကျွန်မကို စကားတတ်တိုင်း နာအောင်ပြောလို့ ယူထားလိုက်ရတဲ့ထီးပြာ လေးက ကျွန်မလက်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စိမ့်စွာ နားခိုနေတယ်။

“မင်းအနားမှာ ကိုယ်အမြဲစောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ မှတ် ယူဖို့ပေါ့ အချစ်ရယ်” တဲ့။

စကားတတ်တိုင်း လှည့်ပတ် ပြောတတ်တဲ့မောင့်ကို ကျွန်မ ကြောက်တောင်လာပြီ။ ဟင့်အင်း... မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ အပေါ် နှလန်မထူနိုင်အောင်တော့ မဆိုးမသွမ်းလိုက်ပါနဲ့နော်။

ကျွန်မ ရပ်ကျန်ခဲ့တော့လည်း မောင်က ရှေ့ဆက်သွား မြဲပါပဲ။ ဘဝမှာရော ဒီလိုပဲလားလို့ ကျွန်မ ဘာလို့မတွေးမိခဲ့မလိမ့်။ ကျွန်မဆန္ဒက မောင်လှည့်ပြန်လာစေချင်တာပါ။

၁၆၄ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကျွန်မ မချော့ရဘဲနဲ့ မောင် အလိုလိုစိတ်ကောက်ပြေ
မယ့်နည်းလမ်းကို ရှာဖွေမိတာပါ။

နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခရီးဆုံးအောင် လျှောက်သွား
နေတဲ့ မိုးရေတွေနဲ့ဆိုတာ မောင်မသိရင်လည်း ရှိပါစေတော့။

၁၉၈၁၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်

မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ကြိုးစားမိတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ ဒါ
ပေမဲ့ တစ်ခါက 'ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကကောင်မလဲ' ဆိုတဲ့ ကွဲရှုရှု
မိန်းမသံကြီးတစ်ခုကြောင့် မောင့်မေမေကိုမမြင်ဖူးရခင်ကတည်း
က ကြောက်ဖျား၊ ဖျား၊ ဖုန်းဘယ်တော့မှမဆက်တော့ပါဘူးအချစ်
ရယ်။

တစ်နေ့မမြင်ရရင် မနေနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့မောင်က ခုလို
ငါးရက်လောက် ပျောက်နေတော့ မောင်ဖျားနေပြီလို့ ကျွန်မအရမ်း
စိတ်ပူမိတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက တောမှာ ဆယ်နှစ်ရာသီ
မိုးရေထဲ ထွက်ချိုးနေတဲ့ ကျွန်မကတော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေး
တယ်ပေါ့။

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင့်လူကြီးက ဆရာဝန်ပဲ။ သူ့ဘာ
သာသူ ကုလိမ့်မပေါ့။ တကယ်ဆို သူက ဖုန်းဆက်ဖို့ကောင်

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၆၅

တာ”

မောင်ဖုန်းဆက်ရင် ကျွန်မရှက်တယ်လို့ ပြောထားမိတာ
သူတို့မသိလို့ ပြောကြတာပါ။ အဆောင်မှူးရဲ့အခန်းထဲ ဆရာမ
ရဲ့ရှေ့မှာ ချစ်သူနဲ့စကားပြောရမှာ ကျွန်မ သေမလောက် ရှက်
ပါတယ်။

တစ်မြို့တည်းနေတဲ့ ချစ်သူတွေပဲကွယ်။ ပြီးတော့ မောင့်
မှာ ကားနဲ့ ဖျားလို့ပဲဖြစ်မှာပါ။ ဟုတ်တယ်၊ ဖျားလို့နေမှာ၊ မောင်
အမြန်ဆုံးနေကောင်းပါစေ။

၁၉၈၁၊ ဇူလိုင် ၂ ရက်

ကျွန်မကို ဘာလို့ အကြာကြီးပစ်ထားခဲ့ရတာလဲကွယ်။
မောင်မလာတာ ကိုးရက်ရှိပြီ။

တစ်နေ့တစ်ခါ မမြင်ရရင်တောင် စမ်းချောင်းလေးတွေ
ခြောက်ခမ်းနေခဲ့ရတာ ခုလို အသချေယျာကပ်ကြီး ကိုးချင်းသွား
တော့...

ချစ်ခြင်းကလွဲလို့ ဘာမှမတူညီနိုင်တဲ့ချစ်သူကို ချစ်ရတာ
လူကြိုက်များတဲ့ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်ဝယ်ထားရှိရသလိုပါ
ပဲ။

နုလုံးသားတွေ ရိက္ခမ်းလျတယ်မောင်ရယ်။ အချစ်ကြောင့်
စူးရတဲ့ မြားဆိပ်အဖန်ဖန်ကြောင့် ကျွန်မမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ
နဲ့ ရှုံးနံ့လို့ပါ။

မောင်နဲ့တွေ့ရတော့လည်း ကျွန်မငိုရတယ်။ မောင်နဲ့
မတွေ့ရတော့ ပိုပြီး ကျေကွဲဆွတ်ပျံ့ရတယ်။ ကျွန်မ ရှုံးချင်ရှုံးရ
စေတော့ မောင်ရယ်။ မောင့်မြားဦးမှာ ကျွန်မကို လူးလိမ့် ပူကျွမ်း
ခွင့်ပြုပါ။

၁၉၈၁၊ ဇူလိုင် ၄ ရက်

“မသင်ဇီ၊ ဧည့်သည် ဆိုပေမယ့် ကျွန်မ မပျော်ရဲပါ
ဘူး။

နာရီပေါင်းများစွာ မူးမေ့ခဲ့ရဖူးပြီလေ။ သူငယ်ချင်းတွေ
က ဧည့်သည်လို့ပြောလိုက်၊ ကျွန်မက ပြေးဆင်းလာလိုက်နဲ့
အဆောင်မှာ ကစားခံခဲ့ရတဲ့အရုပ်ကလေးဖြစ်ခဲ့ရတာ မောင် ပစ်
ထားတဲ့ ဆယ့်တစ်ရက်လုံးလုံး။

ကျွန်မ မပြုံးနိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား၊ ဘာကို
ပဲလုပ်လုပ်၊ ချစ်သူရုပ်ကလေးရဲ့ရှေ့မှာ အောင်မြေ့နင်းသလိုမျိုး
လေးတော့ အရေးလုပ်သင့်ပါတယ် မောင်ရယ်။

ကျွန်မဟာ ချစ်သူနမ်းမှ လန်းတဲ့ပန်းပင်ကလေးသာ
ဖြစ်ခဲ့ရင် မိုးရေထဲမှာပဲ ညှိုးခြောက် မီးခိုးတောက်တဲ့အပင်လေး
ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

စမ်းရေတွေ စီးဆင်းနေကြတယ်။ ကြယ်ကလေးတွေ
ဆော့ကစားနေကြတယ်။

မှိုင်းညှို့တောင်တန်းတို့ ကောင်းကင်ခါးပန်းမှာ မေးတင်
ကျွန်မကို မမြင်ချင်ကြတော့ဘူး မောင်ရဲ့။

ချစ်သူမဲ့လို့ နွမ်းချိုးကြေကွဲနေရတဲ့ ပွင့်ခြောက်ကလေး
ပမာ အရောင်အဝါတွေ သွေ့အက် မိုးရေထက်မှာ မျောပါမသွား
ဖို့ ကုတ်ကျစ်။

မသွားချင်သလိုလိုဟန်မျိုးလေးနဲ့ မလှုပ်တလှုပ်ရွေ့လျား
ရင်း အဆောင်လှေကားထိပ်ကနေ ကျွန်မ ချောင်းကြည့်လိုက်
တယ်။

အို... တစ်ကောင်းကင်လုံး ညှို့မှိုင်း ရိုင်းလိပ်နေရတဲ့
မိုးတိမ်လိပ်တွေကြားက နေကလေး ထွက်ပြူလာသလား။

ကျွန်မတော့ အခါခါ သေဆုံးနေရဦးမှာပါ။ စိတ်ကောက်
ပြီး အခန်းကို ပြန်တက်သွားလင့်ကစား၊ ကျွန်မဝိညာဉ်တွေက
နေကြာပန်းတစ်ပွင့်လို ချစ်သူရှိရာ မော့ငေးပြေးလွှား၊ မောင်ရယ်။

၁၆၈ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်းလိုက်ရုံနဲ့ အရာရာဟာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့တယ်။

“တစ်နေရာကို သွားရအောင်၊ စကားပြောရုံလေးပါ” တဲ့။

ကျွန်မ အံ့အားတသင့်နဲ့ ကြောင်ငေး ဆွေးလို့က်။
တစ်နေရာရာတဲ့။ ဘယ်နေရာလဲ။ ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... စကားပြောရုံလေးပါ... ဟုတ်လား။ မလိုအပ်ဘဲ ဖြေရှင်းနေတာကိုက လိုအပ်လို့ပေါ့ကွယ်။

“ဟင့်အင်း” လို့ ကျွန်မအသံထွက်ပြီး ငြင်းချလိုက်တယ်။ မူရာမာယာတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တကယ့်ကို မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လို့ပါ။

“ဘယ်နေရာမို့ မင်းက ငြင်းနေတာတုန်း”
မျက်စိမှိတ်ပြီး ခေါင်းခါနေတဲ့ကျွန်မရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဆွေးတို့ ထွေးငြိယုက်တင်လာပြီ။

“ငါ့ကိုမချစ်ဘူး၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်တယ်”

မောင့်စွဲချက်တွေကို ကျွန်မ မျက်စိမဖွင့်ရဲခဲ့ဘူး။ စိတ်ဆိုးပြီးရင်း ဆိုးလို့ ကျွန်မ ကျိုးကြေ ပဲ့ယိုင်ရရင် ရပါစေတော့

ကျောက်ဆစ်နုတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၆၉

မလိုက်လျောပါရစေနဲ့ မောင်ရယ်။

အင်းလျားလိုနေရာမျိုးမှာတောင် ကျွန်မကို မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်ပတ်ထားချင်ခဲ့တာ။ ဟင့်အင်း... ဘယ်နေရာကိုမှ ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး။

မောင်က ပြောတယ်၊ သူ့အချစ်ကို စော်ကားတာ။ သူ့ကိုအရောင်ဆိုးတာ။ မောင်က ဘယ်လိုမူလအရောင်မျိုးမို့ အရောင်ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးလို့ရတာလဲကွယ်။

ဘယ်သူ့ဖို့ ထားတဲ့အချစ်တွေလဲ။ ဘယ်သူ့အတွက် လန်းတဲ့ပန်းကလေးလဲတဲ့။

အံ့ဩတယ်... မေးစရာလိုသေးလား။

မောင့်အတွက်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ပန်းဆိုတာ အချိန်အခါသင့်မှ ပွင့်ရမယ်မဟုတ်ဘူးလား အချစ်ရယ်။

မိန်းကလေးရဲ့အချစ်က ချစ်သူကို အတေးတစ်မြင်မှ မျှော်ငေး ဆွေးရှိုက် ရင်ထဲမှာပဲ လိုက်မြေ့ ပြည့်စုံပြီး ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ဘာလို့များ အခွင့်အရေးမသင့်သေးတဲ့ပန်းကလေးကို ထိကပါးရီကပါး အတင်းခွဲဖွင့်ချင်ရတာလဲကွယ်။

စိတ်ကောက်ပြေ ချစ်သူကို မျက်ရည်လျှမ်းတဲ့အရောင်

နဲ့ ကျွန်မ ကြိုတင် မြည့်ဆွတ်မိပြန်တယ်။

ကျွန်မအချစ်ဟာ မောင့်အချစ်နဲ့မတူဘူး။ ကျွန်မအချစ်ကို နားလည်ပါနော်။ လခြမ်းလေးလို မျှော်ငေးမြတ်နိုး အရိုးပြာကျတဲ့အထိ ချစ်သွားမယ့်ကျွန်မကို နားလည်ပါ။

“ကဲ! ကြွေပြမနေနဲ့၊ ထ... ဒီကင်တင်းလောက်တော့ ဖြစ်တယ်ဟုတ်လား”

“သင်တန်းတွေပြီးသွားလို့ အပြင်ဆေးခန်း ထိုင်နေရတယ်။ ဆေးခန်းက အရမ်းအောင်မြင်နေတော့ ကိုယ်လည်း မအားလို့ ညည်းကို အချိန်တိုင်းမှာ အမှတ်တရသတိရနေတယ်” တဲ့။

ချစ်သူယောက်ျားရဲ့စကားတွေက အမှန်လား။ တကယ်လား။ မာယာတွေ မတွေ့ပြားတတ်သူမို့ ကြည်နူးပြီးကလေးက ကျွန်မပါးပြင်မှာ ရိပ်ရိပ်ထင်။

မအားလို့တဲ့...

အချိန်တိုင်းမှာ အမှတ်ရနေတယ်တဲ့...

ဟုတ်မှာ...

အခါခါ ကျွန်မသေဆုံးရတော့ မောင်ရယ်...

၁၉၈၁၊ ဇူလိုင် ၁၀ ရက်

မအားတဲ့ကြားထဲက ကားလေးနဲ့ ပြေးလာဖော်ရတဲ့မောင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်တယ်။

လက်ထပ်ကြစို့တဲ့။ ကျွန်မကို စ,တာလား မောင်ရယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ကြားထဲ အချာရာ နံလွန်းအလွန်းလို့ နလပိန်းတုံးလေးလို့ မောင်ခေါ်ခဲ့တဲ့ကျွန်မက ကလေးရုပ်တောင် ပျောက်သေးလို့လားကွယ်။

ကိုက်စားပစ်ချင်တယ်လို့ မောင် မချင့်မရဲ ခိုးခိုးဖျစ်တဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေနဲ့ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် ပြည့်ပြည့်လေးတွေကလည်း ဘယ်မှာမိန်းမကြီးဖြစ်သေးလို့လဲ။

ကျွန်မ မောင့်ကို အလန့်တကြားကြည့်မိတယ်။ မချစ်လို့ ဟုတ်ဘူးလေ အချစ်ရဲ့။

အိမ်ထောင်ရေးကို တစ်ခါမှ ခေါင်းထဲမထည့်ဖူးခဲ့တဲ့ ကျွန်မ လိပ်ပြာလွင့်မှာတောင် စိုး။

အပျော်ချစ်လည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ အတည်ချစ်တော့ အတည်ချစ်ပေါ့။ မခွဲနိုင်ဘူး မောင့်ကို။ ဒါပေမဲ့ မောင့်အချစ်က မှန်တိုင်း ဘာလို့ ထန်ထန်လာရတာလဲကွယ်။

ကျွန်မမှာ ဖေဖေနဲ့ညီမလေး ရှိသေးတယ်။ လုပ်ကိုင်

ကျွေးရဦးမှာပေါ့။ ဘွဲ့ရပြီး နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်တော့ ပြုစုပေးသင့်သေးတာပေါ့။ ညီမလေး စပယ်ချီခမျာ ဆယ်တန်းနဲ့ပဲ ကျောင်းထွက်၊ စက်ချုပ်ပြီး ကျွန်မကို ကျောင်းထားပေးရတာပဲ။ ဖေဖေကရော နားသင့်ပေမယ့် မနားရ။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင်တော့ မိသားစုအရေးက ဘေးကိုရောက်သွားကြတာ ကျွန်မ မြင်နေရသေးတာပဲ။

ရှေ့ရေးနောက်ရေး တွေးနေတာထက် ကျွန်မ တကယ်လည်း ကြောက်တာ။

ပြီးတော့ နားထဲမှာ 'ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကောင်မလဲဆိုတဲ့ မာနသံကြီးကိုလည်း လန့်နေဆဲမို့။

၁၉၈၁၊ ဇူလိုင် ၃၁ ရက်

မွေးနေ့ပွဲပြီးကတည်းက ကျွန်မတို့ ပိုပြီးချစ်ခဲ့ကြတယ် ဒီလိုပါ။ ပြုစင်သန့်ရှင်းသောအဖြစ်နဲ့လေ။

မောင့်ဘက်ကတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မကတော့ မောင်ကိုပြုံးပြီးလေး ငေးကြည့်နေရရင်ပဲ အရာအားလုံးဟာ ပြီးပြည့်ခဲ့ပါတယ်။

ရင်ထဲမှာတော့ အင်း... ကျွန်မ မသိဘူး။

မောင်ကပြောတယ်၊ မချစ်တတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မက သူ့ကိုမချစ်ဘူးတဲ့။

ဟာ... ဘယ်လိုလူကြီးလဲ မသိဘူးကွာ။ မောင့်ကို နမ်းမွှေးကြည့်ချင်မိတာပေါ့။ တစ်ခါတလေ လည်ကုတ်လေးကို။

ကျွန်မကြောင့် မောင့်ရဲ့ဖြူစင်သောစိတ်တွေ ဝေဝါးသွေးကြွမလာစေချင်ဘူး။ မောင်ပဲပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ထိတာနဲ့ ကြွေတယ်တဲ့။

မောင်မကြွေအောင် ကျွန်မက မခြွေဘူးလေ။ မထိဘူးပေါ့ကွယ်။

လစာထုတ်ပေးလို့တဲ့။ မောင်က ကျွန်မကို ပိုက်ဆံအပ်တယ်။ ကြည်နူးသလိုလိုဖြစ်သွားမိတာက တစ်ချိန်ကျရင် ကျွန်မက မောင့်အိမ်ရှင်မကြီးဆိုပြီးတော့ပါ။

ခုတော့ ဘာဆိုင်သေးလို့လဲကွယ်။ ကျွန်မ မောင့်ပိုက်ဆံကို မယူချင်ပါဘူး။

လက်ကလေးကိုင်တာလည်း မကြိုက်၊ ဖက်ထားရင်လည်းမကြိုက်၊ ခိုးနမ်းရင်လည်း နှုတ်ခမ်းစူ (တကယ်စူ)တတ်တဲ့ကျွန်မက မောင့်ပိုက်ဆံကျတော့မှ ကြိုက်လို့ဖြစ်မလားကွယ်။

ပြီးတော့ တကယ့်ကို ကျွန်မက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူ

၁၇၄ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ချင်သူပါ။ လက်ထပ်ပြီးမှပေါ့နော်။ မောင့်ပိုက်ဆံတွေနဲ့ အကုန်လုံး မုန့်ဝယ်စားပစ်လိုက်မယ်။ (ကျေနပ်ရဲ့လား)

အဲလို ပါးစပ်ကထုတ်ပြောတော့ မောင်က ရယ်လိုက်တာလေ။

“ခွေးမလေး၊ ငါလည်း ကလေးကိုမှ မုန့်ပေးကြိုက်တော့တာကိုး” တဲ့။

နောက်ဆုံး ကျွန်မက ငြင်းလွန်းမက ငြင်းတော့...

“တန်ရာတန်ရာပဲ အပ်မယ်၊ ရော့၊ မုန့်ဖို့” တဲ့။ ကလေးလေးလို ကျွန်မကို မုန့်ဖို့ပေးတယ်။ ကျွန်မ ယူရမှာလားဟု ဆုံးဖြတ်တယ်။ မေးတယ်။

“မယူရင် သတ်ပစ်မယ်” တဲ့။

ရုပ်ကြီးက တကယ်လုပ်မယ့်ရုပ်ကြီး။ ခေါင်းလေးပုရင်ဆတ်ခနဲဆွဲယူ ပြေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မက ပျော်လိုက်တာမောင်ရယ်။

မောင်မြေပျိုးခဲ့တဲ့ပန်းကလေးကို မောင်ပဲ စိုးမိုးတော့နော်။ ဖြူဖြူစင်စင်လေး။

၁၉၈၁၊ ဩဂုတ် ၅ ရက်

လုပ်ပြန်ပြီကွာ၊ မိုးကောင်းကင်ကြီးက ဆယ့်နှစ်ရာ

ကျောက်ဆန်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၇၅

အုပ်ဆိုင်း ညှို့မှိုင်းနေသလိုပဲ၊ မောင့်ပုံကြီးက ထုံထိုင်း ထူထဲနေပြန်တော့တယ်။

မနေတတ်ဘူး မောင်ရဲ့၊ မောင်ပြုံးရင် ကျွန်မလန့်ပြီး မောင်နိုးရင် ကျွန်မ ပမ်းတတ်တာ သိရဲ့ကွယ်။

“ကလေး၊ မောင်တို့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်” တဲ့။

အဲဒါ ဘာလဲ။ မောင် ဘာကိုပြောတာလဲ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မောင့်မိဘတွေက မိန်းမပေးစား၊ မောင်က ကျွန်မကို ထားပစ်ခဲ့။ အဲလိုလား... အဲလိုလားကွယ်။

ကလေးလေးနဲ့တူလို့ ချစ်တယ်။ ကလေးလေးလို ဖြူစင်လို့ ချစ်သတဲ့။

စကားဆိုတာ တရားမွေ့လို ‘သစ္စာ’ စစ်စစ်မှ မဟုတ်တာလေ။ ကျွန်မ တရားနဲ့ဖြေရတော့မပေါ့။

‘အချစ်ဆုံးရီသို့ မောင် ဆိုတဲ့ဓာတ်ပုံလေးထဲကလို ကျွန်မကို အဖြူစင်ဆုံး ပြုံးပြခဲ့ပါဦး မောင်ရယ်။

တင်ကြိုတွေးပြီးသားပါ။ တစ်နေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ။

ရာဇဝင်မှာ နတ်သမီးနဲ့ ကြိုက်ခဲ့ရတဲ့ ဘုရင်တရဖျားလို့ ကျွန်မလည်း ဖျားပြီပေါ့ကွယ်။

နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးကိုမှ ရူးလွင့်မျှော်မှန်း ကျွန်မလို့
အညကြပန်းတစ်ပွင့်က ချစ်ခဲ့ဖူးတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူမြည့်ချမ်းရမယ်
အဖြစ်ပါ။

မငိုဘဲနဲ့ ရွဲအိုင်လာတဲ့စမ်းရေငယ်မှာ မောင် ခြေဆေး
လိုက်ပါတော့။ အဖြူစင်ဆုံး နှလုံးသွေးနဲ့ စတေးပေးဆက်၊ အချစ်
ရွက်တွေ ပြတ်ကြွေခဲ့ပြီကောရယ်။

“မောင်တို့ ထွက်ပြေးကြမယ်၊ မောင့်မှာ ပညာနဲ့ ဘွဲ့နဲ့
အချစ် ထမင်းမငတ်စေရဘူး”

ကလေးဆန်လိုက်တာမောင်ရယ်၊ မောင်ကမှ တကယ်
ကလေးဆန်တာနော်။ ကျွန်မက ကလေးဆန်ပေမယ့် စိတ်က
လူကြီးပါ။

ပိုင်ရှင်မပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်မ မခိုးယူချင်ဘူး။ ရေအိုင်
ထဲက ကြာလေးတစ်ပွင့်လို အမြစ်က နှုတ်ယူ မချိုးဖြတ်ချင်ဘူး။

နို့ပါစေတော့ မောင်ရယ်၊ တတိယနှစ်တောင် မပြီးသေး
တဲ့ကျွန်မကလည်း ဖအေအိုကြီးနဲ့ညီမငယ်ရဲ့ပန်းတွေကို နင်းဖြတ်
ဆောင့်ခဲ့၊ သူတို့ရဲ့နှလုံးသည်းပွတ်တွေ မကွဲစေချင်ခဲ့ပါ။ နှလုံး
လမ်းရှာကြတာပေါ့နော်။

ဘယ်လိုမှခေါ်မရတော့ မောင် တစ်မျိုးစီစဉ်ပြန်တာပါ။

အဝေးမြို့တစ်မြို့ရဲ့ (သတင်းစာမှာကြော်ငြာတဲ့)ဆေးခန်းတစ်ခန်း
ကိုလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်။ ထွက်ခွာ။ မိဘတွေရဲ့ရင်မှ ခေတ္တတိမ်း
ရှောင်ပါမယ်တဲ့။ ကောင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်ပေါ့။ ကျွန်မအတွက်
တော့ စိတ်ချပါ။

နာမည်တစ်ခုသာ ကမ္ဘာ့ထိုးလို့ရမယ့် ကျွန်မရဲ့အချစ်
ကျောက်ချပ်မှာ မောင့်အမည်ကိုသာပဲ ရာဇဝင်ထွင်းခဲ့ပြီဆိုတဲ့
အကြောင်း။

၁၉၈၁၊ စက်တင်ဘာ ၁၂ ရက်

ချစ်သူနဲ့ဝေးသောရက်များမှာ ကောင်းကင်ဟာ မြစ်တစ်
စင်းကို သွန်းချခဲ့တယ်။

ကျွန်မရင်ပြင်တစ်ခုလုံး စိုစ်ရွှန်း အလွမ်းတွေနဲ့ ထွန်းပ
လို့ပေါ့အချစ်ရယ်။

ကြယ်ကလေးများတို့ မလှောင်မပြောင်လိုက်ကြပါနဲ့။

ကျားမ မဟုတ် ကြီးငယ်မရွေး၊ အချစ်နဲ့ထွေးရင် နွေးမြ
တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီဝသန္တခေါင်းတလားကြီးထဲ ခဏခဏလဲကျ
နေရတဲ့ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းရယ်။

တစ်လမှာ စာလေးတစ်စောင်တောင် မှန်မှန်ရေးမတ်

မရတဲ့အချစ်က သူ့မေမေ နီမိတ်ဖတ်ခဲ့သလိုများ အရပ်လေးဘစ်ရပ်ကို ဆော့ကစား လွင့်ပစ်ခဲ့ပြီလားကွယ်။

သံသယ မဝင်ချင်ပါဘူး။ နေရာသစ်မှာ အဆင်မပြေရဲ့လား။ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ၊ ချစ်သောသူနဲ့ကွေ့ကွင်းခြင်းဆင်းရဲတို့မှာ မောင် မနေတတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်ရင်ပြင်နဲ့ ကျွန်မငြင်းရက်တော့မှာလဲ။

ဖေဖေနဲ့ ညီမလေးတို့ကိုတော့ အတူခေါ်ထားဖို့ မောင်ခွင့်ပြုပေါ့နော်။ သြဂုတ်ထဲမှာ ရေးတဲ့စာလေးကိုပဲ အထပ်ထပ် (အလွတ်ရဲ့သားနဲ့) ဖတ်ရင်း အလွမ်းလည်း ပြေနိုင်ပါဘူးကွယ်။ လဝက် ကျိုးတော့မယ်...

ခက်ပဲခက်ရချည်ရဲ့ကွယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ တစ်ယောက်တည်းမွေးဖွားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား ဘဝရယ်။

၁၉၈၁၊ အောက်တိုဘာ ၈ ရက်

စာမေးပွဲတွေ ပြီးခဲ့ပြီ။ မနက်ဖြန် ကျွန်မတို့ ပြန်ရတော့မယ်။ စက်တင်ဘာတစ်လလုံးလုံး စာမျှော်ရင်းနဲ့ အောက်တိုဘာကို ဆက်ခဲ့တယ်။

ဘယ်သို့ပဲ တရားနဲ့ဖြေဖြေ ကြယ်ကလေးတွေကို ကျွန်မ

ငေးတတ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို ဘာလို့ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ရတာလဲ အချစ်ရယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပြီးစလွယ်စကားတစ်ခွန်းဟာ ကြယ်မူနီလေးတစ်ပွင့်လောက်ပဲ ရွှန်းမြ၊ မုသာဝါဒတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီး မီးလောင်ပြာကျသွားတော့မလား။

မုန်းလို့မရပါဘူး၊ ကျွန်မ...

မောင့်ကိုချစ်တာ မုန်းဖို့မှမဟုတ်ဘဲကွယ်...

အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်ရွှန်းမွန်းကျပ် ကျွန်မရင်ပြင် မွန်းညစ်လှပါပြီ အချစ်ရယ်။ မောင့်အဆိပ်တွေ မောင်ပဲဖြည့်ရစ်လှည့်ပါတော့။

အဆောင်မှာ လူမရှိတော့သလောက်ပဲ။ ကားနဲ့ကြိုပို့ကြတယ်။ နီးရာသူငယ်ချင်းများဆီမှာ (ဘူတာနဲ့နီးရာ၊ ကားဂိတ်နဲ့နီးရာ)တို့မှာ အိပ်ကြမယ်။ တချို့လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နှုတ်ဆက် လည်ပတ်ကြဖို့ပေါ့။

“မသဇင်ရီ၊ ဧည့်သည်” တဲ့။

လာပြန်ပြီ။ မောင်မရှိကတည်းက မကြားရတဲ့ ကျွန်မ

အကြားအာရုံတွေ ဝေဝါးယောင်ရမ်းနေတာလား။

သို့ပေမယ့် မောင့်ကို ကျွန်မ မျှော်လင့်ချင်သေးရဲ့ကွယ်။

၁၈၀ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လေးတိလေးကန်နဲ့ နီးပါး မနည်းတွားသွားခဲ့ရတာ အချစ်ကြောင့် ကျွန်မ လောင်ကျွမ်းခဲ့ရပြီးမို့ပါ။

“ဟင်!”

မောင့်ကိုတွေ့တယ်။ ညှိုးနွမ်းပြီး ပန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုခွန်အားမှ တက်မလာတော့ဘူး။ လေကူးဦးက ဒေလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျွန်မ လဲကျသွားခဲ့ရတယ်။

ကံကောင်းတာက မောင် အပြေးလေး တက်လာတာရယ်။ ကျွန်မကလည်း (ရှပ်ရှင်ထဲကလို) ဒေလိမ့်ဒေလိမ့်နဲ့ အောက်ရောက်အောင် မျောကျမသွားတာပါပဲ။

ကျဲပါး ခြောက်သွေ့လှတဲ့ အဆောင်ညှော်ခန်းထဲမှာ မိမိကောင်းကင်က မြစ်တစ်စင်းနဲ့ ကျွန်မပါးပြင်ရဲ့မြစ်တစ်စင်းတို့ ပေါင်းဆုံ စုယှက်သွားခဲ့တယ်။

တင်းကျပ် ဖက်ရင် ဖက်ပါတော့။ မရုန်းနိုင် မလွန်နိုင် ပျော့ခွေပုံကျသွားတဲ့ အဝတ်ပုံလေးတစ်ခုလို မောင့်လက်ကြားမှာ ကျွန်မ ပိညပ်သွားခဲ့တော့တယ်။

“မောင် လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်၊ ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်မရဲ့ ဟင့်အင်းက ဘာလဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း

ကျောက်ဆစ်နုတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၈၁

မသိချင်တော့။ လိုက်ပို့မှာကို ငြင်းတာလား။ မပြန်ချင်လို့ ငြင်းတာလား။ ကျွန်မ မပြန်ချင်တော့လို့လား။ ခက်ပြီ။

ဘာစကားမှမဆိုဘဲ သူ့ကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေပေမယ့် မျက်ရည်မြစ်က အလုံးအရင်းနှင့်။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုကလေး တစ်ရုပ်လို ငေးကြည့် ဆွတ်ပျံ့ ကျွန်မရင်ခုန်သံတွေ ရပ်တန့်သွားပြီလားကွယ်။

အချစ်ရယ်၊ နာရီပေါင်းများစွာ ဝေးကွာ ကြေကွဲ ဒီရင်ထဲမှာ မီးတောင်တစ်ခုလို လှည့်ပျက် ပတ်ကြွနေရပေမယ့် ကျွန်မ အသွင်က အေးစက်စက်ရယ်။

ခံစားမှုတွေ များဟုန်နေတဲ့အခါ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပျောက်ဆုံး တကယ့်ကို ကျွန်မ ရှေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတော့တာ အမှန်။

ထုံးစံအတိုင်း မောင်ကတော့ ကျွန်မကို ရှင်းချက်မပေး၊ ထုချေလွှာ မတင်။

မျက်နှာတော်မြင်ကတည်းက အပြစ်ကို အချစ်နဲ့ တရားသေလွှတ်လိုသူကြီးလည်း ဆန်းစစ်ရမှန်းမသိ။ မေးမြန်းရမှန်းမသိ။

“မောင့်ကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလားဟင်”

မောင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကွယ်။ ကျွန်မက ခပ်တုံးတုံးရယ်။ ရေးတေးတေး သဘောပေါက်ပေမယ့် အဲလိုမျိုးလည်း နှုတ်မဆက်ချင်။

“အခု နှုတ်ဆက်ပေါ့ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ် မနက်ကျ”

မောင့်ရဲ့ ပိန်ချိုင့်ပါးလျနေတဲ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်လားတံလျှပ်လား။ လက်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့တာတော့ အမှန်။ ပိန်ချိုးသွားသည့်မောင့်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲ ဘယ်သို့မှမကောင်း။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်မကိုလွမ်းလို့လို့ ဖြေစမ်းပါ မောင်ရယ်။ ကြေကြေကွဲကွဲလေး ဆွေးမြေ့ချင်လို့ပါ။

သို့ပေမယ့် မမေးရဲ။ အဖြေတွေ လွဲနေမှာစိုးလို့ဖြစ်၏။

“မောင်အရမ်းလွမ်းတယ် အချစ်ရယ်။ မောင့်စိတ်တွေ လေလှတယ်။ အလွမ်းနဲ့နှစ်ပြီး စစ်တိုက်နေရတဲ့မောင့်ကို အနည်းငယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကြင်နာဖေးမပါဦးကွယ်။ မောင့်အိမ်က မိန်းမမယူချင်ရင် (သူတို့ပေးစားသောမိန်းမ) မောင့်ဘကြီးရှိတဲ့ အင်္ဂလန်ကို အလုပ်သွားလုပ်ရမယ်တဲ့”

“ရှင်!”

မောင့်ကိုချစ်မိကတည်းက တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ဖြစ်

တည်ပြောင်းလဲနေရတဲ့စိတ်တို့ ထပ်မံလှုပ်ရှားနိုင်သေးသည်ကို ကျွန်မ အံ့သြမိပြန်တယ်။

“မောင်တို့ခွဲရပြီပေါ့ကွယ်၊ မောင် အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီ။ ဟိုမှာ နေရတာ အဆင်မပြေဘူး။ ငှက်ဖျားပဲ ရလာတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ မင်းသတ္တိရှိရင် ခု ခိုးပြေးချင်တယ်။ မသွားတော့ဘူးပေါ့”

ပြောနေတဲ့မောင်ကလည်း အားမရှိ။

ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြပါစို့။

တသွင်သွင်မျက်ရည်စများနဲ့ တုန်ရှိုက်၊ ကျွန်မ အံ့သြ

လိုက်တာ။ ထိန်းလို့မရတော့ဘူးလား ညည်း...

အရှက်မရှိတော့ဘူးလား ညည်း...

ကျွန်မကို မထိပါနဲ့ မောင်ရယ်...

ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြပါစို့...

အဆောင်ညှော်ခန်းရဲ့ထောင့်ကွေးလေးမှာ မောင်က ပျော့

ခွေ ပုံကျ။

ကျွန်မက မတ်တပ်ရပ်ရင်း နံရံကိုဖက်တွယ် ကပ်ငို။

မခိုင်ချင်ဘူး အချစ်ရယ်၊ မင်းရဲ့ရင်ခွင်မှာ။ ကျွန်မအဖို့

ခွဲကြပါစို့၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။

“မနက်ကားက လေးနာရီလား”

“ဟုတ်”

“ကိုယ်လာကြိုမယ်၊ သုံးနာရီလောက်ပေါ့”

“ဟုတ်”

၁၉၈၁၊ အောက်တိုဘာ ၉ ရက်

ချစ်သူခွေပျိုးတဲ့ပန်းကလေးဟာ ချစ်သူ့လက်ကြောင့်
ပဲ ကြေမွ ကြွေကျိုးခဲ့ရပြီလား။

ကျွန်မအပါးမှာ ဖက်တွယ်မှီအုံနေသော မောင့်ကိုကြည့်
ရင်း ကျွန်မရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ယူကြိုးမရ။

ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်။ မောင်တို့အချစ်က ဘာ
လဲကွယ်။ သူကတော့ ထွေးပိုက် မွေးရှိက် ပြုံးလိုက် ပျော်ရီ။

မနက်စောစောက သုံးနာရီမထိုးခင်မှာပဲ အမိုးပွင့်ကား
လေးတစ်စီးနဲ့ မောင်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မရဲ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေ
ကို သိမ်းချပေးတယ်။ ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးက ရှေ့က။
ကျွန်မနဲ့မောင်က နောက်က။

တည်ငြိမ်နေတဲ့မောင့်ကိုကြည့်ရင်း မောင်များ ကျွန်မ

ကို စိတ်ကောက်နေသလားလို့ အကဲခတ်ရတာအမော။ နောက်
တော့ မောင် အဖျားတုန်တက်လာတယ်။ ဟိုမြို့ကနေ မောင်
ငှက်ဖျားရလာတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး မောင်ရယ်။ ဆေး
ပတ်မလည်သေးလို့လား။ အသေအချာမကုရသေးလို့လား။

တခိုက်ခိုက်တုန်နေတဲ့မောင့်ကို ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိ
စဉ်မှာပဲ မိုးက ရွာချလာပြန်တယ်။

ပသန်နှောင်းမိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲပါ။ မိုးနဲ့ရွာသိုး အစိုး
မရတဲ့။ ဘာလို့များ အမိုးဖွင့်ကားကြီး ငှားခဲ့ရတာလဲကွယ်။

ကားလေတိုးတာနဲ့ မိုးရွာတာနဲ့ နေမကောင်းတဲ့မောင်
တင်မက၊ ကျွန်မပါ ဖျားချင်လာတော့တယ်။

“ဆရာလေးတို့ တစ်အိမ်အိမ်မှာ အဝတ်လဲပါလား။ မိုး
တိတ်ပြီ။ သူငယ်ချင်းလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

ကားသမားကြီးရဲ့စကားကြောင့် မောင်က နေရာတစ်ခု
ကို ရွတ်ပြတယ်။ ကားနဲ့ပြန်ရမယ့်ကျွန်မအတွက်လည်း အဝတ်
အစားလဲဖို့ လိုတာကိုး။

မနက်စောစောကြီး သူများအိမ်မှာ အားနာလိုက်တာ။
မောင့်သူငယ်ချင်း လင်မယားက ဖော်ရွေစွာပဲ ဆီးကြိုပြီး အဝတ်
အစားထုတ်ပေးတယ်။

ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်ယူလဲ၊ မောင်က တဟင်းဟင်းနဲ့ အဖျားတုန်တက်။ ဒီကြားထဲက လိုက်ပို့ဖို့ ပြင်ပါသေးရဲ့။

နောက်တော့ မောင့်သူငယ်ချင်းက ဆေးတိုက်၊ အိပ်ကျန်ခဲ့ဖို့ပြောပြီး ကျွန်မက ပြန်ရမယ်ပေါ့။

အဖျားတက်ရင်း ကြားထဲက ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေတဲ့ မောင့်မျက်ဝန်းမှာ ဆွေးရိညိုမှိုင်းနေအောင် ဘာဓာတ်တွေ ပျော်ဝင်နေသလဲကွယ်။

မျက်ရည်စက်တွေလား။ စကားမဆိုဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီ။

တိတ်လိုက်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုနေရတော့မှာလဲ။ ဗျားများ ပူဆိုက်သောရင်ဖြင့် စိတ်တွေ ခွဲဟဖြစ်နေဆဲ...

“နက်ဖြန်မှ ပြန်ပါတော့ သဇင်ရီရယ်၊ ကောင်ကြီး သနားပါတယ်”တဲ့။

ဪ... သူတို့ ကျွန်မကို သိကြသတဲ့လား။ ကျွန်မ အကြောင်းတွေ ပြောထားကြတယ်ပေါ့။ ကျွန်မ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ မောင်ရယ်။

အခန်းထဲမှာ အသံတိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် မောင်ငိုနေသလား။ ကျွန်မတို့ ခွဲရတော့မယ်။ မောင်က အင်္ဂလန်၊ ကျွန်မက မြန်မာပြည်။

ဘယ်တော့ဆုံတွေ့ကြရဦးမှာလဲ။ ဝေးကွာခြင်းဆိုတာ အထက်ဆုံးဓားတစ်ချောင်းထက် မြည့်တယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မအသည်းတွေ ကြေမှုန့် ညက်ရှ။

ခေါင်းလေးတစ်ချက်အညိတ်မှာ ကျွန်မဘဝ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။

တင်ကြိုကြစည်မှုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သို့ပေမယ့် ချိန်ကိုက်ဗုံးကို စနက်တံ မီးရှို့မိသူက ကျွန်မဖြစ်ခဲ့တယ်။

မောင်ဝင်သွားတဲ့အခန်းလေးကို ချောင်းကြည့်၊ မျက်ရည်နဲ့မြည့်တဲ့ သေအရက်ကို သောက်သုံးမိစေတာ ကျွန်မကြောင့်လား။

ကြေကွဲညှိုးချိုးနေတဲ့ ချစ်သူအနားကို တိုးကပ်၊ ကျွန်မ စိတ်ကူးတာက နည်းနည်းပါးပါးချော့မော့မလို့ပါ။

၁၉၈၁ အောက်တိုဘာ ၁၁ ရက်

အဲဒီအိမ်မှာ သောင်တင်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတော့ မျက်ရည်မြစ်မှာ နစ်ပြီး အိပ်ပြန်ချင်လို့လည်းမရ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ မနက်အစောကြီးက မောင်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မနက်ရှစ်နာရီလောက်ကျတော့ ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ မောင့်မေမေ ရောက်လာခဲ့တယ်။

သူက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။

“ကောင်မလေး ငါပြောခဲ့သားပဲ သားဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ အရပ်ကလေးတွေကို ဆော့ကစားလွှင့်ပစ်တတ်တယ်လို့။ ရော့... ဒီပိုက်ဆံကိုယူ နည်းတယ်များတယ် မတွက်နဲ့။ သမီးချင်းစာနာလို့ပေးတာ” တဲ့။

ပွဲက လှလှပပလေး ပြီးဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူက အပြောကောင်းသလို အိုက်တင်ကောင်းသလို ကျွန်မကလည်း ခြေသလုံးဖက်ရမှာ မေ့နေပါတယ်။

သူ့ကားထွက်သွားပြီး အတန်ကြာသည်အထိ ကျွန်မက ငုတ်တုပ်ကြီး မေ့လျော့နေမိပြီ။

ကျွန်မသတိရတော့ အိမ်ရှင်လင်မယားက ကျွန်မကို စိတ်မကောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေကြပါတယ်။ လူကြီးလူကောင်းတွေပါပဲ။ သနားသင့်သူကို သနားတတ်တာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ မဟုတ်လား။

“မောင် ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့နော်”

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြပါဘူး။ တကယ့်အရပ်ကြီးတွေလို တုံ့လိုက်တာပေါ့။

“ဒီပိုက်ဆံတွေ ရွှေတိဂုံဘုရားကို လှူပေးပါနော်။ ကွယ်လွန်သူ သင်္ဇင်ရီကောင်းမှုလို့”

“ဟင်!”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ ကျွန်မကလည်း ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မရယ်သံက နည်းနည်း အက်သံ လိုဏ်သံ ပါနေတာတော့ ကျွန်မလည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသေဆုံးသွားပြီ။ သင်္ဇင်ရီ သေဆုံးသွားပြီ”

နောက်တော့ အိမ်ရှင်လင်မယားရဲ့အကူအညီနဲ့ ကျွန်မ မြို့ပြန်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ခရီးလမ်းဆုံးဟာ မိဘအိမ်ပဲမဟုတ်လား။

• ၁၉၈၁၊ အောက်တိုဘာ ၃၁ ရက်

ညီမလေးနဲ့အတူ စက်ကို ဇောက်ချချုပ်တယ်။ စီးပွားရေးပြေလည်လာပါတယ်။ အဖေ့ကို အိမ်ဦးခန်းမှာထား။ ကျန်မ

၁၉၀ □ ကြယ်စင်မျှဝေ

တို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးသွားကြတယ်။

အပုပ်နံ့ကတော့ ထွက်စပြုပါပြီ။ ပန်းသတင်းသာ လေ
ညင်းမဆောင် ရှိရမယ်။ လူသတင်းကတော့ လူချင်းဆောင်မြဲ
မဟုတ်လား။

ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလာတော့တဲ့မောင့်ကို ကျွန်မ
သတိမရချင်တော့ဘူး။

“အချစ်ဆုံး ရီသို့” တဲ့။

ဘာလဲ၊ သူတို့အချစ်က ဘာလဲ၊ သွားစမ်းပါ။ ကိလေ
သာတွေ၊ ရမ္မက်တွေကိုများ အချစ်တဲ့။

ကျွန်မ သူ့ကို မုန်းလိုက်ရမှာလား။ လွမ်းစရာရှိရင် နာ
စရာနဲ့ ဖြေရမယ်တဲ့။ အဖေရယ်... ကျွန်မ မပျော်နိုင်တော့တာ
ခွင့်လွှတ်ပါ။

၁၉၈၁၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၈ ရက်

သူများတွေ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်မ စိတ်
ညစ်နေတယ်။ ညီမလေးက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး။ ကျွန်မ
ဘယ်လိုကျောင်းဆက်တက်မလဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒွိဟဖြစ်နေ
တယ်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလား။

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၉၁

ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူးဆိုလို့ အဖေကတော့ ခါး
ခါးသီးသီးဖြစ်နေတယ်။ သမီးဘာလုပ်ရမလဲ အဖေရယ်။ ငယ်
စဉ်ကတည်းက မအေမရှိလို့ ဒီအဖေပဲ ဖအေ၊ မအေအဖြစ်
တစ်ပေါင်းတည်းအားကိုး။

သမီးအကျိုးနည်းပြ အဖေရဲ့။ သမီးသေချင်တယ်။ အို
ကြီးအိုမ အဖေမျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ။ ဘယ်လိုကြည့်
ရက်မလဲ။ သေပစ်လိုက်ရမလား။ သမီးသေသွားရင် အေးမလား။
ကျွန်မသေသွားရင် အေးရောပေါ့။

စိတ်ကြောင့် ပိန်ချုံးလာတဲ့ကျွန်မဟာ အရာရာဝေခွဲမရ၊
ညီမလေးကလည်း နေမကောင်း။ ကျွန်မ ပြုစုရဦးမှာပေါ့။ အဖေ
နဲ့ညီမလေးကို။

၁၉၈၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၈ ရက်

ကျွန်မဦးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တယ်။
ပွင့်ဖတ်တွေဟာ အဆိပ်ပဲ။ ပွင့်ချပ်တွေဟာ အဆိပ်ပဲ။
ဒီပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ်တွေကြောင့် ပန်းဟာ အခါခါသေဆုံးခဲ့ရတယ်။
သူတစ်ပါးရဲ့လက်မှာ ခြေမှာ ကြေမှုကြရတယ်။ ကျွန်မ
လှတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ချစ်သူယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်

၁၉၂ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကပါတ်တော်ကို သစ္စာ(ထာဝရသစ္စာ) တရားရယ်လို့ ယုံမှားမိတဲ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားတွေ ကို အဆိပ်လူးမြားနဲ့ ထိုးဖောက် သွေးစိမ်းတောက်တောက် ယို စူးစေခဲ့ပြီ။

ပိန်ချုံးပြားချပ်နေတဲ့နှလုံးသားမှာ အမုန်းလေးနည်းနည်း ပေးမယ့်အစား ကမ္ဘာလောကရဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့မြိုက်ခြင်းဒဏ်တွေကို ခံနိုင်ဖို့ ဥပေက္ခာတရားတွေပဲ ကျွန်မကို ပေးသနားကြစမ်းပါ။

၁၉၈၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်

အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် တရုတ်အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတဲ့ စက် ချုပ်ခဲ့ရတဲ့ညီမလေးဟာ သနားစရာကောင်းအောင် ပိန်ချုံးချိနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မက ပြန်ပြီးပြုစုရမှာပေါ့။

ငုံးဆူ လူမသိ၊ အပူတွေနဲ့မြည့်နေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်အပူက တစ်မျိုး၊ မိသားစုအပူက တစ်မျိုး၊ ကျွန်မသေချင် လှပါပြီ။ ထွက်ပြေးချင်လှပါပြီ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ရက်ဘူး။ မကျန်းမာတဲ့အခါနဲ့ ညီမကို ထားပြီး ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ ကျွန်မ က သွားရက်မှာလဲ။

ကျောက်ဆန်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၉၃

အပြစ်တွေ ပုံချတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကမ္ဘာလောက က ကျွန်မကို ဒီလိုပဲဖြစ်စေချင်တာလား။

ကုဋေသိက္ခာနဲ့ နေခဲ့တာတောင်မှ ဖြူစင်ခဲ့တာတောင်မှ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရဲ့ဘဝဟာ ယဲ့ယဲ့လေးပါလား။ ပွင့်ဖတ်ပွင့် ချပ်ကို ပျားပိတုန်းတို့ ဝဲမှာ စားမှာစိုးလို့ အစွမ်းကုန်ဂရုစိုက်ရှိနေ တော့လည်း သစ်ခုတ်သမားက ပင်စည်ရင်းမှ ခုတ်ချ။

ကျွန်မ ရှင်ကိုမုန်းတယ် ချစ်သူ။ အောင်သေအောင်သား စားပြီး ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို ရှင် နှုတ်ခမ်းနားပါးနား လျက်နေ သလား။ ကျွန်မလိပ်စာကို ရှင်သိသားနဲ့။

၁၉၈၂၊ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်

စက်ချုပ်နေရင်းနဲ့ ကျွန်မ မူးလဲခဲ့တယ်။ ကျွန်မ နီးထ တော့ ကျွန်မအနားမှာ အိမ်နီးနားချင်း ဒေါ်ကြီးနဲ့ သားဖွားဆရာမ နဲ့၊ ညီမလေးနဲ့ ပြီးတော့ အဖေ။

ကျွန်မအစိုးရိမ်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်လာပြီပေါ့။ ကြေကွဲမျက်နှာနဲ့ ငေးရီဆွေးမှုန်နေတဲ့အဖေမျက်နှာဟာ ကျွန်မကို အခါခါပစ်ချင်လောက်အောင် ဒဏ်ခတ်နေပါတော့ တယ်။

ကျွန်မ မျက်ရည်မကျတော့ပါဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲက စိမ်း
ချောင်းလေး ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တည်းက။

ကျွန်မအသက်ရှင်နေတာ အပေ့ညီမလေးမို့လို့ဆိုရ
ကမ္ဘာလောကက အုံးအုံးလန်အောင် ရယ်မှာလား။

ညီမလေးမျက်နှာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ သူ့အထင်ကြီး
တဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ဟာ တက်မပါ ရွက်မပါနဲ့ အခွံချည်းဆီ
နေတဲ့ လှေတစ်စင်းမှန်း သိသွားတော့ ခမျာ ဘယ်လောက်အာ
ငယ်သွားရှာမလဲ။

အိမ်နီးချင်းအဒေါ်ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်နေတယ်
သူ့ပြုံးပြုံးကြီးထဲမှာ ဘာသာဗေဒစကားတွေအစုံနဲ့။

ကျွန်မ ဘာတွေရွေးချယ်ရမလဲ။ ဘယ်လမ်းကိုလျှောက်
ရမလဲ။ အရှက်နဲ့လူလုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် အသက်တွေအတွက်
ကျွန်မ လူလုပ်ရဦးမယ်။

မှားခဲ့ဖူးတဲ့အရာအတွက် ကမ္ဘာလောကရဲ့ ပြက်ရယ်
ချက်ကို ကျွန်မ ခါးစည်းခံရဦးမယ်။

၁၉၈၂၊ မတ်လ ၂၆ ရက်

သူငယ်ချင်းတစ်ချို့က ပြောကြတယ်။ သူ့ဆီသွား
တော့ အသနားခံဖို့၊ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့

ကို အသနားခံရုံနဲ့ စာနာ သနားတတ်ပါသလား။

ကိုက်ဖြဝါးမျိုချပြီးတဲ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ဟာ သူစားခဲ့
တဲ့အသွေးအသားကို ဘယ်တုန်းကများ ပြန်လှည့်ကြည့်ခဲ့ဖူးလို့
လဲ။

ကျားသနား နွားကတော့ အစားခံခဲ့ရပြီးပြီ။ တဖြည်း
ဖြည်းနေကောင်းလာတဲ့ကျွန်မဟာ ဘယ်နည်းလမ်းကိုမှ အသုံး
မချဖြစ်တော့ပါဘူး။ ရှင်ကွဲသေကွဲ ဘယ်လိုအခွဲနဲ့မှ ကွဲမသွားပါ
နဲ့သမီးရယ် တဲ့။

အိမ်ဝိုင်းလေးထဲမှာပဲ တရားစာပေ တကုပ်ကုပ်နဲ့ ဇာတ်
မြှုပ်နေရရှာတဲ့အဖေအတွက် အပျိုလေးတန်ခိုး ခေါင်းမတ်မတ်
မဖော်ရဲခဲ့တဲ့ညီမလေးအတွက် ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြိမ်တစ်
ရာ တစ်ထောင်လောက် သတိပစ်နေမိတော့တယ်။

၁၉၈၂၊ မေလ ၁၂ ရက်

အကုသိုလ်များ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ဝန် ကိုယ် ဂရုမစိုက်၊ သေလည်း အေးရော
စိတ်နဲ့ အလုပ်ချည်း တရစပ်လျှောက်လုပ်နေပေမယ့် အရှက်တကွဲ
ဖြစ်ချင်တော့ မွေးတဲ့ကလေးခုနစ်လနဲ့ အဖတ်တင်။

ကျွန်မ သမီးလေးမွေးတယ်။ မိဘမေတ္တာ ဘာညာနား မလည်ဘူး။ သိတာရေကြည်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါး လေးဟာ ကျွန်မကို ငါးမျိုးမယ့်အဆိပ်ပဲ။

စိတ်မချမ်းမသာ။ တပိန်ပိန်တလိမ်လိမ်နဲ့ ကျွန်မမှာ မထွက်တော့ဘူး။ ဆိတ်ဝယ်ပြီး ဆိတ်နို့တိုက်ဖို့ပဲ စိစဉ်ခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆိတ်ကလည်း အလွယ်တကူဝယ်မရ။ နို့ဆာ လို့ တပြိုင်နက်တည်း နီတာရဲလေးကိုကြည့်ရင်း နောက်ဆုံး မထွက် တဲ့နို့ကိုပဲ ရင်ဆာပြေ တိုက်လိုက်တော့...

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထသွား ခဲ့တယ်။ အကြောပေါင်းတစ်ထောင် ကြည်လင်စိမ့်အေး ကျွန်မ ရဲ့နှလုံးသွေးတွေ နွေးထွေးလှည့်ပတ်။ အို...

တပြတ်ပြတ်နဲ့ သမီးလေးက ကျွန်မနို့ကို အားရပါးရ ပါလို့။ သနားစရာ ကံဆိုးမလေး။ စိတ် ကတောက်ကတက်ဖြစ် တဲ့မိခင်ဆီမှာမှ လူလာဖြစ်။ ကျွန်မ ဘာစိတ်ညစ်နေရတာလဲ သမီးအတွက်။ ကျွန်မကောင်ခတ်တဲ့ကြားက မြေစာနွယ်လေး ဟာ သမီးလား။

ပထမတော့ ကိုယ့်တံတွေး ကိုယ်မျိုးချနေရရာတဲ့ အ နီနီလေးဟာ နောက် စိမ်းနွေးပြာဆင်း။ ကျွန်မရဲ့နို့ရေတွင်းတွေ

ပွင့်လန်း စိုရွှန်းလာလို့ မနိုင်မနင်း ပက်လက်လေးတောင် လန် လို့။ သမီးမျက်နှာလေးမှာ အပြုံးစလေးတွေက ဂူးဂူးဝါးဝါး။

အဆင်ပြေသွားပြီ။ ကျွန်မ သမီးကိုချစ်တယ်။ မျိုးချလှ မတတ်။

၁၉၈၂၊ ဇွန်လ ၁၄ ရက်

တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီညှိုးနွမ်း ပန်းရော်နေတဲ့အဖေဟာ မြေးလေး ရလာတော့လည်း တိတ်ဆိတ်တဲ့အသံများနဲ့ ချိုးထိန်း ကျောင်း။ သမီးကို ဘဝကသိုလ်မကောင်းခဲ့ကြဘူးနော်။

အပျိုဖော်ဝင်စကတည်းက ပန်းလေးတစ်ပင်လို မိမိကိုယ် မိမိ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာလူကြမ်းရဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဓားတစ် ချက်အဝင့်မှာ သမီးရဲ့အူတွေ ပွင့်ထွက်ခဲ့ရတယ်။

သမီး အသည်းနာတာကတော့ သမီးရဲ့အမှားဟာ မိသား စုကိုပါ ကြေကွဲ ရင်စည်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင်စီးပွင့်စေခဲ့လို့ပါပဲ။

ကာယကံရှင် မိန်းမမိုက်က အသေချ်ယျ ငရဲတစ်ကပ် လုံး လည်စင်းဝေးဆပ် မီးတံလျှပ်မှာ မှုန်မှုန်ကြွေလိုက်ချင်ပေမယ့် ဇာတ်ညွှန်းခွဲရာ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်မှာ အဖေတို့လည်း နေ့သရုပ်နဲ့ ကြွေရုပ် ခြွေရီခဲ့ကြရတယ်နော်။

၁၉၈ □ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ်၊ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ကြပါ။

မနက်က ဈေးသွားတယ်။ လပေါင်းများစွာရဲ့ ပထမဆုံး ဈေးသို့ထွက်ခြင်းပါပဲ။ အုန်းလက်ချွန်မျက်လုံးတွေနဲ့ ခွေးသေ ကောင် ဆွဲထားတဲ့မာရ်နတ်ကို ကြည့်သလိုမျိုး ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ တယ်။ အားမနာ ပါးမနာ။

ဘယ်လောက်ပဲ ခွန်အားတွေ တင်းတင်း၊ ကျွန်မ မြေ ကြီးတွင်းခေါင်းထဲ ဝင်အောင်းလိုက်ချင်မိပြီအဖေရယ်။ လောက ကြီးက ရက်စက်လွန်းလှပါတယ်။

နိုင်ငံခြားသွားမယ့်ချစ်သူကို ခေါင်းတစ်ချက် ဝှေ့မိလိုက် တာနဲ့ အရာအားလုံးဟာ ဆူညံပေါက်ကွဲ။

ဆူးနဲ့ဖက်ပုံပြင်က ရိုးစင်းလွန်းလှပါတယ်။

မြေဆိုးတစ်ကောင်နဲ့ ဦးခေါင်းကို တိုးဝှေ့နှမ်းရှိုက်မိတဲ့ မိန်းမဟာ ဘဝပျက်ကြွေ၊ ထောင်းထောင်းမြေခရံပဲ ရှိတော့မယ့် တစ်စပြင်ထဲ။

၁၉၈၃၊ ဩဂုတ် ၈ ရက်

ဒိုင်ယာရီတွေ မရေးချင်တော့ဘူး။

ရဲရဲစွေးနေတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်ချေနင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၁၉၉

ကျွန်မ ယာခင်းထဲမှာ အသားတစ်တွေ ပဲ့ကျ။

ပုံမှန်လည်ပတ်နေကြတဲ့ ကမ္ဘာလောကရဲ့ စက်ယန္တရား မှာ သိပ်ပြီးကြေကွဲ ညှိုးချိုးနေရှာတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက် ရှိ ရော ရှိသင့်ပါသေးသလား။

ဘယ်လိုဖြေဖြေ မပြောနိုင်တော့တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ် ပုဒ်မှာ ကျွန်မ သူ့ကိုရော တကယ်မှန်းမေ့နိုင်ခဲ့လို့လား။ သူ့သတင်း တွေ ကြားနေရတယ်။ လက်ထပ်လိုက်ပြီတဲ့။ ကောင်းတာပေါ့ လေ။ လုပ်ပေါ့။

ဘာမှမထူးခြားတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ထက်စာရင် ကမ္ဘာလောက က အားလုံးလှပနေမှာပါ။ ထူးပြီး မကြေကွဲနိုင်တော့ဘူး။

အရူးမီးဝိုင်းပုံစံမျိုးနဲ့ သမီးကလေးကို ပိုက်ထွေးနှိတ်က်၊ ဟင်! ကျွန်မသတင်းတွေရော သူ့ဆီမရောက်ဘူးလား။ သူ မကြား နိုင်ဘူးလား။

လေပြည်ညင်းတို့ရယ်၊ ဒီလိုတော့ မကျီစယ်လိုက်ကြ ပါနဲ့။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ မြား ဆိပ်တွေနဲ့ 'အတိတ်မေ့ရေအိုင်' အစပ်မှာ သေငယ်ဇောနဲ့ ညှိုးလှုပ် ကြေရီနေခဲ့ပြီဆိုတာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၉၈၄ အောက်တိုဘာ ၁၂ ရက်

သမီးလေးဖို့တဲ့။ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးနဲ့ တောင်းပန်စာ တစ်စောင် ရောက်လာတယ်။

လွှတ်လိုက်တဲ့လူကြိုက် တအံ့တကြည့်ရင်း ကျွန်မ ငြင်းဆိုသွေးပျက်ခဲ့ရတာ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့တဲ့ ရေမြွေတစ် ကောင်ရဲ့ သွေးရှူးသွေးတန်းကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်ရပါဘူး။

ရိုပါစေတော့ရှင်ရယ်၊ ထောင်းထောင်းမွှအောင် နင်းခြေ ရက်စက်ပြီးမှ။

အဖြူနဲ့အမုန်း၊ ကြင်နာခြင်းနဲ့ ရက်စက်ခြင်း၊ သဟဇာတ တွေ မငြင်းသက်တဲ့ပွဲမှာ ရိုပါစေတော့ရှင်။

“ပြန်ယူသွားပါ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး။ ဘဝ ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေပေါ့။ ကျွန်မ လည်စင်းပေးဆပ်ခဲ့ပါရဲ့။ စူဠသုဘဒ္ဒါနဲ့ မင်းဆန္ဒနဲ့လိုတော့ ရာဇဝင်ကျော်စရာ မရှိပါဘူး။

ကလေးဆန်ပေမယ့် နုလုံးသားပြည့်ဝတဲ့ကျွန်မက အရာ အားလုံးကို ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်ပါကြောင်း။

၁၉၈၄ နိုဝင်ဘာ ၅ ရက်

သူ နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားပြီတဲ့။ မိန်းမနဲ့သမီးလေးက

သူမရဲ့မေမေအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်တဲ့။ နိုင်ငံတော်က စေလွှတ်တဲ့ ပညာသင်ခရီးမို့ သူ့အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူလိုက်ပါရဲ့။

သမီးမျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်း သူ့ နှာတံတွေ ရောစပ် ထင်းလင်းပုံများ။

အမုန်ဆို မုန်းလိုက်ရမှာမဟုတ်လား။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကမ္ဘာ တစ်ခြားအထိ ဝေးကွာ လွှင့်စူး အမုန်းတွေနဲ့ တူးခါးနေအောင် ရွက်လွှင့်လိုက်ရမှာလေ။

ကျွန်မရင်ထဲက စူးအောင်လှတယ်အချစ်ရယ်။ ကျွန်မ သေတော့မှာလား။ ငယ်နုလှတဲ့မိန်းမသားတစ်ယောက်ဟာ တိုက် ပွဲတစ်ခါ ရှုံးနိမ့်တပ်ပျက်ခဲ့ရုံနဲ့ ခံစားရတဲ့သောကဒုက္ခတွေက မချို မဆန်ပါလား ကမ္ဘာလောကရယ်။ ကြောက်ပါပြီ၊ ကျွန်မ ကြောက် လှပါပြီ။

သမီးအတွက် အဖေအတွက် ညီမလေးအတွက် ကျွန်မ အသက်ရှင်နေချင်သေးတယ်။ ရှင်ပေးချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူမသိသူမသိ တစ်ရံရံ လောင်ဟုန်းနေရတဲ့ ဖွဲ မီးတစ်ဖိုလို ပိုးဖလံတစ်ကောင်ရဲ့ ရင်ကွဲခန်းက အမှတ်မရှိဘူးလို့ ဆိုချင်ဆိုတော့ မောင်ရယ်။ အချစ်ရဲ့အစက ပန်းဝတ်ရည်တွေနဲ့ ချိုမြသင်းထုံလှပါပေကော။

၂၀၂ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမှိုက်မဲဆုံးသတ္တဝါဟာ မိန်းမတွေပဲဖြစ်
လိမ့်မယ်ကွယ့်။

မီးစာကုန် ဆီခမ်းတော့မယ် မောင့်ရဲ့ယစ်မီးမှာ ပိုးဖလံ
ကောင်လေးအဖြစ် ကျွန်မအချစ်တွေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းအသက်ဆက်
စေပေါ့နော်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပိုင်း (၆)

ပြီးဆုံးသွားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း
သူမ မျက်ရည်တွေနဲ့ ထွန်းပ ချွန်းစို။

မေမေရယ်၊ မေမေအရည်အချင်းတွေကို သမီး နှမေ့
လိုက်တာ။ မေမေသေဆုံးသွားချိန်မှာ သူမ သုံးနှစ်သာရှိသေးပေ
မယ့် ဘဝရဲ့အစွဲမက်ဆုံး ဇာတ်ဝင်ခန်းများသည် လူတို့ရဲ့ မသိစိတ်
နှလုံးသား အဇ္ဈတ္တမှာ ထာဝရစွဲထင်တတ်သည်မဟုတ်လား။

သဇင်လေးတစ်ခက်လို ပါးလျှဖြူဆွတ် လှပလွန်းသည့်
သူမရဲ့မေမေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို(ဖေဖေကို) အသက်တာမျှ
ချစ်ခင်မိလောက်အောင် မိုက်မဲရှူးသွပ်ခဲ့သည့်မေမေ။ တကယ်ဆို
မေမေရယ် ဖေဖေကိုမုန်းပစ်လိုက်ရမှာ။ မေ့ပစ်လိုက်ရမှာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၄ □ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

သမီးသာဆိုရင် ဆည်းဆာရီသာဆိုရင် ဖြူလေးတစ်
ကောင်လို ဆူးတွေနဲ့ကုန်းထ၊ ဖေဖေဆိုတဲ့လူကြီးရဲ့နှလုံးသား
တည့်တည့်ကို တစ်အုံလုံး ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်မှာ။

မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို တာဝန်မဲ့ခဲ့တဲ့ အဲဒီလူ
ကြီးမျိုး သေလိုက်စမ်း။ တကယ်သေရမှာက သူ။ မေမေမဟုတ်
ဘူး။

နွမ်းရော်နေတဲ့ သဇင်လေးကို ရိုးတံညှာကနေ ဆွဲဆုတ်
ချေမှုခဲ့ရက်တယ်။

ဘယ်မှာလဲနော်၊ အဲဒီဖေဖေဆိုတဲ့လူကြီး။ သူမ သုံးနှစ်
လောက်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည့်မေမေက ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံမှ
တစ်ပါး ဘာသဲလွန်စမှ ချန်မထားခဲ့။ ဒိုင်ယာရီလေးထဲမှာလည်း
ဖေဖေ ဆရာဝန်ဆိုတာမှအပ ဘာမျှမပါ။ အမည်လည်းမရှိ။ ရှိ
ရင်ကော...

တစ်ကောင်ကြက်ကလေး သူမပေမယ့် မေမေလိုမျိုး
အိုက်မမိအောင် အန်တီလေးလို အရှိုက်မထိရအောင်တော့ သူမ
က အပြင်းထန်ဆုံး ကာကွယ်ကြိုးပမ်းရမှာပါပဲ။

နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ကလေး သူမက မေမေနဲ့အန်တီ
လေးတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လိုများ အဖတ်ဆယ် ချေချွတ်ပေး

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၂၀၅

ရပါမတုံ့လဲ။ လောလောဆယ်တော့ သူမမှာတောင် လမ်းစမရှိ။
ကိစ္စမရှိပါဘူးမေမေရယ်၊ သမီးဖြစ်အောင် ရုန်းထွက်
လင်းလက်ပြမှာပေါ့။ ကြယ်ကလေးလို။

ကျောင်းပိတ်ရက်တို့ လွန်မြောက်ခဲ့ရင်တော့ သူမကို
ကျောင်းမှထားကြပါဦးမည်လား။

သူမကလည်း အစတုန်းကလို မာရေကျောရေတော့
အရေးဆိုနိုင်မည်မဟုတ်။ သူမဘဝက ငွေဝယ်ကျွန်သာသာ၊ ဒက်
ဒီကတော့ မွေးစားတာတဲ့။ ကျွန်သူများကတော့ ငွေဝယ်ကျွန်တဲ့။

ကျောင်းဖွင့်ချိန်သို့ရောက်ပြီ။ ယမင်းနှင့် အင်ကြင်းကို
လည်း ကျောင်းအပ်ပြီ။ သူမကတော့ ဆွတ်ကျင်စွာ ငေးကြည့်
နေရဆဲ။ ဦးထင်ခိုင်နဲ့ မမကြီးကလည်း ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ်။
ခပ်တိုးတိုးမို့ ဘာမှမကြားရပေမယ့် သူမရဲ့ကျောင်းနေရေးကိစ္စ
များ ဖြစ်နေမလားမသိ။

ကျောင်းဖွင့်ပြီး နှစ်ရက်ကြာတဲ့မနက်မှာတော့...

“သမီးရေ၊ ကျောင်းတက်ရမယ်ဟေ့”

ဦးထင်ခိုင်ရဲ့အသံကြောင့် သူမမှာ ပေါ့ပါးလန်းသန်း

ရွှန်းလွင့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နယ် လင်းစွင့်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒက်ဒီ လိုက်အပ်ပေးမယ်၊ သွား... အဝတ်လဲ”

ရည်မွန်ခန့်ငြားချောမောသော ဦးထင်ခိုင်ကို တန်ခိုးရှင် ကြီးတစ်ပါးလို မော့ကြည့် ကြက်သီးထ၊ မင်းသားကြီးအစစ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ ဒက်ဒီရယ်။ ကျွန်မ ဘီလူးအစားမခံရဲလို့ပါ။

“အဟမ်း... အဟမ်း”

ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်ရဲ့ လုပ်ချောင်းကြောင့် သူမလှည့်ကြည့် လိုက်တော့ သရောမော်ကားအပြုံးက သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ မှိတွဲ ချိတ်တွယ်။

ဦးထင်ခိုင်မျက်နှာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်သွားသလို သူမ ကတော့ ကြောင်တီးကြောင်အ။ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါပဲလား။ ဆရာဝန်မကြီးပင်ဖြစ်ပေစေ၊ အူတိုလိုက်ကြတာ။ အဖြစ်အပျက် တို့ကိုလည်း မစေ့ငု မဆင်ခြင်တတ်ကြ။

သူမက သိပ်လှပပေမယ့် ဦးထင်ခိုင်ရဲ့သမီးအရွယ်မဟုတ် လား။ ပြီးတော့ မာယာမသိတဲ့ ပကတိအဖြူထည်ကို။ ကားပေါ် မှာ ငြိမ်သက်လိုက်ပါရင်း သူမအတွေးထဲမှာ ကမ္ဘာလောကရဲ့ သမားရိုးကျအကြောင်းများက မင်းမူ။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း

ချိုးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း

ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း

ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းခြင်း

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ ပေါင်းဆုံရခြင်း

အကောင်းတရား လေးပါး

အဆိုးတရား လေးပါး

သူမမှာတော့ အကောင်းများနဲ့ မကြုံဆိုက်၊ အဆိုးများ နဲ့ပဲ မျက်စိကျခံရ၊ နပမ်းသတ်ခဲ့ရ။

ထူထုံရပြီကောရယ်လို့ အထင်ရောက်မိတဲ့ နှလုံးသားတို့ ကလည်း ပက်ခနဲ ထိတာနဲ့ ဟက်ခနဲ ကျင်။

“သမီးကို ကျောင်းကားစီစဉ်ပေးမယ်။ ဒက်ဒီကို ဘယ် လိုမှတော့မထင်နဲ့။ အိမ်ကကားနဲ့သွားရင် ယမင်းတို့နဲ့ စိတ်ကသိ ကအောက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

သူမသို့လှည့်မကြည့်ဘဲ တူရူကိုသာ ဂရုတစိုက်ကြည့် နေမှုက တမင်ဟန်ဆောင်နေတာလား။ တကယ့်ကို အရေးမစိုက် တာလား။ သူမ မခွဲခြားတတ်။

ဇနီးရော သမီးတွေရောက ဥပဒ်လောင်ပြောင်ကြည့် တွေ့နဲ့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည့်ကြားထဲက သူကရော သူမကို

ဘာလို့ဂရုစိုက်ပြနေရတာလဲ။

ကောင်းသောဂရုစိုက်ခြင်းလား။ မရှိသေးသော ဂရုစိုက်ခြင်းလား။ မှန်သိသောမျက်လုံးများကို သူမအကဲမခတ်တတ်သလို ရဲရဲလည်း မစေ့ငဲ့ရဲ။

ဦးထင်ခိုင် ဘာတွေပြောသလဲ။ သူ့အသံကလည်း အိမ်မက်ထဲမှအသံအတိုင်း။ စကြဝဠာတံတိုင်းရဲ့တစ်ဖက်မှ ဝေးပျဉ္စာကြားနေရတော့သလိုလို။

ကျွန်မကို အရေးတယူမရှိပါနဲ့ ဒက်ဒီရယ်။ ဖြူစင်သည်ဖြစ်စေ ယောက်ျားတွေရဲ့မေတ္တာကို ကျွန်မ မခံယူချင်ဘူး။

ဘယ်သူ့ထံမှဖြစ်ဖြစ် အချစ်ထက် အမုန်းကို ကျွန်မက ပိုပြီးလိုလားခဲ့ပါတယ်။ စိတ္တဇဆန်တယ်ပဲပြောပြော ကျွန်မကို ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့ရင် သိပ်ပျော်မှာ။

အခုတော့...

“သမီးက ဆယ်တန်းဖြစ်သွားပြီမို့ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ဖို့လည်း လူငှားလိုက်တယ်။ အနည်းအပါးတော့ အားရင် ကူပေါ့ကွယ်။ ကျောင်းကြိုကားနဲ့ ကျောင်းတက်ရမယ်။ လိုတဲ့ကျူရှင်ပိုင်းတွေဘာညာ ဒက်ဒီကိုပြော။ စာလည်း ကြိုးစား။ လိမ်လိမ်မာမာလည်းနေ”

လိမ်လိမ်မာမာနေတဲ့၊ ပြောရိုးပြောစဉ် စကားမို့ ပြောတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့ရာဇဝင်ကို သိထားလို့ တမင်ပြောတာလား။

သူမရင်ထဲ ဆွေးနှစ်ကျင်ရှု သွားခဲ့သည်မှာ မေမေနဲ့အန်တီလေးအတွက် ရင်နာ လွန်းလို့ပါပဲ။ မေမေတို့နှစ်ယောက်စာအတွက် သမီးတတ်နိုင်သမျှ အဖတ်ဆည်တင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်ကွယ်။

ခုနစ်နှစ်သမီးလေးနဲ့ ကျန်ခဲ့သည့်အိမ်ခြံတို့ကို သိမ်းပိုက်ဖို့အတွက် နီးစပ်ရာအဆွေအမျိုးတို့မှာ ဓားတစ်ပြက် တုတ်တစ်ပြက်။

အစကတော့ ဘယ်သူမှဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ချင်ကြဘဲ ယခုကျမှ ပေါလိုက်သည်အဆွေအမျိုးတွေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူမရဲ့ဦးလေး (တစ်ဝမ်းကွဲ)မိသားစုကပဲ သူမနှင့်အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းခွင့်ရ။

အအော်နှင့်အဘိုးလက်ထက်မှာ ကြည်မွေ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်သူမတစ်ယောက် ဟုန်းခနဲ ငရဲကန်ထဲသို့ ပစ်ချခံလိုက်ရ

ပြီ။” အရက်ရောင်းသောဦးလေးအိမ်မှာ သူမက လက်တိုလက် တောင်း အစေခံလုံးလုံး။

ဦးလေးမိန်းမ၊ အဒေါ်၏ငြူစုစောင်းမြောင်းမှုအောက်မှာ ပဲ သူမမွေးထားသည့်ကလေးများကို ချီပိုးထိန်းကျောင်းရင်း သူမ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါပြီ။

အနီးစပ်ဆုံးခွဲခွာသွားသည့် အန်တီလေးကို သတိရတော့ သူမမှာ ပူလောင်နာကျင်။

“ဟဲ့! ဟာမ၊ ကြာပစ်မနေနဲ့။ လုပ်စရာရှိတာမြန်မြန်လုပ်။ အဒေါ်ခြေရာ မအေ့ခြေရာ တစ်ထပ်တည်းနင်းမယ့်မိန်းမ”

ဆယ့်တစ်နှစ်သမီးလေးကို ပြောကြားတဲ့စကားတဲ့လာ။ သူ့မှာလည်း သမီးတွေချည်းမွေးထားသည့်ကြားထဲက။ အဒေါ် နဲ့မအေကို ထိတာတော့ သူမလုံးလုံးမခံနိုင်။ မဝရေစာစားရရင်း လေးတန်းအောင်သော်လည်း ငါးတန်းသို့ဆက်မထားပေး။

“ဆတ်စလူးမ၊ နင့်အဒေါ်...”

လာပြန်ပြီ။ သူမ သည်းမခံနိုင်တော့။ မျက်လုံးများ ပြာ ခနဲဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှ ဆေးကြောနေရသည့်အရက်ခွက်နှင့် ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

ကဲ! မှတ်တာ။ ငါ့အဒေါ် အိမ်ပေါ်တက်နေပြီး ငါ့အဒေါ်

ကို စော်ကားဦး။

သို့ပေမယ့် နောက်ဆုံး ဆန္ဒနှင့် နယ်ယူရအောင် အရိုက် ခံခဲ့ရတာလည်း သူမပါပဲ။

အဘိုးနေမကောင်းတုန်းက (ဆေးရုံတင်ထားရတုန်းက) အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ အန်တီလေးနှင့်သူမတို့ ပြုစုနေခဲ့ကြရသည်။

အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရသလဲ။ သူမ မသိခဲ့။ အန်တီ လေးကတော့ ဖအေကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုပိုက်ထွေးခဲ့သည် ပါပဲ။ သူမကလည်း မြေးအလိမ္မာလေး။ အဘိုးနဲ့အဒေါ်ရဲ့ချစ်စဖွယ် အရိပ်ဖြူလေး။ ကပ်ကပ်ချပ်ချပ် ဖဝါးခြေထပ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ဆေးကုကျ၊ သေခြင်းတရားဆိုတာကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘူးလား။ ရှင်သေမင်းရယ်။ လူနည်းတဲ့ သူ တို့အိမ်က မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကိုမှ ဘာလို့ရွေးချယ် မျက်ကဲကျ သွားခဲ့ရတာလဲ။ မြို့ထဲမှာဖြင့် လူတွေအပုံ။ အခြားက ရွေးချယ် သွားပါတော့လားကွယ်။

လည်တင်ငင်ဖြင့် နောက်ဆံတင်းစွာ သမီးနဲ့မြေးကို ကြည့်ရင်း မပိတ်သောမျက်လုံးဖြင့် အဘိုးသေဆုံးသွားတော့

အော်ငိုနိုင်ခဲ့ပါသေးသည်။

အန်တီလေးကတော့ တစ္ဆေအပူခံရသလိုကြီး အသံ
မထွက်ဘာမထွက်၊ မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်ကြီးထဲမှပဲ မျက်
ရည်တွေ တပေါပေါစီးကျ။ မြစ်တစ်စင်းသဖွယ်။

“သမီးရဲ့ အလုပ်မလုပ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ မိဘတစ်ဦးဦး
အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်နေခြင်းဟာ ကြီးစွာသောမင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ။
မိဘနှစ်ပါးစလုံးရှိတယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်”

ဒုတိယတန်းပြေထားသည့် ခုနစ်နှစ်သမီး၏ရင်မှာ ရေး
တေးတေးပဲ သဘောပေါက်ခဲ့ရပေမယ့် ယခုအချိန်မှာ သူမပြန်
လည်စဉ်းစားလိုက်တော့ အဖြစ်အပျက်အားလုံးက ရှင်းရှင်းပြက်
ပြက် မြင်သာခဲ့ပြီ။

အစ်မက နာမည်ဆိုးနဲ့သေ၊ ဖအေကလည်း ဆုံးသွား၊
လူမမယ်ကလေးငယ်လေးနဲ့ အပျိုလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ
မိဘအရိပ်ကွယ်သွားတာနဲ့ လွင်တီးခေါင်ပြင်။ အကာအရံတွေ
ဘယ်သို့ရှိရှိ အမိုးမရှိသည့်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သဖွယ်။

ညဘက်ညဘက်မှာ အိမ်လည်လာချင်သည့်သူတွေက

လည်း အများအပြား။ အိမ်တံခါးပိတ်ထားတော့လည်း မျက်နှာ
ပြောင်သူအချို့က အတင်းဖွင့်စေ။

နောက်တော့ တစ်နေ့မှာပေါ့။ သူမတို့အိမ်ပေါ်သို့ ခဲလုံး
တွေ တဝုန်းဝုန်းပြိုကျလာခဲ့သည်။ သူမနှင့်အန်တီလေး ကြောက်
ရွံ့စွာ ထွေးဖက် ပူးကပ်နေကြဆဲ။ အန်တီလေး မျက်ရည်မြစ်တို့
စီးဆင်းခဲ့ပြန်ပြီ။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အကျဉ်း
ချိုးလက်ထပ်။ အဲဒီလူကြီးကဖြင့် အရပ်ဆိုးဆိုးကြီး။ သို့ပေမယ့်
သူမတို့အိမ်မှာတော့ အန်တီလေးနဲ့ သူမနှစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

လူတွေလည်း အလည်မလာကြတော့။ သူမဖို့ မုန့်တွေ
ဝယ်မလာကြတော့။ ဟိုလူကြီးပဲ ရံဖန်ရံခါ။

နောက်များမကြာမီမှာပဲ အန်တီလေးတစ်ယောက် တွေ
ဝေငေးမှိုင် သမီးကိုမချစ်တော့လို့လား အန်တီလေးရယ်။

ဝိညာဉ်အနှုတ်ခံထားရသူတစ်ဦးလို တစ်ယောက်တည်း
စကားတွတ်တွတ်ပြော၊ သူမကိုတော့ ထွေးဖက်ထားဆဲ၊ ပွေ့ချို
ရှိုက်နမ်းဆဲပါ။

မိုးတွေနဲ့ အုံ့မှိုင်းမည်းညိုနေတဲ့တစ်နေ့မှာတော့ သူမဘာ
လည်း တိမ်လိပ်အတွင်းမှာ ခေါင်းတိုးနှစ်ဆုံးခဲ့ရပြီ။

ဟိုလူကြီးရဲ့မိန်းမက လာပြီးရန်တွေ့လို့တဲ့။ ဟိုလူကြီးက ပစ်သွားပြီတဲ့။ ဘာတွေလဲတော့ သူမလည်း ရေရောရာရာမသိခဲ့။

အဆိပ်သင့်မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်လည်ငင်ရစ်ချည်၊ တဆန့်လွန်လွန်ရုပ်သွင်ကို သေရာပါထိ စွဲငြိသိမ်းပိုက်ရင်း သူမဘဝ ထန်းပင်ထက်ပိုင်းပြတ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီကော။

ဦးလေးရဲ့ထဲမှာ ထားသလိုနေရသည့်အရှုပ်ကလေးတစ်ရှုပ်အဖြစ် လည်တညိတ်ညိတ်၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊ စိတ်ပျက်စွာ သူမနေနေရသည့်ကြားထဲ။

အရက်ရောင်းတဲ့အိမ်မှာ အရက်ချင်ပေးရ၊ အရက်ချပေးရ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပေမယ့် အသိနဲ့ယှဉ်ပြီး သူမ ရင်နာတတ်ချေပြီကော။ လာခြင်းမကောင်းရသည့်ဘဝမှာ လားရာကလည်း ဘယ်သို့မှမကောင်းတော့။

ကျောင်းလည်း မတက်ရ။ လူတောသူတော၊ လူရာသူရာ၊ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်တော့မည်နည်း။ သူမအညွန့်ကျိုးပြီ။ ပင်စည်ပြတ်ပြီ။

အနာဂတ်မရှိ၊ ပစ္စုပ္ပန်မရှိသည့် ဘဝနဲ့အိုင်ထဲမှာ အရွယ်နှင့်မမျှ ကျိုးကျင်နာခံရင်း အရက်မူးသမားတွေထဲမှာ မူးဝေ အော်

ဂလီဆန်။

“ဟဲ့! ကောင်မ၊ ထမင်းအိုးဆူနေတာ မမြင်ဘူးလား။ သွားငဲ့ချည်။ လင်တွေကိုထားခဲ့”

အဒေါ်၏အောက်တန်းကျ ရုန့်ရင်းသောစကားများကို ခါးအနံသွားရရင်း သူမ ထမင်းအိုးဆွဲပစ်လိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့အရက်ရောင်းရာသို့ ပြန်မသွားတော့။ စိတ်လွတ်လပ်စွာ ပုန်းကွယ်နေလိုက်ဦးမည်။

အိမ်နောက်ဖေးရဲ့ စံပယ်ရုံတွေဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း သွားနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို နာနာကိုက်။

အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်လိုက်တဲ့ ဘဝနယ်။ အသက်ရှင်နေရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသေးလို့လဲ။ အချစ်ဆုံးသူတွေတောင် သေကွဲ ကွဲကွာသွားကြပြီ။ ခရီးထွက်ခွာသွားကြပြီမဟုတ်လား။

သံသရာဆိုတာ ပျော်စရာကောင်းပါသလား မေမေ။ နံနက်ခင်းရဲ့အလင်းရောင်ကလည်း မှိန်ဖျော့ ကျဲပါးလှချည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အလင်းရောင်ပေးပြီး သူမကျမှ ကွက်ပြီး ချန်ထားခဲ့သလား။ မတရားပါဘူးနော်။

“အဖေ!”

သည်စဉ် သူမကို ဆွဲလှဲဖိဖြားခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် အသံနဲ့

တကြားမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်မှာ အရက်နေ့တိုင်း လာလာ
ဆောက်တဲ့လူကြီး၊ ဒယ်ဒယ်လိုင်။

သူမ ဘဝဆိုတာကြီးကို သည်းခံပြတ်မျှ အော်ဟစ်ဆန်
သွားခဲ့ပြီတည်း။ ရှိရှိသမျှ ခွန်အားတွေ စုစည်း။ ကြိုးထည် အဲဒီ
လူကြီးရဲ့လက်ဖျံတစ်ဖက်ကို ကိုက်ပစ်ထည့်လိုက်သည်မှာ သူမပါး
စပ်က သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ စီးယိုကျသည်အထိ။

“အား...”

အကွင်းလိုက်ပါလာသော အသားတစ်ကို ထွေးထုတ်၊
မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး လူဘီလူးကြီးကို အနားမှာတွေ့သော
အုတ်ခဲပိုင်းနဲ့ကောက်ထုပြီး အမူးသမား လူရမ်းကားလက်မှ...

မီးဟုန်းဟုန်းမြိုက် ဦးလေးအိမ်ကြီးလက်မှ...

ဒုစရိုက်၊ အတ္တ၊ အကုသိုလ်အိမ်ထောင်စုမှ...

သူမ ပေးထွက်ရမည်။ သေချင်သေပါစေတော့။

သေမည်။ သူမ သေလိုက်တော့မည်။ ကလေးလေးတစ်
ယောက်ရဲ့ ဗိုတွယ်စရာမဲ့ဘဝမှာ သေခြင်းကပဲ အမွန်မြတ်ဆုံး
ဆုလဒ်မဟုတ်လား။

နောက်ဖေးဘက်မှ အိမ်ပေါ်သို့ ကမူးရှူးထိုးပြေးဝင်၊
သူမရဲ့သေတ္တာလေးထဲမှာ မေမေပုံ၊ အန်တီလေးပုံ၊ ပြီး ဖေဖေ

တတ်ပုံတို့ကိုယူ။

သူမရဲ့လွယ်လက်စ လွယ်အိတ်လေးထဲမှာ လေးတန်း
အောင်လက်မှတ်လေး ထည့်၊ တတ်ပုံလေးများ ထည့်၊ စာအုပ်
လေးတချို့ ထည့်၊ အဘိုးပေးခဲ့တဲ့ ဓာရဏပရိတ်စာအုပ်လေး
ထည့်၊ အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်းလေးတွေကို သူမ သေတ္တာသို့ယူသွား
တော့မည်။

မမြတ်နိုးသူတို့ရဲ့လက်မှာ အချည်းနှီးဖြစ်သော သည်
ပစ္စည်းလေးများက သူမအတွက်တော့ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပေါ့။

လွယ်အိတ်လေးကို စလွယ်သိုင်းလိုက်ပြီး နောက်ဘက်
မှ သူမပြန်ထွက်ပြီး နောက်ဘက်လမ်းကြားမှတစ်ဆင့် အံ့ဝေးပြေး
လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ပြေးပြီ။

သံသရာဆိုတဲ့နေရာကြီးမှာ မေမေတို့ အန်တီလေးတို့
အဘိုးတို့နဲ့ တွေ့ရမလား။ သမီးနေရတာ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ပါ။
လိုက်ခဲ့ပါရစေတော့နော်။

အရှုံးလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဖိနပ်မပါ၊ လမ်းမကြီးတစ်
လျှောက် ခြေထောက်ပေါက်သမျှ ပြေးနေလိုက်သည်မှာ သူမ
ခြေကုန်လက်ပမ်းကျသည်အထိ။

ကားတစ်စင်းတလေတောင်မှ အသွားအလာမရှိတဲ့ လမ်း

မကြီးရဲ့ဘေး သခွပ်ပင်လေးရဲ့အောက်မှာ သူမ ခြေပစ်လက်ဖက်
ထိုင်ချလိုက်မိပြီ။

မလုံတလုံ သစ်ခိုင်ကျိုးတို့ကျဲတဲမှ ကမ္ဘာလောကကြီးသို့
သူမ ပြူးကြည့်မိပြန်သည်။ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးခဲ့သည်အလား။ နှုတ်
ဆက်အကြည့်ပေါ့ကွယ်။ နောက်မကြာခင်မှာ ကျွန်မ သွားရတော့
မယ်မဟုတ်လား။

ခရီးတစ်ခုသို့သွားခါနီးလျှင် ယူဆောင်ရမည့်ပစ္စည်းတို့ကို
ထည့်သိုသိမ်းပိုက်၊ တလှိုက်လှိုက်နှင့် ပျော်တတ်ကြသည်မဟုတ်
လား။

အဲဟိုမှာ မေမေရှိတယ်၊ အဘိုးရှိတယ်၊ အန်တီတေး
ရှိတယ်။ ပျော်စရာကြီးနော်။ ကျွန်မ ခရီးထွက်တော့မယ်။ ပျော်
ပျော်မြူးမြူး။ ဝေးတစ်ပြမ ကားဖြူလေးတစ်စင်း မောင်းချလာ
နေတာကို သူမ မြင်ရပြီ။

လုံချည်လေးကို တင်းတင်းပြန်ဝတ်၊ လွယ်အိတ်လေးကို
စလွယ်သိုင်း၊ သခွပ်ပင်စည်မှာ ကွယ်ကာရင်း ကားလေး အနီးသို့
ရောက်အလာကို သူမ ပုန်းအောင်းစောင့်နေလိုက်သည်။

ကျွန်း! . . .”

ဘရိတ်ဆွဲသံကြီးသာ အသည်းတယားယားကြားလိုက်
ရပြီး သူမကတော့ ပူလောင် စပ်ဖျဉ်းရုံလောက်ပဲ ခံစားလိုက်ရ
သည်။

ဘဝဟာ သေမှပြီးပြတ်မှာ မဟုတ်လား။ ငုတော့ သပွတ်
အူနယ် ခြအိမ်နယ် ရှုပ်ထွေး ကွေ့ကျပ်လှသော ကမ္ဘာလောက
ထဲ သူမ ဘယ်သို့ရှင်သန်ကြီးပြင်းရပါမည်လဲ။

နောက်တော့ အရပ်ကလန်ကလားနဲ့ ချောချောလှူ-
ဦးဦးရဲ့နောက်မှာ အရုပ်ကလေးသဖွယ် သူမက လိုက်ပါနေရတော့
သည်မှာ ဖဝါးခြေထပ်မျှ။

အောက်တိုတာကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ မမလေး ပြီးခန့်
စည်တစ်ယောက် အိမ်သို့လာနေသည်။ သူမရှိနေသည်ကို မကျေ
နပ်ကြသော မေမေကြီးတို့အိမ်သားများက သည်အိမ်ကိုတောင်
ကောင်းကောင်းမလာခဲ့ကြပြီသို့ ယခုလိုလာနေတော့ သူမမှာ တအံ့
တဩ။

သို့ပေမယ့် မမလေးမှာ ပျော့တော့ ညှိုးနွမ်း၊ စိတ်ခမ်း

တလန် ပန်းတလန်လည်း လုပ်နိုင်ပုံပေါ်တော့။ သူ့သောကနဲ့ သူ။

ရောက်ကတည်းက အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ကိန်းအောင်း ပုန်းဝှက်နေလိုက်သည်မှာ သူမတောင် မျက်စိလည်ရပါလေ၏။

“ကျွန်မ ဘာကူညီရမလဲဟင်၊ မမလေး ခိုင်းစရာရှိရင်”

အခန်းသန့်ရှင်းပေးရင်း သူမ ညင်သာညွတ်နူးစွာပြောတော့ မမလေး မျက်ရည်လည်လေပြီ။

ဘယ်သူမှ အိမ်မှာမရှိနိုင်ကြပြီမို့ သူမတစ်ယောက်ကိုပဲ တကယ်လည်း တအံ့တဩအားကိုးရမည်မဟုတ်လား။

“ရတယ် ညီမ၊ လိုအပ်မှခေါ်မယ်”

တစ်ယောက်တည်း ငေးဝိုင်ဆွေးလျနေလိုသလားတော့ မသိ။ သူမအလိုက်သိစွာပဲ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မမလေးစိတ် အနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ် ရွှင်လန်းကြည်မွေ့စေရန်တော့ နှင်းဆီပန်းလေး နှစ်ပွင့်ကို ပန်းအိုး ထိုးပေးခဲ့ပါသေးသည်။

နံနက်စာစားချိန်တိုင်သော်လည်း မမလေး ဆင်းမလာလျှင် သူမ သွားပြီးပို့ပေးသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည်မို့ သည်အိမ်သို့ လာနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

သူမ အောက်ထပ်သို့ရောက်နေလျှင် ခေါ်မကြားအော်

မကြားရှိနေမှာစိုးလို့ လုပ်စရာအလုပ်များ ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့သာ မမလေးနဲ့မနီးမဝေးမှာ စာဖတ်၊ တွေးခေါ်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းပေမယ့် အောက်ထပ်သို့ ကားလေးတစ်စီး ဝင်လာသံကြားရသဖြင့် ဘယ်သူလဲ သူမဆင်းကြည့်ရဦးမည်။

ဒါ သူမရဲ့ဝတ္တရားမဟုတ်လား။ အိပ်နေဟန်တူသည့် မမလေး အခန်းသို့ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း သူမ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီ။

ပိတ်ထားသောသံပန်းတံခါးရဲ့ရှေ့မှာ ကားလေးတစ်စင်း ရပ်ထားပြီး မည်သူမျှတော့ ထွက်မနေသေး။ တံခါးအနားသို့ သူမ သွားကပ်လိုက်တော့ ထွက်လာသည်က ဦးကိုနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့လူကြီး။

“ရှင်”

တံခါးနားမှ ပြေးထွက်တော့မလို သူမရဲ့ပုံစံလေးကြောင့် ဒါရိုက်တာကြီးက ကပျာကယာ...

“နေ... နေပါဦး ကလေး၊ ဦးတို့ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပါရစေ။ ခဏ... ခဏလေး”

ဘာလဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ၊ ခဏတော့ တွန့်ဆုတ်တုန့်

ဆုတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ ကျွန်မအိမ် မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရှင်တွေရဲ့အရေး ကိစ္စမဟုတ်ရင် ကျွန်မမှာ တံခါးဖွင့်ပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

တံခါးရဲ့အပြင်နဲ့အတွင်း စကားအပြန်အလှန်ပြောဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူမက တံခါးလည်းဖွင့်မပေး။ ဝင်ပါလို့လည်း မမိတ်ခေါ်။ ဦးကိုကတော့ ကောင်းကင်က ငွေလမင်းသို့ လှမ်းကွာ ငေးကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးနှင့်သာ။

“ဒီလိုပါ၊ ဒီမှာ မင်းရဲ့ဓာတ်ပုံလေးတွေ၊ ဗီဒီယိုခွေ မေရီလင်းမွေးနေ့မှာတုန်းက။ အထဲမှာလည်း မင်းက ထူးထူးခြားခြားလှတယ်။ ဓာတ်ပုံစားတယ်။ ဘယ်ရှုထောင့်ကကြည့်ကြည့် ကြည့်လို့ကောင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် လာတွေ့တာ။ ဦးရဲ့ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ ထည့်သုံးကြည့်ချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မကြောက်တယ်”

သူမကလည်း စဉ်းစားတောင်မနေ။ ဖျတ်ခနဲ ပြောချလိုက်သည်သာ။ တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဘဝမှာ အကာအကွယ်မဲ့တဲ့ဘဝမှာ ကန္တာရိပ်ကြီးတစ်ကိုယ်တည်းပဲ ရှိပါစေတော့။ တောမြိုင်စွန်းသို့ သွားရောက်မခိုလို။ တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ဆိုသည်

မှာ အဝေးကြည့် အံ့ဆိုင်း ညှို့ပျ လှပသလောက် အတွင်းမှာတော့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းမှုတွေက အနာဂတ် မဟုတ်ပါလား။

စောင့်ရှောက်သူမရှိသည့် သူမရဲ့ဘဝမှာ စောင့်ရှောက်စရာမလိုအောင် ရှင်းသည့်လင်းသည့် လွင်ပြင်ထီးတည်းတွေကပဲ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

လေသလပ်ပေမယ့် တံလှပ်တို့မှ လွတ်ကင်းရာ...

အရိပ်မမိုးပေမယ့် အရိပ်ဆိုးတို့မှ လွတ်ကင်းရာ...

နေပြင်းပေမယ့် ကလူခြင်းတို့မှ ကင်းဝေးရာမှာ သူမထီးတည်း ပူမြိုက်ရပါစေတော့။

“အိမ်ထဲကိုမဝင်စေချင်ရင်လည်း အိမ်ပြင်ကို ခေတ္တထွက်ခဲ့ပါ ဆည်းဆာ။ မင်းဘဝကို ပိတ်လှောင်မထားချင်ပါနဲ့။ ရေအိုင်ပုပ်မှာ နစ်မြုပ် မြည့်ကျွမ်းနေရတာ ဘဝလား။ အပြင်လောကကို ခေတ္တထွက်ပါ ဆည်းဆာ”

ဦးကိုရဲ့ အဘိဓမ္မာဆန်ဆန်စကားတွေကို တွေ့ဝေငေးမော၊ သူမ အပြင်ထွက်ကြည့်ရရင် ကောင်းမလား။

“ထွက်ခဲ့ပါ ဆည်းဆာ”

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းရင် ခေါ်ဆောင်နေသူမှာ

သူမဘဝကို (သူမိုးဆိုတဲ့) အမြင်မျိုး ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို မြင်
စေသူကြီးမဟုတ်ဘူးလား။

ဝေခွဲမရသည့်စိတ်တို့ဖြင့် တံခါးနောက်မှာ သူမရဲ့ဝိညာဉ်
တို့ လှုပ်ခတ် မြူးကွန့်နေချေပြီ။

“ပထမတစ်ကား ရိုက်ကြည့်မယ်။ ဇာတ်လမ်းတွေက
တော့ ရှိပါတယ်။ မင်းကြိုက်တဲ့တစ်ခုခုကို ရိုက်ကြည့်မယ်။ အဆင်
ပြေပြီဆိုရင်တော့ နောက်နောက်ပေါ့ကွာ”

ဒါရိုက်တာကြီး ဦးအောင်ထိုက်ဦးရဲ့စကားကို နားထောင်
ရင်း သူမစိုးရိမ်မိတာကို ဖျတ်ခနဲပြောလိုက်မိသည်။

“ကုမ္ပဏီကရော လက်ခံရဲ့လားဆရာ”

ဦးကိုက ဘာလို့ရယ်မောလိုက်ရတာလဲ။ သူမမေးတာ
ရယ်စရာမို့လို့လား။

“လက်မခံစရာ ဘာရှိသလဲ၊ သူ့သဘော။ ကုမ္ပဏီက
သူ့ကုမ္ပဏီ။ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ဦးရဲ့ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီ”

“ဪ”

သူမ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်လေးရဲ့ ထိုင်ခုံတန်းလေးမှာ ထိုးဆိုက်
ထားသည့် ကားဖြူလေးရဲ့နံဘေးမှာ စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

အောက်တိုတာကုန်တော့မည်မှီ ဆောင်းလေရှုက မိတ်
ဆက်လာလေရောသလား။ ဝေဝါးဝေရီနေသည့်သူမမျက်နှာလေး
ပေါ်သို့ ဆံနွယ်စလေးများဖြင့် ရှုပ်ရှက်ခတ် ဝေဝဲနေစေပြီ။

မမြင်သာသည့် အဝေးတမြင်သို့ ငေးပျံ့ ဆွတ်ကျင်နေ
သည့် သူမကတော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ယောက်ျားသားနှစ်ဦး
ကို မေး ကားသံလူသံများကို မေး သံသရာတစ်ကြောက မေမေ
တို့ကို လှမ်းအော်ခွင့်တောင်းနေသည့်အသွင်။

လေတဖျတ်ဖျတ်မှာ ဖားလျားချထားသည့် ဆံနွယ်လေး
များ ဝေဆာ ဖူးပိတ်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆံရိပ်တို့သာ။ ကြည့်
ကောင်းလှပါဘိ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေအစပ်မှ ရေသူမလေးတစ်ဦး
သဖွယ် ဖွေးဆွတ်ကြည်စင်သော အသားအရေ၊ လှပဆန်းပြား
သည့်မျက်အိမ်၊ မျက်နှာကျ။ သွယ်လျပြည့်ဖြိုးသည့် ကိုယ်နေ
ဟန်ကျော့။ အလှဆုံးပန်းပုသူဇာလေး။

“ပြောလေ... ဘာပြောချင်သေးလဲ”

အောင်ထိုက်ဦးရဲ့စကားကြောင့် ပန်းပုကျောက်ဆစ်လေး

မျက်သွယ်ခတ် အသက်ဝင်။

“ပြီးတော့ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းမို့ စောင့်ရှောက် မယ့်သူမရှိ”

သူမရဲ့စကားလေးက အားငယ်ပါးငယ်နဲ့ လမ်းတစ်ဝက် မှာ ရပ်တန့် အားယူရပြန်ပြီ။

“ကျွန်မလေ၊ ဘဝမှာ ဘာမှမဖြစ်ရရင် နေပါစေ။ ကျွန်မ ဘဝကို အစွန်းအထင်း မခံချင်ဘူး။ အညစ်အထေး မခံနိုင်ဘူး။ ဗီဒီယိုရိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မဘဝ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ။ ကျွန်မ အသေအချာစဉ်းစားဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်က အာမခံတွေ အထပ်ထပ်ပေးနေ သည့်ကြားကပဲ သူမ ပြုံးပြနုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမတို့စကား ပြောနေကြတာ အတန်ငယ်ကြာပြီမဟုတ်လား။

“ကျွန်မ ပြောပြလိုက်မယ်၊ အခု ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မ လက်ခံဖို့စဉ်းစားတာကလည်းလေ၊ ဦးကိုရဲ့ဆွဲကြီး ကျွန်မကြောင့် ကျပျောက်သွားလို့ လျော်ထားရတဲ့ကိစ္စကြောင့်ပဲ”

ဦးကိုခမျာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရှာပါသည်။ ငွေနှစ် သိန်းကျော်ဆိုတာ ဘာမှမများပေမယ့် မိဘရဲ့လက်အောက်ခံ သူ့ အတွက် ချက်ချင်းစိုက်ထည့်ဖို့တော့ များပြားခဲ့သည်မဟုတ်ပါ

လား။ သူက ကုန်သည်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့သည်မို့။

“ရိုက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ငွေပြန်ဆပ်ရမယ်၊ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ရိုရက်ခဲ့တော့ ကျွန်မရိုက်ခွင့်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ က ကျွန်မကို ဗီဒီယိုမင်းသမီးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် အိမ်ဖော် တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ အလိုရှိကြမှာပါ”

ပြောဆိုပြပြီး သူတို့နှစ်ဦးကို ကျောခိုင်း။ အိမ်ထဲပြန်ဝင် သွားသည့်သူမရဲ့ပုံစံလေးက အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ရင့်ကျက်တည် ကြည်။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မဉ္ဇက လျှော်ပေးဖို့ ငြင်းဆန်လို့၊ လူလည်းငှားမရသည့်အတူတူ မိမိရဲ့ကျေးဇူးရှင်များရဲ့ အညစ် အကြေးကိစ္စကို သူမ လျှော်ပေးမိတော့ပြီ။

အံ့သြရတာကတော့ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ် သည့် အပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မမလေးက မီးဖွားသလိုမျိုး ဘာလို့ ဒီလောက် ငွက်သေးကျမ်းနေရတာတဲ့လဲ။

ရေပေါပေါဖြင့် ခြေထောက်နဲ့နင်းချေပြီးမှ ဆပ်ပြာမုန့် စိမ်ပြီး လျှော်ဖွပ်။ လုံချည်တွေက မနည်း။ အနံ့အသက်တွေက

လည်း မကောင်း။

မမလေး ဘာဖြစ်တာလဲ။ မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံဖတ်နေသည့် စာပေမြတ်နိုးသည့်သူမ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုကို ဝေဝါးရိပ်စားမိ ပါပြီ။ ရှိပါစေတော့လေ။ သူတစ်ပါးမသိစေချင်သောကိစ္စမှာ ရေငုံ နှုတ်ပိတ်စွာ ကူညီပေးခြင်းသည်ပဲ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

လျှော်ဖွပ်၊ လှန်းပြုပြီးတော့ သူမ ကိုယ်လက်ကိုပင် စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောရသည်။

“အပေါ်ထပ်က စွပ်ပြုတ်မှာထားတယ်”

သတင်းပေးလာသော မဥကြောင့် သူမ ကပျာကသိ စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ပြင်ဆင်ပြီး သူတက်သွားမိသည်။ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပဲ။ မမလေး ဆာရောပေါ့။

အခန်းဝသို့မရောက်မီ စကားသံများ ကြားရသဖြင့် သူမ နားစွင့်လိုက်မိသည်။

“ညည်းအတော်မှိုက်တဲ့မိန်းမပဲ၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးမှ ငါ့ဆီလာတယ်။ ကံကောင်းလို့ မသေတာ။ ဆေးရုံတင်လို့လည်း မဖြစ်၊ မေမေတို့သိလို့လည်းမဖြစ်၊ တော်တော်ခုကွပေးတဲ့ညီမ၊ တို့မျိုးရိုးထဲမှာ ညည်းလိုမျိုးမရှိဘူး”

မမကြီးက မမလေးကို ကျိတ်ပြီးဆူပွက်နေသည့်အသံ။

မမလေးခမျာ အားနည်းဖြူဖျော့နေရသည့်ကြားထဲ၊ သေတော့ မသေနိုင်ပါ။ အစ်မဖြစ်သူကလည်း ဆရာဝန်၊ ခဲအိုကလည်း သမားတော်ကြီးပေမို့၊ တရားလက်လွတ်ရှိလိုက်တာ မမကြီးရယ်။

‘မျိုးရိုး’ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ချွတ်ချော်တိမ်းယိမ်းမှုတွေက စ ကြတာပါ။

မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာရမယ် မမကြီးရဲ့။ လူတိုင်းလူ တိုင်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ။ ကြုံချင်ပါ့မလဲ။

တချို့က လော်မာပေမယ့် တချို့လည်း အသွားမတော် လို့၊ ဖြူစင်လျက်နဲ့ မှားယွင်းကံဆိုးကြသူတွေလည်း အပုံပေါ့။ တချို့က အကာအကွယ်မဲ့ ပန်းအနိမ့်လေးတွေမို့။ မမကြီးရယ်၊ မိန်းမရယ်လို့ဖြစ်လာရင် မိမိကိုယ်မိမိ လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းရမှာပါ။ သိလျက်နဲ့ ဝိပါတ်ငင်သူတွေကို စာနာပါဦးတော့ကွယ်။

စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုယူရင်း လှေကားဝမှ သူမအသံပေး လိုက်တော့ စကားသံများ ငြိမ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ညီအစ်မနှစ် ယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာတွေကတော့ မလုံ့မလဲ။

ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်တော့ သူမ ပြောပြချင်မိပြန် သည်။ ကဲ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပစေ။

“မမကြီးရေ၊ မဥရဲ့မမလေ၊ အဘောရင်းဖြစ်လို့ရဲ့။

နပြောစရာကြီးနော်။ တကယ်ဆို အဲလိုသာ ပျက်မကျခဲ့ရင် ကျွန်မ
လို ကလေးလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာရမှာမဟုတ်လား။”

ပညာတတ်ကြီးများမို့ သူမရဲ့ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်
နားလည်ကာ မျက်နှာများ ပျက်ကျသွားလိက်ကြသည်မှာ...

ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ သူမက မေမေ့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်ကြလို့စိတ်တစ်ခုလေးနှင့် ပြောခြင်းသာပါ။

စည့်ခန်းထဲမှာ ဦးကိုရယ်၊ ဦးဒါရိုက်တာကြီးနှင့် ဒက်ဒီ။
ပြီးတော့ ကျန်မိသားစုများ။ မေလေးကတော့ ကျန်းမာစွာဖြင့်
ပြန်သွားပါချေပြီ။

“လောလောဆယ် အုပ်ထိန်းသူများက ဦးထင်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်
ဝင်းခန့်စည်တို့မို့ ဆည်းဆာကို ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ ခွင့်ပန်ရခြင်းပါ။
အစစအရာရာ စိတ်ချစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ
ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို တူမလို စောင့်ရှောက်ကြမှာပါ။”

ဦးအောင်ထိုက်ဦး၏စကားကိုကြားတော့ တွန့်ခနဲတုန်
လှုပ်သွားသူက မမကြီး။

“မဖြစ်ပါဘူး။ ကျောင်းကလည်းတစ်ဖက်နဲ့ ပြီး...”

အဲဒါ သူမအပေါ် 'စေတနာထားပြတာလား။ အကောင်း
လား အဆိုးလား။ သူမ မဝေခွဲတတ်။

ဦးထင်ခိုင်ကတော့ ဖြူသည်မည်းသည်မပြောခဲ့။ သူမ
နှင့် စည့်သည်များကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားလျက်။

မမကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လာ
အောင်ပဲ ခါးခါးသီးသီးငြင်း။ ဦးကိုက ဝင်ပြောပြန်သည်။

“သူက ဆည်းဆာရဲ့(မေရီလင်း)ဗီဒီယိုခွေတွေကြည့်ပြီး
ကတည်းက တက်ကြွနေတာ။ ကောင်မလေးမှာ ပင်ကိုဟန်ရှိ
တယ်၊ မျက်လုံးအသက်ဝင်တယ်၊ ကင်မရာစားတယ်တဲ့။ ကုသိုလ်
ကောင်းလို့ဖြစ်လာတာပါ။ ဆည်းဆာကို စိတ်မချစရာ ဘာမှမရှိ
ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်။”

သို့ပေမယ့်လည်း ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်တစ်ယောက်ကတော့
မျက်စိမှိတ်လိုက်ပြီး တွင်တွင်ငြင်းဆဲ။

“ကျွန်မရိုက်မယ် ဦးကို။ ဆရာ၊ ကျွန်မသဘောတူတယ်၊
ငွေနှစ်သိန်းကို အခုပေးပါ။ လျော်ထားရတဲ့ဒက်ဒီတို့ကို ဆပ်ခွဲ
မယ်။”

ဒီတစ်ခါမှ ဦးထင်ခိုင်က တွန့်တော့ လှုပ်တော့သည်။

“ဆပ်ခွဲမယ်၊ ညည်းက ဘယ်မှာသွားနေမလို့လဲ”

သူမ မမကြီးသို့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမမေ့ရဲ့မာန်မာနတွေကို အမွေဆက်ခံထားသည့် မမကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တွေ ဖိတ်လက်စွန်းထင်းဆဲ။

“မမကြီးက မနေရဘူးပြောထားတယ်လေ။ သူ့စကားနားမထောင်ရင် သူ့အိမ်မှာမနေရဘူးတဲ့။ ကျွန်မ အိမ်ငှားအဆောင်ငှားနေရတော့ရုံပေါ့”

သူမရဲ့စကားကြောင့် ဦးထင်ခိုင်ရဲ့မျက်နှာက တိမ်မည်းညိုတို့ ဖုံးအုပ်ခံရသောငွေလနယ် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“မသွားရဘူး။ ဘယ်မှာမှမနေရဘူး။ ညည်းက ငါတို့မွေးစားထားတဲ့သမီး၊ ပိုက်ဆံကိုဆပ်ချင်ရင် ဆပ်နိုင်တယ်။ ဒါလည်း ဒက်ဒီကတော့ လက်မခံချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးစိတ်အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့နေဖို့က အဓိကမဟုတ်လား။ မွေးစားဖခင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ဒက်ဒီ သမီးရဲ့လမ်းကြောင်းကိုတော့ ချမှတ်ပေးပါရစေ။ သမီးရဲ့တိုးတက်လမ်းကို မပိတ်ပင်လိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပညာရေးလည်း အထိခိုက်မခံစေလိုတာ ဒက်ဒီဆန္ဒပဲ။ သမီးရဲ့နောက်မှာ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ မအားလပ်ပေမယ့် အုပ်ထိန်းသူမိဘနေရာကနေပြီး အရိပ်မိုးစောင့်ရှောက်ပါရစေ”

“အောက်ကျလိုက်တာ”

ဦးထင်ခိုင်ရဲ့စကားအဆုံးက ဝမ်းနည်းမှုတို့ဖြင့် နှင့်ဝင်သွားလင့်ကစား ယမင်း၏စကားက ရင့်သီးလှပါတီခြင်း။

စောင့်ခနဲထသွားလိုက်သည်မို့ ဧည့်သည်များအား အားနာစရာဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ဒီဧည့်သည်များကလည်း သူမ၏အကြောင်း အူမချေးခါး အတွင်းအပြင်အလုံးစုံသိထားကြသည်မို့ ပြဿနာမရှိ။

မမကြီးက သူ့ခင်ပွန်းသို့ မကျေမနပ်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သော်လည်း သည်လို လူ့အဖိုးတန်လင်ယောက်ျားကိုလည်း မစွန့်ပစ်နိုင်သူပီပီ...

“ဒါဆို သူက အိမ်မှာ သခင်မပေါ့”

မခိုင်းရတော့ဘဲ အလကားကျွေးထားရတော့မည်ဟု ဆိုလိုခြင်းပေလား။ ဦးထင်ခိုင်က...

“စိတ်ကိုဖြူစင်အောင် ထားပါ ဝင်း။ ဆည်းဆာရဲ့အရွယ်ဟာ ငယ်လွန်းသေးတယ်။ သူ့ရဲ့နောက်မှာ အုပ်ထိန်းသူမိဘဆိုတာ လိုကိုလိုအပ်တယ်။ အေး... သူ့ဘဝလေး အခြေတကျနဲ့ စိတ်ချရပြီဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်မှာ မင်းက ဆက်နေစေချင်ပါတယ်ဆိုလည်း ငါက ထွက်ခွာခွင့်ပေးလိုက်မှာပါ”

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမ ဦးထင်ခိုင်ကို ကြည့်
ညှိလေးစားစွာ ကြည့်မိလိုက်ပြီ။ ဒီယောက်ျားကြီးဟာ သူမရဲ့
တကယ့်အားကိုးလဲလျောင်းရာလား။ ဒက်ဒီရယ်...

ဦးအောင်ထိုက်ဦးက ငွေနှစ်သိန်း ပေးချေလိုက်သည်။
စာချုပ်စာတမ်းနှင့်မို့ စာချုပ်ကို သူမ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့
ကုမ္ပဏီမှာ နှစ်ကား ဆက်တိုက်ရိုက်ပေးရမည်။ နှစ်ကားပြီးမှသာ
အခြားကုမ္ပဏီများကို လက်ခံ(ငှားသူရှိလျှင်) ရမည်တဲ့။ သူ့အချက်
အလက်များက သဘောမတူစရာမရှိပါ။ စဉ်းစားနေစရာမလို။
အနှောင်အဖွဲ့များ ကင်းလွတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ပထမဦးဆုံး ရိုက်ရမယ့်ကားက ဆင်းရဲသူမလေး၊ မိ
မရှိဖေရှိ ဘဝကို ရုန်းကန်ပေါက်ကွဲ”

“ရှင်!”

ဦးအောင်ထိုက်ဦးက သူမကိုများ စောင်းချိတ်ပြောလိုက်
သလား။ ဝဲတက်လာသောမျက်ရည်များက လှပရွှဲစက်သော မျက်
ဝန်းအိုင်မှာ ရွှဲစိုညှို့ရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သရုပ်ဆောင်နိုင်လို့လား”

ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်က ဘဝကိုနာကြည်းစွာနှင့်ပါ။

“ဘာလို့မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ လုပ်နိုင်သပေါ့”

ပေးလာသောငွေများကို သူမ လက်လွှဲလက်ခံလိုက်ပြီး
ဦးထင်ခိုင်နှင့် ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်သို့ ချက်ချင်းပေးဆပ်လိုက်တာက
လက်အုပ်ချီလျက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကူညီ ဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့၊
ကျွန်မသိက္ခာကို ဆည်တင်ပေးတဲ့ဒက်ဒီကို ဖော်မပြနိုင်လောက်
အောင် ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးဆိုတာ ကျေတင်
လို့ ဘယ်တော့မှမရှိဘူးလို့လည်း ကျွန်မ ခံယူပါတယ်။ လက်ခံပါ
ဒက်ဒီ”

ငွေထုပ်များကို ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပေးရင်း ဖျပ်ဝပ်ရိုက်ချိုး
စွာ ဦးချနေသောပုံစံလေးက ကရုဏာသက်စဖွယ် ကြေကြေ
ကွဲကွဲ။

မမှိတ်မသုန်မျက်ဝန်းများနှင့် ငေးကြည့်နေသော ဦးကို။
ဘယ်တော့များမှ ငြိမ်းချမ်းလေမလဲ ကလေးရယ်။ မင်းဘဝလေး
လှိုင်းငြိမ်း လေငြိမ်ဖို့ အဝေးကဖြစ်ဖြစ် ကူညီစောင့်ရှောက်ခွင့်တွေ
ရချင်ပါရဲ့ကွယ်။

ဖွင့်မပြောရက်ဘူး။ ဒဏ်ရာအနာတရတွေနဲ့ ပြုတ်ကွက်

အက်ရှုနေတဲ့ အလှဆုံးပန်းပွင့်ပုံပုံလေးဟာ လေပြည့်ညင်းလေး
တိုက်ခတ်ရင်တောင် ခံနိုင်ရည်ရှိပါဦးမလား ကလေးရယ်။

လူကြီးတန်မဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ ဦးခွံ၊ ကလေး
လေးဖြစ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရဲ့ လုပ်ရကိုင်ရဲပေမယ့် မင်းဟာ မတန်
တရာပါကွယ်။

အဝေးကပဲ ကူညီပံ့ပိုးနေပေးပါရစေတော့။

“အဝတ်အစားဖိုး ပေးတာပါ။ ဆင်းရဲခန်းမို့ တော်ရိ
လျော်ရိ လှလှပပလေးတွေဆို ဖြစ်ပါပြီ။ မြန်မာဆန်ဆန်လေးပေါ့။
ညည်းရဲ့အခုဒီခိုင်းနဲ့ အံဝင်ပါတယ်။ ဆံပင်ရှည်ရော ဝတ်ပုံစားပုံ
ရော။ ဇာတ်ရဲ့နောက်ဆုံးခန်းတွေကျမှ သားသားနားနားဖြစ်လာ
ရမှာ။ အဲဒီကျတော့လည်း ရပါတယ်။ မပူနဲ့၊ လက်ဝတ်လက်စား
ကအစ ခဏဆင်မှာပေါ့”

ဦးအောင်ထိုက်ဦးစကားကြောင့် သူမ အလန့်တကြား
နှင့် ခြေကာလက်ကာ...

“တော်... တော်ပါပြီရှင်၊ ကိုယ့်မှာမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်တော့
မှ မဝတ်ပါရစေနဲ့တော့။ ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်
ခါမှားပြီးသားအလုပ်ကို နောက်ထပ်မလုပ်ပါရစေနဲ့”

သူမရဲ့စကားကြောင့် ဦးကိုကတော့ မျက်စိမျက်နှာတွေ

မကောင်းတော့။ မတတ်နိုင်။ သူမ တကယ်ကိုကြောက်သွားတာ
ပါ။ ခဏခဏ မလျော်ချင်တော့ဘူးလေ။

“ကဲကဲ... ညည်းသဘော... ညည်းသဘော”

ယခုတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ် သူမအလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရပြီ။

ဆောင်းဦးပေါက်မှာ နှင်းရည်တို့ စိစွတ်လန်းဖျန်း၊ အေး
ချမ်းသောသင်္ဃန်ခက်လေးတစ်ခက်နယ် လှပ မြင့်မား၊ စိတ်ဓာတ်
ဆိုတာလည်း ကြီးမားသောခွန်အားကို ဖြစ်စေတာပဲမဟုတ်လား။

နှစ်သုတ်တက်သောကျောင်းမို့ နေ့ဝက်တက်ရသော
ကျောင်းမှာ စာသင်ချိန်က နေ့တစ်ဝက်။ ကျန်သည့်အချိန်များမှာ
ကရာတေးသင်၊ ဗီဒီယိုရိုက်၊ အားကစားလိုက်စား။ နတ်ရေကန်
ထဲ ပစ်ချလိုက်သလိုမျိုး နဂိုကတည်းက မာရေကျောရေရှိပြီးသား
သူမက ငွားစွင့် လန်းမြဲလှချေသည်။

ဘဝမြင့်သွားတာမျိုးလည်းမဟုတ်။ မွန်ရည်ငြိမ်းချမ်း
သောမျက်နှာလေးက မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် စွင့်ကားဝေစည်လာ
တာမျိုး။

သူမကိုနှိပ်လို့ နှိပ်ချလို့မရတော့ပါ။ ကျောင်းစာမှာလည်း

၂၃၈ □ ကြယ်ခင်ရှုးဝေ

ထူးချွန်၊ ဘဝအတွက်လည်း အတွက်စေ့စေ့လျှောက်လှမ်းနေပြီ
မဟုတ်လား။

ဦးအောင်ထိုက်ဦးနှင့် ပထမဆုံးရိုက်နေရကတည်းက တွဲ
ရသည့်မင်းသားက တကယ့်စူပါမင်းသား။ သူမကလည်း မိမိကျင်
လည်ရာဇာတ်ရုပ်ပေမို့ အထူးသင်ပြစရာမလို။ ပင်ကိုစတိုင်လေး
နှင့်ပင် ချစ်စရာ သနားစရာကောင်း။

ဪ... ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်တော့လည်း အလွယ်
လေးပဲနော်။

ပွဲဦးထွက်ဇာတ်ကားက အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့လည်း
အစကောင်းတော့ အနှောင်းသေချာတော့ပြီ။

သူမကို ဘယ်သူတွေက ကူညီထောက်ပံ့နေကြတာလဲ။
သမ္မာဒေဝနတ်မြတ်နုတ်ကောင်းတွေကလား။ မေမေနဲ့ အန်တီ
လေးကလား။ ဒက်ဒီကလား။ ဦးကိုလား။ ဆရာဦးအောင်ထိုက်
ဦးလား။ ဒါမှမဟုတ် အားလုံးလား။

ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သူမ စိတ်မရှုပ်ရအောင်
သူမလမ်းကြောင်းတွေက ပြေချောပြီးသား။ လင်းပွင့်ပြီးသား။

ယခုအခါ သူမကို မမကြီးတို့မိသားစုတွေကလည်း ရန်
မလုပ်တော့။

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၂၃၉

သို့ပေမယ့် ပုံစံကြည့်ရတာတော့ စိုးတထိတ်ထိတ်ပုံစံ
မျိုး။ မြွေပွေးခါးပိုက် ပိုက်ထားရသည့်ပုံစံမျိုးတွေ။

ရှိစေတော့။ သူမရဲ့ဘဝအကျိုးပေးကိုက သည်သို့ပဲ ဖန်
လာလေသည်မဟုတ်ပါလား။

အရင်း (၇)

စာမေးပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ မေရီလင်းတစ်ယောက်
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားချေပြီ။ သို့ပေမယ့် စိတ်ကတော့ တစ်ခါ
တစ်ခါ အံ့မှိုင်းညို့ယူဆဲ။

ဆည်းဆာရီ၊ သူကတော့...

သူမရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေး။ မိန်းမချောလေး။
ဘွားဘွားရဲ့ဆွဲကြိုးကို ဆည်းဆာ ယူသည်ဟု သူ တစ်ခါမှထင်
ခဲ့။ ဆွဲကြိုးက ဖျစ်ခလုတ်မို့ တစ်ယောက်ယောက်က ခိုးဖြတ်ယူ
သွားသလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ထိမိ၊ ဖိမိလို့
လျှောကျပျောက်ပျက်သွားတာလား။

ရေနစ်သူလေးကိုမှ ဝါးကူနှစ်ရာရောက်။ သူမရဲ့စေ့စေ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

တို့က ဆည်းဆာရီလေးအတွက် တနင့်တပိုးလေးလံဝန်ပိခဲ့ရပါပြီ။

ဗီဒီယိုရိုက်နေသတဲ့၊ ကျောင်းလည်းတက်၊ ဗီဒီယိုလည်း ရိုက်နေရသည်မို့ တစ်ခန်းစီ ကွဲနေရသောသူငယ်ချင်းလေးကို ဆယ်ရက်တစ်ရက်ပင် မမြင်ရတော့။

သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်သို့မှ အခင်မင်မပျက်နိုင်ပေမယ့် ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့၊ အပြစ်ရှိသူမမှာ ခံစားခဲ့ရ သည်မို့ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တော့ မလုပ်ခဲ့ခဲ့။

“ဦးကိုရေ၊ ဦးကိုသူငယ်ချင်းကို အသေအချာပြောအပ် ပါနော်။ ဆည်းဆာက အဖြစ်ဆိုးလှပါတယ်”

ဆည်းဆာကိုမခေါ်ရဲသည့်အထဲမှာ သူမအမေကြောင့် လည်း တစ်ချက်ပါသည်။ ဆည်းဆာက မျိုးရိုးမကောင်းဘူးတဲ့။ ဆည်းဆာနဲ့မပေါင်းရဘူးတဲ့လေ။

သည်မနက်တော့ ခြံထဲမှာ ရေလောင်းဦးမည်။ စံပယ် ရုံလေးတွေဝေမျှာ မာလီမရှိဘာမရှိသည့်ခြံမို့ သူမနှင့်မေမေ စိတ် လိုလက်ရ လောင်းမှသာ ရှင်သန်ပွင့်လန်းနိုင်ရရှာတာ မဟုတ် လား။

ပိုက်ကလေးကိုဆွဲယူရင်း ပိုက်ထိပ်မှာ လက်ကလေး တစ်ချောင်းနဲ့ပိတ်ကာ ခြံထဲရှိပန်းပင်များကို သူမ ရေပက်ဖြန်းနေ

တုန်း သူမရဲ့ခွေးကလေး ‘ရစ်ကီ’ကလည်း သူမကို တဝုတ်ဝုတ် ဟောင်။

ခွေးလင်းသရဲ၊ ဆံပင်တွေကဖြင့် မျက်လုံးပေါက်တောင် မနည်းမြင်ရ။ သူမကို ကျီစယ်လှောင်ပြောင်နေသည့်ရစ်ကီကို သူမ ရေပိုက်ကိုလှည့်ပြီး ပက်ထည့်လိုက်သည်။ ကဲ၊ မှတ်ကရော။

ခွေးလေးက အော်မြည်ရင်း နီးရာစံပယ်ခြံထဲသို့ ဝင်ပြေး သည်မှာ ထွက်ကိုမလာတော့။

သူမရယ်မောရင်း ရစ်ကီကိုချော့မော့ရပြီ။ ရေပိုက်ကို ပိတ်ရင်း ရစ်ကီပုန်းအောင်းရာခြံကလေး တလှုပ်လှုပ်သို့ သူမ လျှောက်သွားရသည်။

“လာဟဲ့... ငါက နင့်ကိုစတာ။ နင်ဟာလေ၊ ချစ်မှန်း လည်းမသိ။ မုန်းမှန်းလည်းမသိ”

ခွေးလေးကို တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ခြံကလေးကို ဖြဲ ကြည့်ရသည်။ သိပ်တော့လည်း အတင့်မရဲ့ရဲ့၊ ရစ်ကီက စိတ် ရူးပေါက်ပြီး လှမ်းဟပ်လိုက် ကိုက်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။

“ဟဲ့!”

စံပယ်ခြံ၏အနားစများကို မ...ပြီး ရစ်ကီကို ချောင်းကြည့် လိုက်သည်။ ဒီကောင် ဘာလုပ်နေသလဲ။ စံပယ်ခြံလေးကလည်း

စေ့စေ့ဝဲဝဲ။ ရိပ်ရိပ်သိပ်သိပ်။

ကြွင်းလေးတစ်ခုကို လက်သည်းနဲ့ယက်ဖော်နေတဲ့ ရစ်ကီ။ မြတ်စွာဘုရား! ပုရစ်တွင်းလား၊ မြွေတွင်းလား။ ခြုံထဲမှာ။ သည်စဉ် သူမ အလန့်တကြား အော်မိတော့ပြီ။
“မေမေ...”

သူမရဲ့မေမေ ထွက်လာတော့ သူမက မျက်ရည်များတွေတွေ တွေတွေစီးကျ။ ငိုရှိုက်လျက်သား။
“သမီး... သမီး... မေရီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
သူမ လက်ညှိုးထိုးရာ ကြည့်လိုက်တော့...
“ဟင်!”

ခြုံကလေးရဲ့အလယ်၊ တွင်းနှုတ်ခမ်းလေးမှာ တင်နေတာ စိန်ဆွဲကြိုးလေးမဟုတ်လား။
ခြုံထဲသို့ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ လှမ်းချိတ်ယူလိုက်တော့ ဆွဲကြိုးလေးက အလိုက်သင့်ပါလာလေပြီ။
“မေမေတို့ သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ သမီး... သမီးသူငယ်ချင်းကို သနားတယ်။ သိပ်ရက်စက်တယ်”

မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခြေထောက်ကလေးနှစ်ဖက် ဆင်းပြီး သူ့ပေါင်သူထုပြီး ငိုနေတော့လည်း မေရီလင်း။

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ သမီးရယ်၊ ပုံကြည့်ရတာ ဒီအနားမှာ သွားရင်းလာရင်း ဆွဲကြိုးက ခလုတ်ဖြုတ်ပြီး ဒီခြုံပေါ်လျှောကျ၊ နောက် ခြုံအလယ်ခေါင်တွင်းဝကို ရောက်၊ တော်သေးတယ်၊ ကြွက်တွင်းသာဆိုရင် ကြွက်တွေက ချီသွားဦးမှာ။ ဘယ်သူမှမမြင်လို့ ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်ရတာပဲ”

ငိုနေရာမှ သူမ ဆတ်ခနဲခါသွားလိုက်သည်က ကျားသစ်မလေးသဖွယ်။

“ဘာ! ဒါ မေမေတို့ ဘွားဘွားတို့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ဒါ သမီးသူငယ်ချင်းရဲ့ပစ္စည်း၊ ဆည်းဆာရဲ့ပစ္စည်း၊ ဒီပစ္စည်းအတွက် ဆည်းဆာ သူရိုးအစွပ်စွဲခံရတယ်။ သူများအိမ်မှာ ငွေဝယ်ကျွန်လိုနေခဲ့ရတယ်။ ဗီဒီယိုမရှိကံချင်ဘဲ ရိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါ ဆည်းဆာရဲ့ပစ္စည်း၊ သူ့လျော်ထားတဲ့ပစ္စည်း... သူ့ပစ္စည်း”

သူမရဲ့မေမေလက်ထဲမှ ဆွဲကြိုးလေးကို ဆတ်ခနဲလှလိုက်သည့်ပုံစံက သူရူးမလေးသဖွယ်။

“ဟဲ့! မေရီလင်းရဲ့၊ နှင်ရှူးနေသလား။ ဘယ်သူမှ မသိတာကြီးကို။ ပြီးတော့ အခုဈေးနှုန်းတွေနဲ့ ဒီပစ္စည်းက သန့်သန့်နီနီ”

၂၄၆ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကျော်လောက် တန်နေပြီ။ သိရဲ့လား”

သူမ မေမေ့ကို နားမလည်နိုင်စွာ မော့ကြည့်နေမိသည်
က မေမေဟာ သူဌေးမကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ သမီးတစ်ယောက်
တည်းရှိတဲ့မေမေက။

“အဲဒါ ညည်းဖို့ပေါ့ သမီးရဲ့၊ ညည်း ရတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်းမေမေရယ်၊ သမီးမယူပါရစေ
နဲ့။ မေရီလင်း မယူပါရစေနဲ့။ ဒါ ဆည်းဆာရဲ့ပစ္စည်း၊ ဆည်းဆာ
နဲ့ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်း”

“နင့်ဘွားဘွားကို သွားမပြောလိုက်နဲ့၊ လာပြီးသိမ်းသွား
ဦးမယ်။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာ”

အမယ်လေး မေမေရယ်။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်ရအောင် ဒါ
မြေကြီးထဲကထွက်တဲ့ တွင်းထွက်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့။

“သမီးကိုသတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ပါမေမေ။ ရိုက်
ရင်လည်း ရိုက်ပစ်လိုက်ပါ။ သမီး ဒီပစ္စည်းကို ဆည်းဆာသွား
ပေးမယ်”

“ဟဲ့!”

သူမက ဆွဲကြိုးလေးကို တယုတယဆုပ်ကိုင်။ ထိုင်ရာ
မှထတော့ မေမေလည်း မတားတော့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၂၄၇

ဒရိုင်ဘာကြီးဦးထူးနဲ့ သူမ ဆည်းဆာရဲ့ဒီယိုရိုက်ကွင်း
သို့ ရောက်သွားတော့ ဆည်းဆာက နားနေပြီ။

ရင်တွေနာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒီအရွယ်လေး
နဲ့ ဖေးမဖော်မရှိတဲ့ ခယောင်းကြမ်းမှာ လျှောက်လှမ်းနေရတယ်
နော်။

“ဆည်းဆာ”

မျက်ရည်များက ဘာလို့ကျလာပြန်တာလဲ။ သူမ ထိန်း
ထားသည့်ကြားကပဲ။ သူမသို့ နားမလည်နိုင်သည့်အကြည့်များ
နဲ့ပေမယ့် ဆည်းဆာရဲ့မျက်ဝန်းများက စိမ်းမနေပါ။ သူမလိုပဲ
နွေးထွေးကြင်နာစွာလေ။

သူမ ဆည်းဆာကိုကြိုးဖက်လိုက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ
မှ စိန်ဆွဲကြိုးကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်တော့...

“ဟင်!”

ငေးရံကြောင်အ ဆည်းဆာကို ရှိုက်သံပလုံးပထွေးနှင့်
သူမရှင်းပြလိုက်တော့ ဘေးမှလူအများမှာလည်း တအံ့တဩ။

အလုပ်အားရက်မို့ ဦးကိုကလည်း သူတို့ဘေးမှာလေ။
ဦးကိုရဲ့မျက်နှာကလည်း ပြိုတော့မည့်မီးသားတိမ်လိပ်ကြီးလို မည်း
မှောင် အုံ့ပြာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါမယူချင်ပါဘူးမေရီရယ်၊ ဒီပစ္စည်းကိုမြင်ရင် ငါတစ်သက်လုံး ရင်နာနေရလိမ့်မယ်၊ မင်းပြန်ယူသွားပါ၊ ငါ မင်းကိုပေးပါတယ်”

ကာလတန်ဖိုး သုံးသိန်းကျော်တန်သည့်ပစ္စည်းကို သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ထိုးပေးနေသည့်မိန်းမငယ်လေးနှစ်ယောက်သို့ ဘေးမှလူများကတော့ တအံ့တသြ။ ယူကြီးမရသည့်ရင်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသူကတော့ ဦးကို။ စိန်ဆွဲကြိုးက ဇွတ်ပေးသူနဲ့ ဇွတ်လက်မခံလိုသူတို့ရဲ့ လက်သွယ်သွယ်လေးများကြားမှာ တလက်လက် ဝင်းပြက်တောက်ပနေတော့သည်။

အတန်ကြာတော့မှ ဆည်းဆာရီထံက စကားတိုးညှင်းတစ်ခွန်း ထွက်ကျလာပြီ။ ကြားရသူအပေါင်း ရင်သပ်ရှုမောစရာ။

“မင်းမယူရင် ဒီဆွဲကြိုးလေးကို ထီးတော်ချထားတဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမှာ သွားပြီးလျှင်ကြမယ်။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့မေမေ၊ အန်တီလေးနဲ့ အဘိုးကိုပါ ရည်စူးပြီး”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် လာ... ဆွားကြမယ်”

ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ပျော်ရွှင်မြူးစွာ ဆွဲကြိုးကို လှူဖို့ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားကြလေပြီ။ ရိုက်ကွင်းကိစ္စလည်း (လောလောဆယ်) ပြီးသွားပြီမို့ ဘယ်သူမှမတားသာတော့။

ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ နှလုံးသားလေးများဟာ ဒီလိုပဲ ပြတ်သားတတ်ကြပါသလား။ တွန့်ဆုတ်ခြင်း ကင်းတတ်ကြပါသလား။ နုပျော့တွန့်တို ဝန်လိုလောဘတို့ ကင်းရှင်းတတ်ကြပါသလား။

ဖြူစင်သောနှလုံးတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးရေ၊ မင်းကတော့ အောင်မြင်ခြင်းတွေနဲ့ ဘဝမှာ အခါခါ ပွင့်လန်းနေရတော့မှာ။

“ဘွားဘွားအတွက် လက်ဆောင်တဲ့ ဆည်းဆာက ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟင်!”

ရွှေတိဂုံဘုရားမှ ပြန်လည်ပေးအပ်သည့်အလှူရှင်တံဆိပ်ကတ်ပြား မှန်ဘောင်သွင်းထားသည်ကိုကြည့်ရင်း မေရီရဲ့ဘွားဘွားခမျာ ကြောင်တောင်တောင်။

ဘာတွေလဲ။ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးထိပ်ထားသည့် လူကြီးမိဘများအမည်မှာ သူလည်းပါပါရောလား။ ပြီးမှ အလှူရှင် ဆည်းဆာရီနဲ့မေရီလင်းတို့က ကာလတန်ကြေးသုံးသိန်းကျော်တန်သည့် စိန်ဆွဲကြိုးကို...

“ဟဲ့! ဘာလဲ၊ ဘာတွေလဲ။ ငါ့ကိုရှင်းပြစမ်း”

အနားမှာရှိသည့် ဦးကို မနေသာတော့။ ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင်ရှင်းပြပြီး အတ္တတွေ မာန်မာနတွေ တစ်ခပ်ခပ်တက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့မေမေ အဆိပ်တွေပြေ၊ ပြေပါစေတော့ရယ်လို့။

“ဪ”

ဆိုဖာနောက်မှိုကို မှီချ။ နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုး လက်မ ညှပ်ချလိုက်သည်က ယူကြိုးမရစွာ။ မေမေစိတ်ထိခိုက် သွားပြီလား။ သည်တော့လည်း သူ မနေသာပြန်တော့။

“မေမေ ခေါင်းမူးသွားသလား။ စိတ်ထိခိုက်သွားသလား မေမေ။ ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲမေမေရယ်။ စိတ်ကိုဖြေပါ၊ ပြောပြ မိတာ သားမှားပါတယ်”

မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့စီးကျ။ မျက်ဝန်းက မှိတ်လျက်။ သူ မေမေ့ကိုမကြည့်ရက်တော့။

“တစ်ခါတစ်ခါမှာ လူငယ်တွေက လူကြီးတွေထက် ဖြူ စင်မြင့်မြတ်လှပါလား သားရယ်။ မေမေမှားပြီ၊ ဖြူစင်မြင့်မြတ် သူလေးကိုမှ နှိပ်လိုက်စက်”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ ဘွားအေကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်း ပေမယ့် မေရီလင်းကတော့ စကားကုန်အောင် ပြောပြရမည်သာ။

“ပြီးတော့ ဆည်းဆာက ဒီစာရွက်မှန်ပေါင်ကို ဘွားဘွား ချိတ်ဆွဲ ကုသိုလ်ယူပါတဲ့။ သူ့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့။ လူကြီး သူမကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက်တဲ့။ ကံအကြောင်းမလှလို့ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝမှာ အား လုံးရဲ့မေတ္တာကို သူလိုလားငဲ့လင့်ပါတယ်တဲ့”

လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး။ မှာသူက မှာ ပြီး ပြောသူက ပြော။

“ပြောလိုက်ပါ မြေးရယ်၊ ဘွားအိမ်ကို တံခါးမရှိ မရရှိ ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့် ခိုနားခွင့်ပြုလိုက်ပြီလို့”

“ဟုတ်”

မေရီလင်းကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးထွက် ပေါ့ပါး။ တယ် လီဖုန်းလေးအနားသို့၊ သူမရဲ့ချစ်မိတ်ဆွေလေးဆီ သတင်းကောင်း ပါးရဦးမည်ပေါ့။

မျက်မှန်မည်းကလေးကိုတပ်ပြီး ဆိုင်ကြီးများမှာ ဈေး လျှောက်ဝယ်နေသည့် ဆည်းဆာရီ။

ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ဖားဖားလေး၊ ဂျင်းကုတ်တို

ကျစ်ဆံမြီးရှည်လေးနဲ့ ဖိနပ်သံတခွပ်ခွပ်နှင့် ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်ပြီး ဟိုငေးဒီငေး ငေးရတာ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သလဲ။ ဗီဒီယိုရိုက်တာလည်း မကြာသေးမို့ သူမကို လူတွေက သိပ်မသိ ကြသေး(ထင်တာပဲ)။ သူမ ဗီဒီယိုရိုက်တာ တစ်နှစ်မှမပြည့်သေး တာ။ အခုလာမယ့် အောက်တိုဘာဆိုရင်တော့ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ ပေါ့။

ပြောရင်းပဲ မိုးစက်များက တဖွဲဖွဲရွာချလာပြန်သည်။ သူမ ရဲ့ဘေးဘေးဘက်ဘက်မှာ မိုးခုံစရာမရှိသည်မို့။ ပြီးတော့ မိုးစက်လေး တွေ ကျပေါက်သည့်အရသာကိုလည်း နှစ်လိုရင်းရှိသည်မို့ မိုးရေ ထဲမှာပဲ သူမ မျက်နှာလေးမော့လိုက် ငုံ့လိုက်နှင့် လျှောက်သွားမိ တော့ပြီ။

အား... စပ်လိုက်တာ။ မိုးပေါက်တွေကလည်းကွာ ကျွန်မက လောကဝံ့ရဲ့ရိုက်ချက်ကို ခပ်စပ်စပ်ခံနေကျရှင် သိရဲ လား။ သွားစမ်းပါ... ဒီလောက်ကလေးများ။

မိုးရေများက ရွှံ့သထက် ရွှံ့။ နှစ်သထက် နှစ်။

သို့ပေမယ့် သူမ အရုပ်ဆိုးမသွားပါ။ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဂျင်းကုတ်နဲ့မို့ ရေစိုကိုယ်လုံးက ချပ်ကပ်မနေ။ လုံလုံလဲလဲရှိ ခါ ပါသည်။ အေးရုံချမ်းရုံလေးမှတစ်ပါး။

နူးပေါင်ကျ စိုက်နေသည့်ဆံပင်များကို လက်နှင့် သပ် တင်လိုက်ပြန်သည်။ ဆံပင်တွေက စိုက်နက်မှောင်၊ ရေတွေ တောင် ညှစ်ချလို့တောင်ရပြီ။

ဘာဖြစ်လဲ။ စိုစမ်းပါစေ ရွှံ့စမ်းပါစေ။ ဘဝတစ်လျှောက် လုံး မီးတဟုန်းဟုန်းယဇ်မှာပဲ လူးလာ တုံ့ခေါက်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မ၊ ဝသန္တရဲ့ တိမ်လိပ်ရင်ခွင်မှာ နှစ်အော။ တိုးဝင်ပါရစေတော့နော်။

လူသွားလူလာများ ကျွဲပါးတဲ့မိုးနံနက်မှာ ကားလေးတွေ ကတော့ ဂိုးခနဲ ဂိုးခနဲ။ သူမ ချမ်းအေးလာပါပြီ။

ဘဝမှာ ပူလို့ဆိုပြီး မိုးစိုခံ။ ကဲ! ခုလို စိမ့်ချမ်းစက်တော့ ဘယ်ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံရမှာလဲ။ မေမေဖြစ်ဖြစ် အန်တီလေးဖြစ်ဖြစ် ရှိရင်သိပ်ကောင်းမှာ။

ကျွန်မကို ဆူမှာပေါ့နော်...

ထွေးဖက်ထား မှာပေါ့နော်...

ရေသုတ်ပေးမှာပေါ့နော်...

“ကျွဲ...”

ကားကလေးတစ်စင်း ညင်သာစွာ ထိုးဆိုက်၊ တံခါးတစ် ဖက်ပွင့်၊ ထီးကလေးတစ်ချောင်း ဖျောက်ခနဲပွင့်လာ။

သူမသို့ အုပ်မိုးလာသည်မို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်! ဦးဦး”

စကြဝဠာတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားပြီတည်း။

မိုးတွေရွာနေတဲ့ မိုးသည်းသည်းထဲမှာ ကားကလေးထဲ သူမက သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ငိုကျွေးလျက်။ ပဲကြီးခွံတွန့်လှမတတ် လက်သွယ်ချောင်းကလေးများက ဦးဦးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးသို့ (ပျောက် သွားမှာစိုးသည့်အလား) တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားတော့ပြီ။

စကားလည်းမပြောနိုင်။ ရန်လည်းမတွေ့နိုင်။ နှလုံးသား ထဲမှ မီးပုံလေး ချုပ်ငြိမ်းအေးရှိုက်သွားအောင် တလိုက်လိုက် ငို ကျွေးခြင်းဖြစ်သော။

ညင်သာစွာ ပြန်လည်ဖက်ထွေးထားသည့် ဦးဦးရဲ့လက် တို့ကတော့ မေတ္တာ ကရုဏာရဲ့သင်္ကေတအဖြစ် ပူဇွန်ညွတ် ပျောင်းလျက်ဖြစ်သည်။

“တိတ်တော့ ပုရစ်ကလေးရယ်၊ မင်းသိပ်မောနေမယ်၊ နေမကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်ကွယ်။ သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး။ မင်း ကို စိတ်မချလို့ ဦးဦးစောင့်ကြည့်နေတာ ရက်ပေါင်းများစွာ လ ပေါင်းများစွာပေါ့။ မင်းရဲ့မြင်ကွင်းထဲ ဦးဦး ဝင်မလာချင်သေးပေ

မယ့် အခုက မရတော့ဘူး။ ကောင်မလေးက ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး က်ချင်တိုင်း ကဲနေတော့”

ဒုက္ခပါပဲ မေမေရေ...

အချစ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ယစ်မှာ မေမေကျဆုံးခဲ့ရသလိုမျိုး သမီးလည်း ကျဆုံးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ ထိုးထိုးထောင် ထောင်နဲ့ တောပုန်းလူဆိုးကြီးလို ညင်းသိုးသိုးဦးဦးရဲ့မျက်နှာက သမီးရဲ့မျက်နှာပေါ် ဖိကပ်အုပ်မိုးထားခဲ့တယ်။

သမီးသိပါတယ် မေမေရယ်။ ပိုးဖလံတစ်ကောင်ဖြစ်ပေ မယ့် အချစ်ယစ်မှာ ဘယ်တော့မှ သမီး မကျဆုံးစေရ။

“မျိုးရိုးကိုက” ဆိုပြီး လက်ညှိုးအသိန်းအသန်း အထိုး ခံနေရတဲ့ဘဝကို သမီးနှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ပြတ်အောင် ဖြတ်ပစ် ခဲ့မှာပါ။ မေမေ စိတ်ချ။

ကျွန်မ ဦးဦးကို မျိုးထားမတတ် ချစ်ပေမယ့် အသက် ထက်ချစ်ပေမယ့် ရင်ထဲကပဲ နှလုံးသားကပဲ တိတ်တဆိတ်ချစ် သွားတော့မှာ။

ဦးဦးမုန်းအောင် လုပ်ရမယ့်ဇာတ်ရုပ်မှာ အခုခဏလေး တော့ ချစ်သူကို အရမ်း အရမ်းချစ်လိုက်ပါရစေမေမေရယ်။ ရမက်

တွေ ကိလေသာတွေ မပါဘဲ ဖြူဖြူစင်စင်လေးပေါ့နော်။

ဦးဦးကလည်း စောင့်ထိန်းရှာတာပါပဲ။

ကွဲကွာခြင်းကြောင့် ပရမ်းပတာပေါက်ကွဲနေတဲ့ ချစ်သူ ပုရစ်မလေးသို့ အနည်းငယ်ပဲ ညင်သာနမ်းပွေ့ သူ့စိတ်သူ့ အုပ်ထိန်းလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပဲ သူမရဲ့အိမ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့ပါသည်။

“အဝတ်အရင်ဆုံး လဲ၊ ရေမချိုးနဲ့တော့။ ကော်ဖီပူလေးနဲ့ ဆေးသောက်ပြီးအိပ်လိုက်။ ဆံပင်တွေလည်း ရေစင်အောင် သုတ်လိုက်နော်” တဲ့။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ထီးကလေးနဲ့ တိုက်ပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့ရှာတဲ့ဦးဦး။ ကျွန်မက စိုပြီးသားပဲဦးဦးရယ်။ ဘဝမှာ မီးအခါခါလောင်ကျွမ်း။ ရေအခါခါစိုနစ် ပူလိုက်အေးလိုက်နဲ့ ဗရမ်းပတာပါ။

သူမမှာ အပိုရှိသည့်သော့ဖြင့် တိုက်တံခါးကို ဖွင့်လှစ်ဝင်ခဲ့ပြီ။ သူမတို့အိမ်ကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ အိမ်မှာက လူက ရှိခဲ့သည်။ (အိမ်ဖော်မလေး မဥကလည်း နေ့ဘက်ဆို သိုးနေအောင်

အိပ်တတ်သည်မို့) အဆင်ပြေအောင် ဒက်ဒီက သူမကိုသော့တစ်ချောင်း စီစဉ်ပေးထားခဲ့ပါသည်။

မိုးရေထဲမှ ဦးဦးအား သူမ ဘာမှမဟုတ်ကြားတော့။ ဖိတ်လည်းမဖိတ်ခေါ်တော့။ ဦးဦးကလည်း ဝင်လိုက်မလာပါ။ (သူ့မမကြီးရဲ့အိမ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား) အခုလိုအခါမျိုးမှာ ဝေးနေတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ ဦးဦးရယ်။ မီးနဲ့ချိတ်လိုမျိုး မရောက်ချင်ဘူး။ ဘဝတွေ အရည်ပျော်မသွားရစ်ချင်ဘူး။

တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးတော့ သူမ ကိုယ့်အခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဦးဦးစကားအတိုင်း အဝတ်အစားလဲ ခေါင်းရေသုတ်ပြီးတော့ ဆေးတစ်လုံးယူပြီး မီးဖိုသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အသင့်ရှိသော ရေခွေးဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်။

ခုတော့ သည်အိမ်မှာ သူမလည်း နေလို့ရပေပြီ။ လတိုင်း လတိုင်း အိမ်စရိတ်ထည့်၊ ကလေးတွေကို မုန့်ဖိုးပေးနိုင်နေပြီမို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မငြူစူ၊ မစောင်းမြောင်းကြတော့။ ဒက်ဒီကတော့ အစကတည်းက ဂရုတစိုက်ရှိပြီးသားမို့ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါ။

ညနေထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ။ သည်အိမ်ရဲ့အိမ်စရိတ်ထဲ သူမပါ တူတူတန်တန်ထည့်ဝင်လာသည်မို့ ငွေမက်သည့် ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်က အတူတူစားချင်လျှင် စားခွင့်ပြုထားပါပြီ။

သို့ပေမယ့် ယခုထိ သူမ ထွက်မလာသေးပါ။ ဦးထင်ခိုင်ကတော့ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း၊ ထမင်းစားစောင့်ချင်သည့်သဘော။ ထမင်းပိုင်းမှာ လူစုံပြီ။ မိသားစုလေးယောက် စုံစုံညီညီ။ ဟင်းများကလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။

ဦးထင်ခိုင် လည်တစ်ချက်ဆန့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမရဲ့အခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်သား။

“ကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေတယ်မသိဘူး။ ခါတိုင်း အိမ်မှာရှိရင် ထွက်လာနေကျပါ”

“အိပ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ စားမှာစား ကိုကို၊ စေတနာတွေ မပိုနဲ့။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မေတ္တာထားလို့ ကိုကိုကို ဘယ်သူမှ နှိပ်ယာဆုမပေးဘူး”

ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်၏စကားကြောင့် ဦးထင်ခိုင်မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီ။ ယမင်းက...

“ဖေဖေက အရမ်းအကဲပိုတာပဲ။ ဟိုကလည်း ဒက်ဒီ ဒက်ဒီနဲ့၊ သူကလည်း သမီးသမီးနဲ့ သိပ်မုန်းတာပဲ”

ဝုန်းခနဲ ဦးထင်ခိုင် ထရပ်လိုက်တော့ အားလုံးပျာသွားကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အားလုံးသည် ဦးထင်ခိုင်ကို မှီခိုနေကြရသူတွေမဟုတ်ပါလား။

စကားနည်းသောဦးထင်ခိုင်က ဘာမှမပြောသော်လည်း ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာသွားချေပြီ။ သားအမိများ မဲ့ကာရွံ့ကာ နှင့် ထမင်းဆက်စားနေကြရသော်လည်း အမုန်းတရားများက ဆည်းဆာရီသို့သာ။

“သိပ်ရှုပ်တာပဲမေမေ၊ အိမ်မှာလက်မခံရင် ကောင်းမယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မင်းသမီးဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမှ အိမ်အလုပ် ကူမလုပ်တော့ဘူး”

“အားမှမအားတာဘဲ သမီးရယ်”

“အမယ်! မေမေ၊ ကာဆီးကာဆီးမပြောပါနဲ့နော်။ အားလည်းမလုပ်တော့ပါဘူး။ မဥကလည်း တစ်အိမ်လုံးကိစ္စကို နိုင်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ သမီးတို့ သိပ်ကသိတာပဲ။ နေရထိုင်ရတာ ဖေဖေ အရမ်းဂရုစိုက်တာလည်း မခံနိုင်ဘူး။ လျော့မတွက်နဲ့ မေမေ၊ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဇာတ်လမ်းတွေကို”

သမီးကြီးယမင်းက ပြောပြနေတော့ ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်တစ်ယောက် လင်ဆိပ်က ထိပ်တက်ပြီ။

၂၆၀ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဟုတ်တယ်၊ ဆည်းဆာရီက ချောချောလှလှ ငယ်ငယ် နုနုလေး။ ငါက အဘွားကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုပြင်ပြင် သူ့ကို ဘယ်မှီမှာလဲ။ ဒီကောင်မလေး အိမ်မှာရှိနေတာ ရင်မအေးရပါဘူး။

သို့ပေမယ့် ဦးထင်ခိုင်ကို သူမ မလွန်ဆန်နိုင်။ တည်ကြည်ခန့်ငြားသော ခင်ပွန်းသည်အား အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ နှင့် သူ တစ်တီတူးခြေထောက်နှစ်ချောင်း မိုးပေါ်ထောင်သလို ထောင်ပြလို ဖြစ်မတဲ့လား။

တဟင်းဟင်းအဖျားတက်နေသော ဆည်းဆာရီရဲ့ဆေးမှာ ဦးထင်ခိုင်တို့မိသားစုတွေ၊ ပျာယာခတ်နေသည်ကတော့ ဦးထင်ခိုင်တစ်ယောက်တည်း။

ကျန်သူများက အခြေအနေလာကြည့်ခြင်းနှင့် ဦးထင်ခိုင်တစ်ယောက်တည်း လွှတ်မထားချင်ခြင်းတို့ကြောင့်သာ။

ညဆယ်နာရီကျော်ပြီ။ အခန်းထဲမှာ ဦးထင်ခိုင်၊ ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်နဲ့ ဆည်းဆာရီတို့ပဲ ရှိတော့သည်။ အပူချိန်တော်တော်ကြီးသည်မို့ ဆည်းဆာရီကို တစ်ယောက်တည်း မထားရက်။

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၂၆၁

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲကိုကို၊ တစ်ညလုံးတော့ ထိုင်မစောင့်နိုင်ဘူး။ မနက်ကျ ဆေးရုံသွားရဦးမှာ။ ဆေးထိုးပေးပြီးပြီပဲ၊ မညနဲ့ထားခဲ့မယ်။ အရေးကြီးရင် သူလာနှိုးလိမ့်မပေါ့”

ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်က တင်ပြလာပေမယ့် ဦးထင်ခိုင်က လက်မခံ။

“အဆုပ်အအေးမိသလား၊ ရိုးရိုးဖျားသလား၊ ရောဂါလက္ခဏာတွေ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။ ဆေးရုံတင်သင့် တင်ရမယ်၊ မင်း ဆရာဝန်ပဲ၊ ဆရာဝန်စိတ်ရှိမှပေါ့။ ဒါ တို့မွေးစားထားတဲ့ကလေး”

“ကိုကို”

ဦးထင်ခိုင်ရဲ့စကားကြောင့် ပေါက်ကွဲစွာ တစ်ခွန်းအော်လိုက်မိသော်လည်း သူ့ပါးစပ်သူ အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပါသည်။ ညနေကလည်း စိတ်ဆိုးထွက်သွားပြီးပြီမဟုတ်လား။ ညကိုးနာရီလောက်ကျမှ ပြန်လာတော့လည်း ဆည်းဆာရီရဲ့အခန်းကို တန်းသွားတာပါပဲ။

သူမရဲ့ရင်ထဲမှာ သံသယတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပြီမို့ ညညလည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။ သူ့ကိုကိုများ ဘယ်အချိန်အောက်ထပ်ဆင်းသွားမလဲလို့၊ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးသွား

၂၆၂ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မှာ ရူးချင်လှပါပြီ။

နီးလို့ခေါ်လို့မရသည်မို့ အခန်းတံခါးကိုဖျက်ဖွင့်၊ အတင်း ဝင်လိုက်ကြတော့ ဆည်းဆာရီက လူမှန်းသူမှန်းမသိတော့။ များ ပြားလှသောအပူချိန်နှင့် သတိလစ်မေ့မျောနေသည်မို့ သူတို့အား လုံး ပျာယာခတ်စွာ အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရပါသည်။ ဦးထင်ခိုင်ကတော့ ဆေးရုံတင်မည်တကဲကဲ။ ခုတော့ လူမမာလည်း အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီ။ သို့ပေမယ့် ဦးထင်ခိုင်က စိတ်ပူဆဲ။

“ဒီလိုလုပ် ဝင်း၊ မင်းလည်း အိပ်ရေးမပျက်ရအောင် ကိုယ် သမီးကို အပေါ်ထပ်ချီတင်ခဲ့မယ်။ အောက်ထပ်မှာ တစ် ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ရမှာ မကောင်းပါဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တောင် လူကဲ့ရဲ့စရာကြီး။ မဉ္ဇူကလည်း အိပ်ပြီဆို ဘာမှန်းညာ မှန်းသိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။”

တဆိတ် လွန်လွန်းပြီထင်တယ်။ ကြက်မကြီးနှင့် ဘဲ ကလေး၊ ကျီးကန်းမအကြီးနဲ့ ဥဩပေါက်လေးသဖွယ် မွေးစား သမီးချောချောလှလှလေးကို တွယ်တာနေလိုက်တာ။

ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်စိတ်ထဲမှာ သံသယတွေက အလိပ်လိုက် အခဲလိုက်။ သို့ပေမယ့် အောက်ထပ်မှာ သူနဲ့ကောင်မလေး ထား ခဲ့ရတာထက်စာလျှင်တော့ အပေါ်ထပ်ခေါ်လာတာပဲ ကောင်းလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ □ ၂၆၃

မည်ထင်ပါသည်။

ကလေးလေးသဖွယ် ဘောင်နဲ့ထွေးပြီး ချစ်ခင်ယုယစွာ ပွေ့ချီသွားသည့် ခင်ပွန်းသည်၏နောက်မှလိုက်ရင်း သူမမျက်ဝန်း က မျက်ရည်စတို့ ကြွေလှလှ။ အံ့ခဲ နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း နောက် တော်ပါးမှ ထပ်ချပ်မကွာ။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ သူတို့အခန်းထဲမှာရှိသည့် နှစ် ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီးပေါ်မှာ ဆည်းဆာရီကို ခဏချသိပ်၊ သူ ကတော့ ကုတင်အပိုတစ်လုံးကို အခန်းထဲသို့(တစ်ယောက်တည်း) ရွှေ့သွင်း။ ပြီးတော့ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်။ ဆည်းဆာရီကို ညင်သာ စွာ ချသိပ်။ နီးမှာစိုးသည့်အလား နီးသွားမှာစိုးသည့်အလား ဖွဖွ ညင်သာ။ တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည့် နှယ်။ အကြင်နာတွေ စုပြုံ နွေးထွေး။ ဘေးမှ မယားကြီးတစ် ယောက်လုံးကို အမေ့ကြီးမေ့။

ညကျတော့လည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်။ ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေ၍ ဆည်းဆာရီထံမှ ညညှစ် သံကြားရင်း ထသွားရင်း။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၄ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်တစ်ယောက် မည်သို့အိပ်ပျော်မှာတော့
လဲ။ ခင်ပွန်းကိုစိတ်မချသည်မို့ သူမပါ နီးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်။

သူမဖျားရင် နာရင်တောင် ဒီလောက်ဂရုစိုက်ဘဲ ဆည်း
ဆာရိကျမှ ဘာလို့ ဒီလောက်ဂရုစိုက်ရတာလဲ။

သူမက အူတိုလို ပြောလို့များ အရွဲ့တိုက်ပြနေတာလား။
သက်သာလိုသက်သာငြား လှည့်တွေးသော်လည်း ဦးထင်ခိုင်ပုံစံ
က တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး။

သူမရဲ့ရင်မှာ သံသယမီးတို့ကတော့ တငြီးငြီး။ တစ်ည
လုံးစောင့်ကြည့်ဖို့ သူနာပြုတစ်ယောက် ငှားပေးခဲ့သည်။

ဦးထင်ခိုင်နှင့်ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်တို့ကတော့ ဆေးရုံအသီး
သီးသို့ မသွားမဖြစ်သွားကြရသည်သာ။ မသွားခင် စပယ်ရှယ်
နာရီသို့ မှာကြားနေခဲ့တာကလည်း တဖွဖွဖြစ်သည်။ ဆေးကို
အချိန်မှန်တိုက်ဖို့၊ ရောဂါသည်းလျှင် သူ့ဆီဖုန်းဆက်ဖို့ စွပ်ပြတ်
ပဲ ပူပူလေးနွေးတိုက်ဖို့။

သံသယတွေဖြင့် ပြည့်နှက်။ တစ်မနက်ခင်းလုံး စကား
ဆွဲအနေခဲ့သည့် ကြင်သူဇနီးကိုတောင် သတိမထားမိလောက်
အောင်ပဲလား ဦးထင်ခိုင်ကြီးရယ်။

အပိုင်း (၈)

တဟီးဟီး ငိုရှိုက်နေသော မမကြီး၏အသံများကြားမှာ
ဝိညာဉ်တွေ ပေါက်ကွဲ စကြဝဠာ၏အပြင်ပသို့ ပြေးထွက် ကြေမှု
လိုက်ချင်ပြီ။

ရက်စက်လိုက်တာ ကလေးရယ်။ မင်းဟာ ပိုးဖလံမပဲ။
ဘယ်လိုအသက်သွေးနဲ့မှ စတေး ဆယ်တင်လို့မရခဲ့ဘူး။

ကလေးလေးဘဝကတည်းက မင်းကိုဂရုမစိုက်သလိုလို
နဲ့ ငါ့အမြဲဂရုစိုက်နေခဲ့တာ မင်းမသိဘူးလား။

အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်မှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို နုတ်
ရေကန်ထဲ ပစ်ချသလိုမျိုး မလှပလာခင်ကတည်းက သံယောဇဉ်
များစွာနဲ့ စောင့်ကြည့်တွယ်တာခဲ့ရသူပါ ကလေးရဲ့။

ဘဝမှာ ဥဒေါင်းငှက်ကလေးလို မင်း လှလာခဲ့တယ်။
ဥဒေါင်းငှက်ကလေးလို အတောင်တွေ ဖြန့်ဝဲ၊ အသံသာသာကျူး
မင်းဘဝ တင့်မြူးထွန်းတောက်စေဖို့ ထာဝရကြိုးပမ်းခဲ့သူဟာ
ကိုယ်ပါ အချစ်။

ပင်စည်ကလေးရဲ့ရေသောက်မြစ်သဖွယ် နက်ရှိုင်း မည်း
မှောင်လှတဲ့ မဟာမြေကမ္ဘာအထဲမှာ နှလုံးသားကိုအကျဉ်းချရင်း
ကျေးဇူးနဲ့ မေတ္တာတရားကို မရောထွေး။ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်
ခွင့်တေးတွေနဲ့ ဥဒေါင်းမလေးကို ရွှင်မြူးစေတာက ငါ့ရဲ့မှန်ကန်
သောသစ္စာစကားပါ။

မိုက်မဲစွာ ချစ်မိမားကြောင့်၊ မင်းရဲ့မျိုးဆက်မိန်းမသား
များ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ဘဝကိုစွန့်ခွာသွားခဲ့ကြရတယ်။ မင်း
အလှည့်ကျ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ မကြုံစေချင်တော့ဘူး။ ပန်းပင်
လေးတစ်ပင်လို အရိပ်ကြည့်ခဲ့တဲ့ငါ အဝေးကနေပြီး မင်းသတင်း
တွေ စနည်းနာစမြဲပါ။

ငါ မန္တလေးမှာ သွားနေတုန်း မင်း သူငယ်ချင်း(မေရီ
လင်း)အိမ်မှာ သွားနေတာ သိရတယ်။ (မင်းပြောလို့ပါပဲ)။ မေရီ
လင်းမှာ ဦးလေးရှိတာ မင်းမသိဘူးလား ကလေးရယ်။ မိန်းမ
မိုက်ကလေးရဲ့။ ယောက်ျားဆိုတာ အရွယ်သုံးပါး ဘယ်သူမှ

မယုံစားတာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ နောင်တဆိုတာကြီးက နောင်
မှရတော့ အလကားပဲပေါ့။

ငါပြန်လာတယ်။ မင်းရဲ့အတန်းဆီလိုက်လာတယ်။ ငါ့
အိမ်မှာနေရတာ အဆင်မပြေမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေး
ရယ်၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ်မရှိဘူးမဟုတ်လား။

ငါ့သဘောကတော့ မင်းအတွက် စိတ်ချရတဲ့ဘော်ဒါ
ဆောင်ဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲပြီးသည်အထိ စိစဉ်ပေးမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့
မာနစကားနဲ့ မင်းက ခါးခါးသီးခဲ့တော့ ရှက်ဒေါသတွေနဲ့ ဂရု
ဒေါသတွေနဲ့ မင်းရဲ့ပါးနုနုကို လွှဲပြီးရိုက်ချမိခဲ့တယ်။

ယူကြိုးမရပါဘဲ။ ငါ့လက်ကို ငါ ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့
အဆက်အသွယ်ရှိရာ ပြင်သစ်ကိုသွားပြီး အလုပ်တွေ တရစပ်လုပ်
ခဲ့တယ်။ မမေ့နိုင်ပါဘူး။ ပိုးဖလံမလေး ယဇ်ပလ္လင်မီးဝင် ကျွမ်း
မြိုက်နေရစ်မှာ ပူပန်စိုးရိမ်စွာနေခဲ့ရပါတယ်။

တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ငါပြန်လာခဲ့တယ်။ မြန်မာ
ပြည်ကို စုမိဆောင်းမိများစွာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ နည်းပညာရော
ငွေကြေးအရင်းအနှီးတွေရောနဲ့ပေါ့။

ဒီကြားထဲ ငါ့ကိုမွေးစားခဲ့တဲ့အဒေါ်အပျိုကြီးက သူ့
ပွားတွေ လွှဲအပ်လုပ်ကိုင်စေတော့၊ ရှိစေ။ မင်းက ဒီပွားမမကြို

ရဲ့အိမ်မှာ) ငွေဝယ်ကျွန်သဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ မင်းကို ဆယ်တင် ရဦးမယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ငွေအရင်းအနှီးမရှိလို့ ပျက်လု ပြုတ်လုဖြစ်နေတဲ့ ကိုအောင်ထိုက်ဦးရဲ့ကုမ္ပဏီ(ထုတ်လုပ်ရေး)မှာ ရှယ်ယာဝင်၊ မင်း သမီးအဖြစ် မင်းကိုတင်ပေးဖို့ပြော။ ငါကတော့ နောက်ကွယ်က ကြိုးဆွဲပဲပေါ့။

ပင်ကိုအရည်အသွေးရှိသူလေးမို့ မင်းအောင်မြင်လာတာ ကို ပီတိဖြစ်။ မင်းသမီးဘဝမှာ လိုအပ်သလိုလိုနဲ့ ကရာတေး၊ အားကစားသင်တန်းတွေလည်း တက်စေ။ အကြိုအပို့ကိစ္စတွေ ကအစ မင်းအဆင်ပြေအောင် အသက်ရှည်အောင် အနာမဲ့အောင် ညွှန်ကြားစောင့်ရှောက်နေသူဟာ ဥယျာဉ်မျိုးကြီး ကိုယ်ပါပဲ အချစ် ရယ်။

မိုးတွေလေတွေထဲမှာ မင်းလျှောက်သွားနေတယ်။ ဖျား တော့မှာပဲ။ အဝေးက မြင်ကနေ(ထုံးစံအတိုင်း) ကားထဲက ငါလှမ်း ကြည့်နေတယ်။ မချီတင်ကဲပါပဲ။ ဘဝမှာ မကျေမနပ်ကြီးပြင်းခဲ့ ရတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်းမို့ မင်းလိုလူမျိုးလေးတွေက ဒီလိုပဲ ဇွတ် တရွတ်နိုင် အစွန်းထွက်တတ်ပါတယ်။

ငါနားလည်ပါတယ် ကလေးရယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းဖျားတော့မယ်ကွယ့်။ နောက်ဆုံး ငါမနေ နိုင်တော့ဘူး။ ကားကလေးနဲ့ အနားကိုထိုးဆိုက်။ ထီးဖွင့်ဆောင်း ပေးလိုက်မိတယ်။

ကားထဲကို ကမူးရှူးထိုးပြေးဝင်၊ ငါ့ရင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းကြိုးမွှေယမ်း အနမ်းများနဲ့ မင်း ငါ့ကိုသိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။

အင်အားရှိသလောက် လက်သွယ်ပျောင်းလေးတွေနဲ့ ဖက်ထွေး ဖျစ်ညှစ်၊ မင်းအချစ်တွေကို ငါယုံစားခဲ့မိတယ်။

ချစ်လိုက်ရတာ အချစ်ရယ်။ ငါ့ရင်တွေ နာကျင်ကြေ မြည့်ဆဲပေါ့။ မီးဖုတ်ခံထားရတဲ့သံတုံးကြီးတစ်တုံးကို ရေနဲ့လောင်း ချတဲ့အခါကမှ ရှေ့နဲ့ အသံတွေ တဖျစ်ဖျစ်နဲ့ အခိုးတွေပေါက်ကွဲ လွင့်ထွက်ခွင့်ရဦးမယ်။

အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်သိပ် ကျပ်နစ်နေတဲ့ငါ့နလုံးသားထဲ ရက်စက်မှုအဆိပ်မြားအလီလီနဲ့ မင်း ချွေပလီနိုင်လွန်းခဲ့တာ ငါ ဘယ်လိုခိုညည်းရမလဲ အချစ်ရယ်။

မနေ့ကမှ ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တဲ့မင်းက ဒီကနေ့ကျတော့ ငါ့ထဲ က ပြေးထွက်သွားခဲ့ပြီ။

‘အချစ်ဆုံး ရီသို့’

‘မောင်’ တဲ့။

တစ်အိမ်သားလုံး ဒီဓာတ်ပုံလေးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ပလပ်စတစ်လောင်းထားတဲ့ ယောက်ဖကြီး (ဦးထင်ခိုင်) ရဲ့ငယ်ရုပ်ပုံက လှပချောမွေ့လွန်းပါရဲ့။

ငိုလိုက် ပြောလိုက် နှပ်ညှစ်လိုက်နဲ့ မမကြီးရဲ့အသံကလည်း ကြေကွဲဆို့နင့် နှလုံးအက်သံတွေပါ။

“မေမေရဲ့... အစကတည်းက မေမေ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့လို့ ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ။ သူ့ကိုမွေးမယ်ဆိုကတည်းက အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ခဲ့ရင် သမီး ခုလိုခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မေမေ၊ သမီးဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ကိုကိုကို သမီးချစ်တယ်မေမေ၊ ကိုကိုကို သမီးအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ချုံးချုံးကျ မမကြီးရဲ့ရုပ်သွင်က မချီတင်ကဲ့။ ဒေါ်တင်တင်အိလည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ကလေးနှစ်ယောက်အမေ ဆရာဝန်မကြီးကလည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာတော့ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ်။

ကျန်ညီမများကလည်း သူတို့မမကြီးကို ငေးမောသနားကရုဏာသက်စွာသာ ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး။

“အကြပေးကြပါဦး၊ အကြပေးကြပါဦး။ ဒီလိုပဲ ကြည့်နေကြတော့မှာလား။ အစကတော့ မောင်အေးခန့်စည်နဲ့ ငြိစွန်း

မှာ ပူလိုက်ရတာ။ အခုကျတော့ မောင်နဲ့မငြိဘဲ လင်နဲ့လာပြီနေတယ်။ ဒီကောင်မဟာ အမွှာပါလိမ့်၊ ကလီယိုပါထရာပဲ။ တိုင်းပြည်ကို သူ့အလှူနဲ့မှောက်ပစ်မယ့်မိန်းမ။ ယောက်ျားတကာကို သူ့ရမ္မက်နဲ့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခံဖြစ်စေမယ့်မိန်းမ”

ချစ်သူကို ဒီလောက် မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောနေတော့လည်း အေးခန့်စည် မခံနိုင်။ နို့ပေမယ့်သူ့ပုရစ်ကလေးကရော မဟုတ်လို့လား။ သူမနဲ့ကြုံဖူးတဲ့ယောက်ျားတိုင်းကို သူ့လိုပဲ အရူးအမူးစွဲလန်းစေသလားမှမသိ။

“သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ခေါ်ပြီး မေးမြန်းကြည့်မယ်။ ဟုတ်ရင် သူသွားလို့ရာ သွားပစေပေါ့။ သူလည်း သူလမ်းသူ လျှောက်နိုင်ပြီပဲ”

မေမေ့စကားကြောင့် သူ့ရင်တွေ နာကျင်သွားရသည်မှာ မချီတင်ရဲ့။

အမှတ်မရှိသူလို့ပဲ ဆိုချင်ဆိုဦးတော့အချစ်ရယ်။ တစ်မိသားစုလုံးရဲ့နှလုံးသားတွေကို မွေ့ကြေအောင် နင်းချေချိုးဖဲ့နေတဲ့ကြားထဲကပဲ မင်းစိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ မင်းမျက်နှာငယ်မှာ၊ မင်းပရမ်းပတာဖြစ်မှာကို ငါမလိုလားနိုင်ဘူးအချစ်ရဲ့။

“သူ့ အခုအရမ်းနေမကောင်းဆဲမို့လား။ နေကောင်း

အောင် ရှိပါစေဦး။ နေကောင်းမှ ခေါ်မေးပါမေမေ”

ထိန်းထားသည့်ကြားထဲကပဲ သူ့အသံက နာကျင်ကြွေးနေလေရော။ မိသားစုအားလုံးရဲ့မျက်လုံးများက သူ့ထံမှာ။

“ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးမှာ လုပ်ငန်းထပ်ပြီးတိုးခဲ့ဦးမယ်။ မေမေတို့ကိစ္စတွေပါ ကူညီကြည့်ရှုပေးနိုင်တာပေါ့။ ဆည်းဆာရိုက်စွဲကို ဖေးဖေးမမလုပ်ပါမေမေ။ သား သူ့ကို စာနဲ့ဆုံးမခဲ့ပါ့မယ်”

အစကတော့ သူ မန္တလေးကို ချက်ချင်းထွက်သွားဖို့ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် သူ နောက်ဆံတင်းလှသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးရဲ့အလယ်မှာ ချောင်ပိတ်မိ မျက်နှာငယ်နေရှာမည့် ဆည်းဆာရီရဲ့အဖြစ်ကို သူ နည်းနည်းမျှတွေးကြည့်တာနှင့်တောင် ရင်ကွဲလှပါပြီ။

ပုရစ်ကလေးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ။ ဦးထင်ခိုင်ရဲ့ညွတ်ကွင်းမှာ မိသွားခဲ့သလား။ သူမမှာ အပြစ်မရှိနိုင်ပါ။ ဖြစ်စင်ရိုးစင်းလှသော သူမမျက်နှာလေးဟာ မာယာဆိုတာတွေကို ဘာမှနားမလည်သည့်ပုံ။

သူကတော့ နွားကျသည်ပဲပြောပြော၊ ဆည်းဆာရီသာ အလိုရှိလျှင် သူ့ဘဝ သူ့စည်းစိမ် သူ့အသက်အားလုံးကို လိုရာသုံးဖို့ သူမကိုပေးအပ်နိုင်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လင့်ကစား သူ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် လုပ်မသွားနိုင်။

“မေမေ ဒီနေခေါ်မှာလား။ ဆည်းဆာရီကို ဒီနေခေါ်မေးမှာလား။ ဟိုဘက်အိမ်မှာ မျက်နှာစုံညီမေးချလိုက်ပါလား မေမေ။ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စဟာ အမှားတစ်ခုဆိုရင်တောင် အမှားကိုကျူးလွန်သူဟာ ဦးထင်ခိုင်ပါမေမေရဲ့။ ကိုယ့်သားမက်တော့ အပြစ်ကလွှတ်ပြီး သူများသားသမီး အမိမဲ့အဖမဲ့လေးကိုကျမှ”

“သား... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း။ ဒါ စက်ကွင်းမိနေတဲ့အသံပဲ။ မင်းလည်း ဆည်းဆာရီရဲ့ညှို့စက်ကွင်းမှာ မိနေပြီ။ အမြန်ဆုံးကုသပစ်ရမယ်။ ဒီလောက်ဆိုးသွမ်းလော်လီနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုတောင် မင်း မနာနိုင်ဘူးလား။ မင်း သူ့ကိုချစ်နေရင်လည်း အမြန်ဆုံး မင်းရင်ထဲကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်။ ဆည်းဆာရီကို မေမေတို့မေးနေချိန်မှာ မင်းမမြင်ရက်ရင် တခြားကို ထွက်သွားနေပါ။ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဘူး။ မကောင်းမှုဆိုတာ အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ မရိုးရိမ်ပါနဲ့သားရဲ့။ မင်း

ဆည်းဆာရီက ဘဝမှာ စာမေးပွဲအထပ်ထပ်အောင်ပြီးသားပါ။
အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမပါ။ မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့လာတဲ့မိန်းမပါ။ လူငယ်ပေမယ့်
သူ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို မမူပါဘူး။

ပြောရက်လွန်းသောမေမေ့ကို သူ အံ့သြထိတ်လန့်စွာ
ကြည့်ရင်း မေမေ့မှာ နှလုံးသားမှရှိသေးရဲ့လားဟု သံသယဝင်မိ
သည်။ ငရဲတော့ ကြီးတော့မည်။

ကိုယ့်သမီးအရင်းခေါက်ခေါက် ယောက်ျားအိမ်သို့မပြန်
တော့ဘဲ (အလုပ်လည်းမဆင်းဘဲ) နှစ်ရက်ဆက်တိုက် အမေ့အိမ်
မှာ တင်္ဂိုတရယ်ရယ် လုပ်နေတော့လည်း မေမေ သမီးစိတ်ဖွန်
ချေပြီ။

သည်စဉ်မှာပဲ အိမ်ကအခေါ်လွှတ်လိုက်သည့်ကားက
ပြန်ရောက်လာပြီမို့ သူလမ်းကြည့်လိုက်တော့ အနွေးထည်အဖြူ
လေးနှင့် ယုန်ဖြူလေးပမာ ဆည်းဆာရီက ဆင်းချလာခဲ့ပြီ။

သူ နီးရာအခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ပြေးခဲ့သည်။

“ကြွပါ ဒေါ်ဆည်းဆာရီ”

မေမေကြီးတို့အိမ်မှ ကိစ္စရှိလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါဆိုသည်မို့

လိုက်ခဲ့ရသည့်သူမမျှာ ယောင်တီးယောင်တောင်။

လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် ဖျားခဲ့သည်မို့ သူမအခန်းမှာ
နာစ်မလေးပြုသမျှ နုခဲ့ရသည်မို့ အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိမှန်းမရှိ
မှန်းလည်း မသိရ။ သူမကို ဘယ်သူတွေက လာကြည့်သလဲ၊
မကြည့်သလဲလည်း မမှတ်မိ။ အိပ်မက်ပမာ အားလုံးသည် ဝေ
တေဝါးတာ။

သည်မနက်တော့ သူမ စွပ်ပြုတ်တစ်ခွက်ကုန်အောင်
လည်း သောက်နိုင်ပြီ။ မုန့်လည်းစားနိုင်ပြီမို့ အနည်းငယ်လန်း
ဆန်းနေခဲ့သည်။

သည်စဉ်မှာပဲ မေမေကြီးတို့အိမ်က လိုက်ခဲ့ရမည်ဆိုလို့
ဦးဦးများ ဘာဖြစ်သလဲစိုးရိမ်ကာ အဝတ်ပင် မလဲဘဲ အနွေးထည်
လေး ထပ်ဝတ်၊ ဆရာမကိုမှာခဲ့ပြီး လိုက်ခဲ့မိပြီ။

ပထမဆုံးမြင်လိုက်မိသည်က မမကြီး။ အလို! မမကြီး
မျက်နှာက ဖောင်းမို့နေပါလား။ သူက သူ့မောင်လေး အေးခန့်
စည်ကို သိပ်ချစ်တာ။

“ဦးဦး... ဦးဦး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဦးဦးနေကောင်း
လား မမကြီး။ ဦးဦး...”

စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သည့် သူမရဲ့တုန့်ထုတ်ရဲ့ရဲ့အသံ

လေးတောင် မဆုံးလိုက်။ လူကြမ်းမင်းသမီးသဖွယ် ရယ်ချလိုက် သည့်အသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေမေကြီး။

ပြီးတော့ ကျန်အိမ်သားများ။ အားလုံး၏မျက်ဝန်း။ မျက် နှာများက သူမကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ။

ဘာတွေဖြစ်ကြပါလိမ့်။

“နင် တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမပဲ၊ ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာတောင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို တမ်းတတုန်းပဲ။ ငါ့သားကိုမမေးပါနဲ့၊ သနတယ်။ ငါ့သား ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ရှင်!”

သူမ နားကြားလွှဲသွားသလား။ ကြားလိုက်ရသည့်စကား ကြောင့် ဦးခေါင်းကို ကားကြိတ်ခံရသူသဖွယ် သူမဦးနှောက်တွေ ပြားခနဲ နီရဲဖွေးစင်။

ပက်ပက်စက်စက် ပြောခံလိုက်ရသည့် စကားတစ်ခွန်း ကြောင့် ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ နီးရာဆိုဖာကိုမထိုင်ဘဲ ကိုင် လိုက်ရလင့်ကစား၊ ဒဏ်ရာအနာတရတွေနှင့် ပွမွနေရတဲ့ကြားက ကျားသစ်မလေးအသွင်။

“မေမေကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်မကို ရှင်းရှင်းပြော

ပါ... မေးပါ။ ဘာအပြစ်တစ်ခုမှ ကျူးလွန်မထားတဲ့ကျွန်မကို ပဟေဠိတွေ ဖွက်မနေပါနဲ့။ ကျွန်မက ရိုးစင်းတယ်။ ရှင်းရှင်းပြော မှ နားလည်တယ်”

မိသားစုအားလုံး တညီတညာတည်း ယိမ်းကုသလို ရယ် လိုက်ကြလေသည်။

“မင်းသမီးပီပီ တော်တော်အိုက်တင်ကောင်းတယ်။ ဒါ ပေါ့လေ၊ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ဆင်းသက်လာတာပဲ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့”

ဟင်! ဝင်ပြောလိုက်သူက ပြုံးခန့်စည်ပါလား။ အောင် မယ်! သူကများ။ တခြားသူပြောရင် သူမ ခံနိုင်ပါသေးသည်။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့လောကကြီးနယ်။ ကျားသစ်မလေးလို သူမကလည်း ဆတ်ခနဲ ပက်ခနဲ။

“ဒီစကားကို ရှင်မပြောရဘူးလို့ ရှင့်အမေက သင်မထား ဘူးလား။ ကျွန်မမေမေသာ လူစိတ်မရှိခဲ့ရင် လောကမှာ ကျွန်မ ဆိုတာ ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ ရှင့်လိုပဲ အပျိုလုပ်ပြီး ခေါင်းမောနိုင်တယ် သိလား”

“ဟင်! နင်... နင် စော်ကားလှချည်လား”

ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းပေမယ့်လည်း အနှစ်ပေါ်

တုတ်ကျတော့ ငါးစိမ်းတန်းမှာ ရန်ဖြစ်နေကြသည့်အသွင်။

ဖျားပြီးစ နလန်မထ၊ တထလေး ဆည်းဆာရီပေါ်သို့ ခုန်အုပ်၊ ပြုံးခန့်စည်နှင့် ဝင်းခန့်စည်၏လက်သည်းများက လူသားစားကျားလို့ တရစပ်ကုတ်ဖဲ့၊ ရိုက်နှက်နေကြချေပြီ။ သူ့အပြင်သို့ ပြေးထွက်မည်ပြုဆဲ...။

“ဟိတ်! ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သည်စဉ် ကားတစ်စင်း ထိုးရပ်၊ ပြေးတက်လာသည့် အသွင်က မရပ်မနား။ ဦးထင်ခိုင်။

“ဟင်! သမီး”

ညီအစ်မများကြားမှာ ပျော့ခွေပုံကျ၊ နှုတ်ခမ်းမှာ မျက်နှာမှာ သွေးစများနှင့် ဆည်းဆာရီသို့ ဦးထင်ခိုင် ပြေးပွေ့လိုက်ပြီး ယူကြိုးမရ။

“သမီး... သမီး... တောက်!”

ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်သူက ခေါက်ဆဲ။ အိမ်သားအားလုံးကတော့ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြပြီး လျှောင်ရယ်သံများက အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းလှပါဘိ။ နှလုံးသားမရှိသည့်လူတွေ။

“မေမေ၊ တွေ့လားမေမေရဲ့။ သူ အရမ်းကို စွဲလမ်းနေပြီ။ သမီး... သမီးကို ကယ်ပါဦးမေမေရဲ့”

ဝင်းခန့်စည်ကတော့ မအေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် မှီတွယ်ခိုဝင် ငို။

ဦးထင်ခိုင် သမီးကိုပွေ့ချီပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီ။ အားလုံးကိုစိန်ခေါ်သည့်အကြည့်မျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ အားလုံးကို စိတ်ကုန်သည့်အကြည့်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏ကားပေါ်သို့ လှမ်းမည်ပြုဆဲ...။

ဝင်းခန့်စည်၏ငိုနှိုက်သံကြီးက ကျယ်လောင်စွာပေါ်ထွက်လာချေပြီ။

“တွေ့လားမေမေ၊ သူတို့ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့။ သမီးအိမ်ပြန်တာလည်း အရေးမစိုက်ဘူး။ သူ ဒီလာတာ သမီးကိုခေါ်ဖို့မဟုတ်ဘဲ သူ့ဟာမကို လာခေါ်တာ။ သမီးဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်လို့ရဦးမလဲ မေမေ”

တတွတ်တွတ်နှင့် အသံအဆုံးမှာတော့ ရေနံတောက်လျှင် ရှိခဲ့ပြန်သွားနိုင်သည့်အသံမျိုးနှင့် ဒေါ်တင်တင်အိက...

“ဒီမှာ မောင်ထင်ခိုင်၊ လူပါးဝလှချည်လားကွယ်။ မင်းမယားလေးကို မင်းခေါ်ချင်တဲ့ဆီ ခေါ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီက ကိစ္စကိုတော့ အပြတ်ရှင်းသွားဦး”

“ဘာ!”

ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိသွားသည့် ဦးထင်ခိုင်၏အသံ ကြီးက မချီမဆန့်။ မချီတရီ။

“ဪ... ခင်ဗျားတို့က တော်တော်အယူလွှဲနေကြတာကိုး။ ဒီလောက်ဖြစ်နေမှတော့လည်း ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ။ ကဲ... ထိုင်ကြပါဦး။ ဣသာမစ္ဆရိယတွေလည်း နည်းနည်းလျှော့ကြပါဦး”

သမီးကို ဘေးချပြီး သူလည်း ဝင်ထိုင်ပြီ။

အခန်းထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေသော အေးခန့်စည်က ခုမှထွက်လို့ တော်ပါ့မလား။

မမကြီးရဲ့အင်မျက်နှာကိုမြင်စဉ်က သူ့အပေါ် စိုးရိမ်သွားသည့်အသံလေးနှင့် သူမကို ဝိုင်းရိုက်ကြစဉ်က မျက်နှာလေးကို ကြေကွဲစွာ ကြားနေမြင်နေရပေမယ့် သူထွက်လို့မဖြစ်တော့။ သူ့ကို ပုံ၍မုန်းသွားတော့မည်။ အနားမှာရှိနေရက်နဲ့ နေရက်တဲ့လူကြီး။ ချောင်းနားထောင်တဲ့လူကြီး။ နှလုံးသားမရှိတဲ့လူကြီးရယ်လို့။

ဦးထင်ခိုင် စားပွဲပေါ်သို့ မျက်လုံးဝှေ့လိုက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ သူ့ဓာတ်ပုံ။ သူယူပြီး ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်လိုက်တော့...

“အချစ်ဆုံး ရီသို့”

‘မောင်’ ဆိုတဲ့စာတန်းလေး။

“ခင်ဗျားတို့ ဒါ ဘယ်ကရတာလဲ”

အမေးက သွားကြားထဲမှ ထွက်သည့်အသံ။ ဦးထင်ခိုင် တော်တော်နာကြည်းနေလေပြီ။

ဒေါ်တင်တင်အိကလည်း မာဆတ်ဆတ်။

“ဆည်းဆာရီသေတ္တာထဲက ရတယ်”

မိန်းမော နွမ်းလျနေသည့် ဆည်းဆာရီလေး ဦးထင်ခိုင်ဘေးမှ ဆတ်ခနဲ ပြူးပြာသွားသည်။

“ပေး... ကျွန်မအမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်း။ ဒါ ကျွန်မအဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူကြတာလဲ။ သူခိုးတွေ သူခိုးတွေ... ကျွန်မမှာ ဖအေရယ်လို့ ကြည့်စရာခေါ်စရာ ဒီဓာတ်ပုံလေးပဲ ရှိတာပါ။ ဒါကို ခိုးရက်ကြတယ်၊ ယူရက်ကြတယ်၊ ကျွန်မသေတ္တာကို ဘာလို့ဖွင့်တာလဲ၊ ကျွန်မရှိတဲ့အရာအားလုံးကို လိုချင်ရင် ယူသွားကြစမ်းပါရင်။ ကျွန်မအဖေပုံလေး ပြန်ပေးကြပါ။ ဖဖေပုံလေး ပြန်ပေးကြပါ”

ဓာတ်ပုံလေးကို ဆတ်ခနဲ ဦးထင်ခိုင်လက်မှ လှယူပြီး ပြူးပြူးပြာပြာ ထပြေးတော့မည့်ပုံစံလေးက ကယ်မီးကယိုင်။

ပြီးစမို့ သူမ အားမရှိသေးဘူးလေ။

ကြားလိုက်ရသည့်စကားများကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ကမ္ဘာ
ခြေကြီးချာချာလည်။ စိတ်တွေမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှပြေး
ထွက်လာစဉ်မှာပဲ ဦးထင်ခိုင်က သူမကိုပွေ့ပိုက်ချီထားလိုက်လေ
ပြီ။ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာများမှာ မျက်ရည်များက
မြစ်နှစ်စင်းသဖွယ်။ အားလုံး ကြက်သေ့၊ သေကုန်ကြပြီ။

“သမီး... သမီးကြီး၊ သမီးရဲ့အဖေဟာ ဒက်ဒီပါပဲကွယ်၊
သမီးက ဒက်ဒီကို ဖအေမှန်းမသိပေမယ့် ဖေဖေက သမီးကို
သမီးမှန်း သိခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားခဲ့ရ
တဲ့သတင်းတွေ၊ ဆွဲကြီးလေးပို့တုန်းက ပြန်ပြောတဲ့လူကြီးရဲ့စကား
ကြောင့် သမီးလေးရဲ့ထင်ရှားတဲ့အမှတ်အသားတွေ၊ နောက် သမီး
သိမ်းထားတဲ့ ဒီဇာတ်ပုံလေးရယ်ပေါ့။ သမီးရယ်... ဖေဖေကို
ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ ဖေဖေလူဆိုးကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီးအခန်း
ထဲကို (ဖခင်တစ်ဦးရဲ့စိုးရိမ်စိတ်အရ) မွေ့နှောက်ရှာဖွေရင်း သမီး
မေမေရေးတဲ့ ဒိုင်ယာရီအားလုံးကို ဖေဖေဖတ်ရပါတယ်”

“ဖေဖေရင်ကွဲခဲ့ပါပြီ သမီးရယ်၊ ရင်ကွဲခဲ့ပါပြီ။ ငယ်စဉ်
တုန်းကတော့ အချစ်ဆိုတာကို လွယ်လွယ်လေးသဘောထား။
သင်္ဇင်ရီကိုချစ်မိတာမှန်ပေမယ့် ဆင်းရဲမှာကြောက်တဲ့ဖေဖေ၊ ဘဝ

ကိုမစွန့်စားရဲဘူး။ နိုင်ငံခြားထွက်သွား၊ မိဘသဘောတူတဲ့မိန်းမ
နဲ့ ယူပြီးချိန်ကျမှ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွား၊
လောကကိုရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ချစ်သူအကြောင်းကို ကြားခဲ့ရတယ်။ သမီး
ရယ်... တကယ်အပြစ်ရှိသူက ဖေဖေပါ။ ဖေဖေလူဆိုးကြီးပါ။
လောကရဲ့သစ္စာတရားခွင့်မှာ အကြိမ်ကြိမ်သေဒဏ်ချမှတ်ခံသင့်
သူက ဖေဖေပါလေ”

သူ့သတင်းတွေစုံစမ်းရင်း ယူကြီးမရတော့တဲ့ဖေဖေဟာ
နှလုံးကွဲကြီးနဲ့ပဲ ဘဝကို ဆက်လက်မသေမရှင် ရှင်သန်နေခဲ့
ပါတယ်။ ဘဝမှာ ဖေဖေမပြုံးနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်း
တယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့မိန်းမသားနှစ်ယောက်ကို ဖေဖေသတ်ပစ်ခဲ့မိ
တယ်။ ဖေဖေ လိပ်ပြာမလုံတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သမီးကိုတွေ့
တဲ့အခါမှာ ဥပါယ်တမူပြန် မရ၊ ရအောင် မွေးစားခဲ့တယ်။ သမီး
သမီးဟာ ဖေဖေသမီးအရင်းပါ။ ဖေဖေသမီးအရင်းပါ သမီးရယ်”

သူမကတော့ ဦးထင်ခိုင်ကို မယုံသင်္ကာအကြည့်များနဲ့
မသိနိုးနာ။ ဦးထင်ခိုင်ရဲ့ငယ်ရုပ်နဲ့ ယခုရုပ်က လုံးဝမတူသလိုဖြစ်
နေပြီမို့။

“ဟုတ်ရဲ့လား ဒက်ဒီရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ဖေဖေက လူဆိုး
လူလုပ်ပါ။ ဒက်ဒီက ဘယ်မှာချောလို့လဲ၊ အရပ်ဆိုးဆိုးကြီး”

၂၈၄ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဦးထင်ခိုင်ကတော့ သူမရဲ့ခေါင်းလေးကို သူ့မေးစေ့
အောက်မှာ သွင်းဝှက်၊ သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက်သာ။

မိသားစုအားလုံးကတော့ ဦးထင်ခိုင်သို့ တအံ့တသြ။
သူ မရယ်တာ ကြာပြီလေ။ မရယ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာပြီမဟုတ်လား။

ဆည်းဆာရီကတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မယုံနိုင်။
အိပ်မက်မက်နေသူအလား။ သူမမှာ ဖေဖေရှိသတဲ့။ သူမရဲ့ဖေဖေ
က သမားတော်ကြီးဦးထင်ခိုင်တဲ့။ အို! ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝင်း၊ မင်း ငါ့သမီးကိုကြည့်ဖြူနိုင်ရဲ့လား”

ဦးထင်ခိုင်ရဲ့အမေးကို ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်က ပျာပျာသလဲ
ဖြေ။

“အို! ကြည့်ဖြူပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဝင်း၊ ကိုကိုကိုချစ်
လွန်းလို့ အဖြစ်မှန်တွေမသိဘဲ အထင်လွဲခဲ့မိတာပါ။ ဝင်းကိုခွင့်
လွှတ်ပါ။ ကဲ! ဝင်းတို့သားအမိသားအဖတွေ အိမ်ပြန်ကြပါစို့နော်”

ဦးထင်ခိုင်၊ ဒေါ်ဝင်းခန့်စည်နှင့် ဆည်းဆာတို့ ပြန်သွား
တော့ ကျန်မိသားစုများမှာ ငိုရတော့မလိုလို ရယ်ရတော့မလိုလို။

ပြန်ခါနီး ဆွေးမြည့်တဲ့မျက်လုံးများနဲ့ ကြည့်ခဲ့တာ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်လဲ ပုရစ်ကလေးရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပိုင်း (၉)

ဦးဦးရေ...

ရှမ်းရိုးမပြာပြာကြီးနဲ့ မိုးကောင်းကင်ပြာပြာတို့က ကမ္ဘာ
လောကကို ငြိမ်းချမ်းရွှင်လန်း။ အိပ်တန်းယုံငှက်တို့နဲ့ အလှတန်
ဆာ ဆင်နေကြတယ်။

ရှမ်းရိုးမမှာ မြူခိုးတွေ ဝေနေပြီ ဦးဦးရယ်။

အသက်ဝင်နေတဲ့ဆည်းဆာဟာ ကမ္ဘာလောကမှာ အလှ
ဆုံး၊ လွမ်းစရာအကောင်းဆုံးလို့ပဲ ကျွန်မ ခံစားရတယ်။ ကျွန်မ
အချစ်ဆုံးဟာ ဆည်းဆာချိန်ပါပဲ။

မြူးတစ်ခုရဲ့ထွက်ပေါက်က ကျွန်မ ထွက်ခဲ့ပြီ။ ဝက်မ
လို ကောက်ကွေးမွန်းကျင်လှတဲ့ခရီးတစ်ခုက ကျွန်မ ရန်သူကဲ့သို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီ။ သက်သက်သာသာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဦးဦးရယ်။ နှလုံးသားတွေ ယိုစီးပြတ်ထွက်၊ သွေးတစက်စက်နဲ့ပေါ့ကွယ်။

ဖေဖေက ခုမှ ပွင့်လင်းသွားတဲ့သမီးကို ယုယုယယနဲ့ ချစ်တယ်။ အလိုလိုက်တယ်။ နွဲ့ဆိုး မဆိုးရဲပါဘူး။ ဖေဖေက နွဲ့ဆိုး ဆိုးစေချင်ပေမယ့် ကျွန်မဘဝရဲ့ပြဌာန်းချက်အရ နွဲ့ဆိုး ဆိုးလို့မရဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိနေပါတယ်။

မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေတတ်တဲ့ ဖေဖေမိသားစုကို ကျွန်မသနားတယ်။ သူတို့ဖေဖေရဲ့အသည်းနှလုံးကို အကြီးဆုံးသမီးက အပိုင်စီးထားပြီရယ်လို့ သူတို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေကြရတယ်။ ကျွန်မဟာ ပြိုဟ်ကောင်မပဲ။ ကမ္ဘာလောကကြီးအတွက် လာခြင်းမကောင်းခဲ့ပါဘူး။

မွေးကတည်းက ကျွန်မဟာ မေမေ့ကိုအရှက်ရစေတယ်။ မှန်ရဲ့သားနဲ့ မကျူးလွန်ရဘဲနဲ့ ကျွန်မဟာ အမျိုးမျိုးစွပ်စွဲခံရတယ်။

လောကအလယ်မှာ ဖအေရယ်လို့ ခေါ်စရာရှိလာပြန်တော့လည်း ကျွန်မဖေဖေမှာ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ လူးလွန်ရှုပ်ရှက်ခတ်လို့။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးဦးရယ်...

ကျွန်မကြောင့် လူအများ နာကျင်ခံစားနေကြရပြီ။

ကျွန်မ ဘယ်လိုပျော်ရတော့မှာလဲ...

ဦးဦးကိုမေးတယ်။ မန္တလေးသွားတယ်တဲ့။ ပြောရှာတဲ့ မေမေကြီးနဲ့မိသားစုကလည်း ကျွန်မကို တိုးလျှိုးတောင်းပန်စွာနဲ့။ ကျွန်မ သိလိုက်ပါတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေက သူတို့မောင်၊ သူတို့သားကို ကျွန်မက ဝိညာဉ်နှုတ်ယူသွားမှာစိုးလို့ စုန်းမတစ်ယောက်ကို တိုးလျှိုးစိုးရွံ့တဲ့မျက်နှာမျိုးနဲ့။

ကျွန်မဟာ ဘာကြောင့်များ လူဖြစ်လာခဲ့တာပါလိမ့်။ ကျွန်မ လောကအတွက် အကျိုးမပြုနိုင်တော့ဘူးလား။

သည်စဉ်မှာပဲ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်မ အောင်တယ်။ ဖေဖေကတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဘာယက်ကလေးတစ်ကုံး ဆုအဖြစ် လက်ဆောင်ပေးတယ်။

ပျက်ကျနေတဲ့မျက်နှာများရဲ့ရှေ့မှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုယူရက်မှာလဲ။ နောက်တစ်နေ့မှာ ညီမလေး ယမင်းကို လက်လွှဲပေးအပ်လိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေသိရင်တော့ စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့။

လမိုက်ညရဲ့ ကြယ်ရောင်မြဲမှာ ကျွန်မစဉ်းစားရပြီ။ ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်မဘယ်လိုရှင်သန်မလဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ နှလုံးကွဲနေတဲ့မေမေနဲ့

၂၈၈ □ ကြယ်စင်မျှော

သွေးပွက်ပွက်အန်တဲ့ အန်တီလေးတို့ ပေါ်လာကြတယ်။ ကျွန်မ လမ်းကြောင်းကို ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့ ဦးဦးရယ်။ ပိုးဖလံတစ်ကောင်ဖြစ်ပေမယ့် အချစ် ယဇ်မှာ ကျွန်မ မလောင်ကျွမ်းတော့ပါဘူး။

လက်ညှိုးပေါင်း အသိန်းအသန်း ကဲ့ရဲ့ရှုံ့မြိုက်ခံရတဲ့ မျိုးရိုးကို ကျွန်မလက်ထက်မှာ လက်စတုံးပစ်ခဲ့ရမယ်။

ညစ်နွမ်းတဲ့မျိုးရိုးကို ဖြတ်ပစ်ရမယ်။ နှုတ်ခမ်းပေါက် မတတ် နာကျင် ဒီသိပ်၊ ချစ်ဆိပ်တွေ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ မည်ညှို့စေဦးတော့၊ ကျွန်မ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရုန်းထွက်ဖြတ် တောက်ခဲ့ရမယ်။

သက်တော့ မသက်သာလှဘူးပေါ့ ဦးဦးရယ်။ နှလုံးသွေး တွေ စိမိမ့် လှိမ့်လူး။ ကျွန်မရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရပေရဲ့။ ဖေဖေက တော့ မကြည့်ရက်ခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာပျော် ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးအတွက် ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စတေးပစ်ပါရစေ တော့။

လုပ်စရာအလုပ်ကြေးတွေ အပြတ်ဖြတ်ပြီး နောက်ထပ် လည်း ကားရိုက်တွေ လက်မခံတော့ဘူး။ ရတဲ့ငွေကြေးဥစ္စာထဲက မေမေတို့ အဘိုးတို့ အန်တီလေးတို့အတွက် ရည်စူးလှူဒါန်းတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ဦးတည်းသော အရင်းနှီးဆုံးဆွေမျိုး ဖြစ်တဲ့ ဖေဖေကိုတော့ ကျွန်မရဲ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြရတယ်ပေါ့။ မျက်ရည်ခိုးတို့နဲ့ အရောရော အထွေးထွေး ဖေဖေမျက်နှာလေး ကိုတော့ ကျွန်မ မချီတင်ကဲ ခံစားမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံး ကို ကျွန်မလုပ်သွားရမှာပဲကွယ်။

ဖေဖေရဲ့အစီအစဉ်နဲ့ (ဘယ်သူမှမသိစေဘဲ) ဖေဖေမိတ် ဆွေ ကျောက်မဲမြိုက် ဦးအိုက်ခန်းဆီ လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒီ မြို့လေးမှာပဲ ဆွဲခန့်ဆရာမလေး ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ မြင့်မြတ်စွာ ရှင်သန်ခြင်းပဲပေါ့။

ဒီအရပ်မှာ ငြိမ်းချမ်းတယ်။ လုံခြုံတယ်။ ဖေဖေရဲ့အရိပ် ကိုလည်း နွေးထွေးစွာ လှမ်းပြီးခိုလှုံခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို မင်းသမီးမှန်းလည်း မသိကြပါဘူး။ သူတို့သိတာ ‘အသည်းနှလုံး မပါတဲ့ ကျောက်ဆစ်နတ်သမီးလေး’အဖြစ်နဲ့ပါပဲ။

လူတိုင်းရဲ့အပေါ်မှာ စေတနာ စိတ်ကောင်းထားခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ တူညီသော မေတ္တာတရားတွေ မရခဲ့တာ ဘဝ ဘဝ က ကံကြမ္မာအကျိုးပေးတွေပဲလားကွယ်။ ဒီဘဝမှာ ကျွန်မဟာ အကောင်းဆုံး လှုပ်ရှား နေထိုင် လုပ်ဆောင်သွားခဲ့မယ်။

သူတို့ချစ်တဲ့ဖေဖေရဲ့အချစ်ကို ကျွန်မ ခွဲမယူတော့ဘူး။

၂၉၀ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူတို့မပေးချင်တဲ့ ဦးဦးရဲ့အချစ်ကို ကျွန်မ လုမယူတော့ဘူး။ အဲဒါ ကျေးဇူးတွေဆပ်ခြင်းပဲပေါ့ ဦးဦး။

ဦးဦးရေ... ရိုးမတောင်တန်းကြီးမှာ နှင်းမြူရိုးတွေ ဝေကုန်ကြပြီ။ အသက်ငင်နေတဲ့ဆည်းဆာဟာ ပိုးဖလံလေးတစ်ကောင်အတွက်တော့ အလှဆုံး၊ လွမ်းစရာအကောင်းဆုံးပေါ့ ဦးဦးရယ်။

ကမ္ဘာလောကအတွက် အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်တွေကို ကျွန်မ ပေးခဲ့မယ်။

ကမ္ဘာလောက ကျွန်မအတွက် ဆည်းဆာများစွာကို ပြန်ပေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်အခါခါမြွေရင်း...

BURMESE
CLASSIC
.com

ကြယ်စင်မှူးဝေ